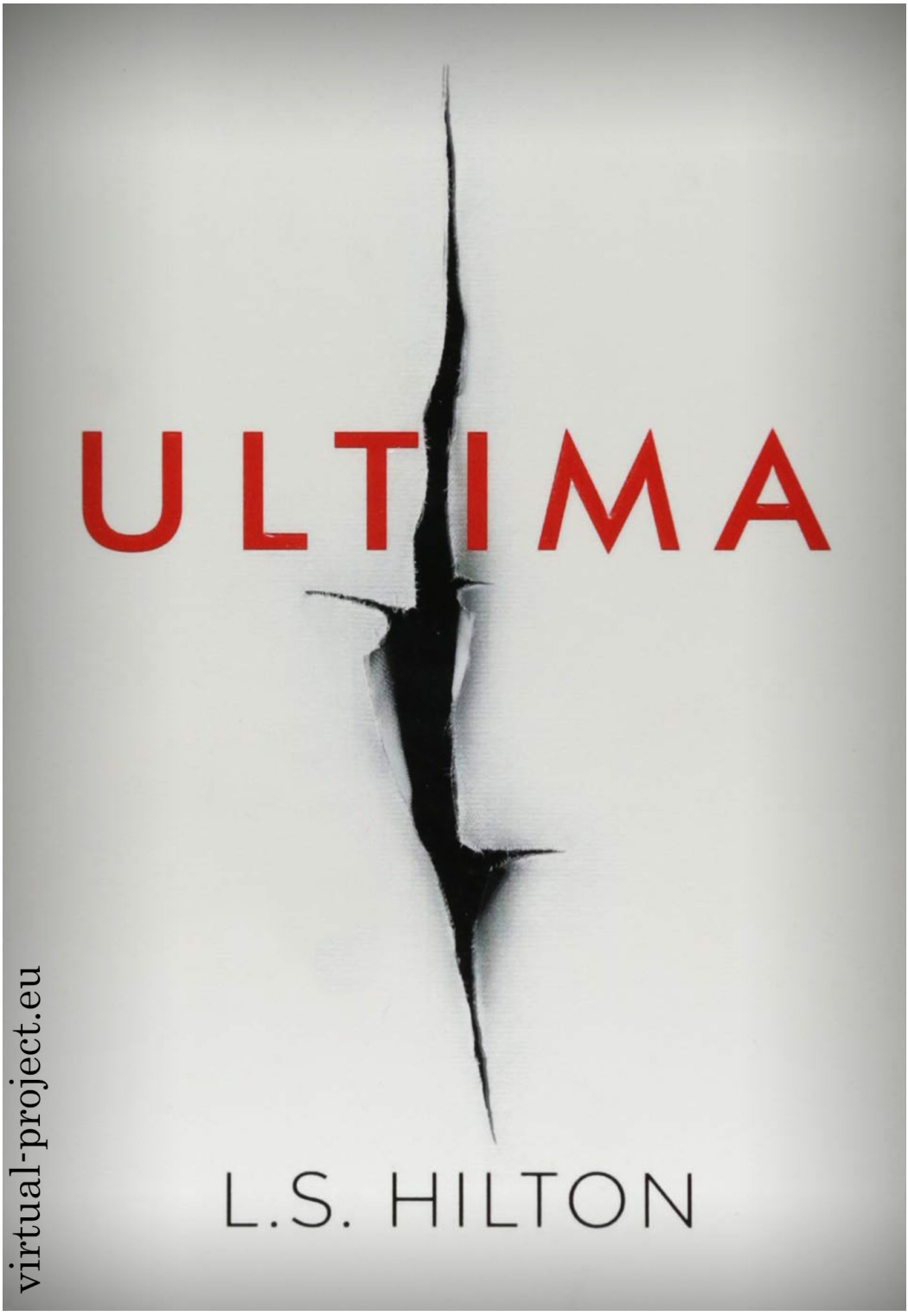

virtual-project.eu

L.S. HILTON

ULTIMA

Original: *Ultima* (2018)

Traducere din limba engleză de:
ELENA ARHIRE

virtual-project.eu

2019

PROLOG

În seara dinaintea licitației, ne-am plimbat prin oraș ținându-ne de mână. Londra părea refăcută. Era o seară cu totul specială, liniștită, cu lumini care împrăștiau de-a lungul cheiului un șuvoi strălucitor pe suprafața râului, modelând ciorchini de umbră în parcul St. James, acum de culoarea ametistului, pe sub coroanele încărcate ale copacilor.

Mai târziu, în dormitorul nostru, urma mirosului meu se mai simțea încă pe gura lui când m-a sărutat. Nu am aprins lumina, doar am deschis fereastra. Voiam să simt adierea aerului dulce și murdar din Londra întâlnind fierbințeala pielii mele. M-am urcat pe fața lui, simțind cum buzele sexului meu se desfăceau sub limba lui. Încet, m-am aplecat înainte, arcuindu-mă spre vârful mădularului, lăsându-i mâna să-mi apuce gâtul încordat, corpul meu arcuit ca o virgulă pulsând de nerăbdare în cele câteva clipe în care am rămas nemișcați, chiar înainte ca el să mă întoarcă pe o parte și pentru ca picioarele mele să se sprijine pe pieptul lui. Mi-a sărutat interiorul gleznei chiar când a alunecat înăuntrul meu, mișcându-se alene, cu degetele răsfirate peste pântecul meu.

— *Ti amo,* Judith. Te iubesc.

— Arată-mi-o.

— Unde o vrei?

O voiam peste tot.

— O vreau în mine. O vreau în păr, în gât, pe piele, în fund. Vreau fiecare bucățică din ea. Vreau să te beau, vreau să-ți beau sperma.

M-a întors din nou și m-a așezat în patru labe, cu palmele lipite de tăblia patului. M-a prins de încheietură și mi-a răsucit-o la spate, m-a împins între perne, m-a pătruns cu toată forța, dintr-o singură mișcare greoaie și lenevă. Mi-am desfăcut și mai mult picioarele, oferindu-i crăpătura umedă dintre ele.

— Din nou?

Încă o dată.

— Din nou?

S-a lăsat pe genunchi și m-a pătruns cu un deget, apoi cu

două, apoi cu trei.

— Vreau să aud cum o ceri. Hai, cere-mi să ți-o trag!

— Te rog! Nu te opri. Trebuie să mi-o tragi. Te rog!

— Ce fată cuminte!

Eram atât de udă că l-am simțit alunecând când și-a împins din nou mădularul în mine. Mi-am întins mâna pe sub coapsă ca să îi cuprind testiculele încordate, pe măsură ce ritmul lui se accelera, împingându-se în miezul meu roșu până când am juisat într-o răsuflare acută și contorsionată.

— Acum întoarce-te cu fața și deschide gura!

Mai târziu, i-am simțit chipul în întuneric, i-am sărutat pleoapele, colțurile gurii, locul dulce din spatele urechii.

— Pot să te întreb ceva?

Fața îmi era lipită de gâtul lui, cu buzele apăsate pe ticăitul constant și cunoscut al pulsului lui.

— Orice, dragostea mea.

— Când ai de gând să mă ucizi?

N-am simțit nicio zvâcnire în bătaia inimii lui. Nicio tensiune, nicio reacție. El s-a întors deasupra mea, sprijinit într-un cot, și mi-a strivit buzele într-un sărut care păstra promisiunea caldă a unei vânătăi.

— Mâine, iubito. Sau poate poimâine.

PRIMA PARTE

VERNIS

1.

Cu șase luni înainte

Nu mai fusesem niciodată în sudul Italiei, dar la cum stăteau lucrurile, părea că vizita aceea avea să fie singura și una de foarte scurtă durată. În principal pentru că inspectorul Romero da Silva de la *Guardia di Finanza* își ținea arma îndreptată spre inima mea. Ne aflam pe o plajă undeva prin Calabria; mai exact, pe o platformă de beton care înainta în marea învolburată și sulfuroasă. Un cargobot pătrățos și ruginit era ancorat la vreo sută de metri distanță, legat printr-o conductă groasă de cauciuc de clădirea cubică a centralei de epurare a apei de lângă noi. Îmi trecuse prin minte să încerc să înot până la el, dar da Silva mă informase deja că și dacă scăpam de ținta lui, forța curenților m-ar fi doborât. Și, chiar dacă descoperisem în ultimele zile că abilitatea lui da Silva de a duce o viață dublă mă făcea să par o amatoare, îi dădusem crezare. Pe de altă parte, trăiam cu adrenalina riscului. Și puteam să văd peste umărul lui, ceva ce da Silva nu avea cum să vadă. Un bărbat venea încet de-a lungul plajei, îndreptându-se direct spre noi. Avea o pușcă de asalt, așa că era puțin probabil să fi fost doar un trecător oarecare.

— Ori punem punct aici, ori te întorci cu mine și vedem dacă putem să lucrăm împreună o vreme.

Vocea lui da Silva era la fel de sigură pe cât îi era și mâna pe armă.

— Să lucrăm împreună? am întrebat eu printre dinți.

Aș fi putut să mă gândesc atunci la tot ce făcusem, la tot ce se întâmplase și mă adusese aici, la tot ce fusesem și la tot ce devenisem. Dar nu m-am gândit.

— Fă-o! i-am răspuns. Hai! Ce aștepți?

Când a răsunat focul de armă, da Silva a părut mai surprins ca mine, însă era deja a doua oară în săptămâna aceea când cineva încerca să mă ucidă. Glonțul n-a țâșnit din pistolul Caracal al lui da Silva, care era ațintit cu hotărâre spre pieptul meu, ci din spate, de pe plajă. Încet, din locul în care era, da Silva a întors capul până când a zărit silueta de pe faleză. Bărbatul trăsese în aer un foc de avertisment. Am fost tentată să subliniez că în sfârșit apăruse cineva cu intenții serioase, dar nu era momentul potrivit. Am simțit mirosul vag al prafului de pușcă înălțându-se spre cerul de decembrie care apăsa greoi deasupra noastră.

— Lasă fata în pace! a urlat bărbatul.

— Știi să înoți? l-am întrebat printre dinți pe de Silva.

— Curenții, a răspuns șoptit da Silva. N-am glumit când ți-am zis de curenți.

— Prinde-mă, i-am spus eu. Pune-mă în fața ta. Apoi, ia-o pe conductă.

— Și dacă te împușcă?

— Păi, oricum te pregăteai tu să faci asta, nu?

— Fata!

Pușca era îndreptată spre noi acum. Da Silva s-a întins spre mine, m-a prins de umăr, m-a lipit de el când s-a răsucit, de parcă am fi făcut pași de dans, așa că am făcut schimb de locuri, el rămânând cu spatele spre valurile învolburate. În mod evident, pușca era acum îndreptată doar spre mine. Măcar aici aveam o schimbare de situație.

— Ți-am spus să-i dai drumul!

Arma și bărbatul din spatele ei înaintau acum pe pietrișul presărat cu nisip. Protejându-și corpul cu al meu, cu brațul îndoit sub bărbie, da Silva a făcut un pas înapoi, apoi un altul. După încă un pas am simțit cum strânsoarea lui slăbește, apoi mi-a dat drumul și un al doilea glonț a pocnit deasupra mea chiar când m-am izbit de platforma din beton, cu palmele sub umeri. A urmat un pleoscăit și un moment lung de tăcere. Am întors capul. Da Silva tocmai îmi spusese cu câteva clipe înainte că, dacă aș fi încercat să scap de curenți, aș fi fost doborâtă în câteva minute, dar el reușise să ajungă la conductă. Puteam să-i văd brațele înlănțuite, în timp ce își răsucea corpul de-a lungul conductei, sub spuma valurilor. Bărbatul de pe plajă începuse să

alerge. Mai aveam poate douăzeci de secunde înainte ca el să ajungă la mine, așa că trebuia să acționez rapid. Conducta se afla în stânga, aș fi putut ajunge la ea din câteva mișcări. M-am întors pe o parte, mi-am ținut respirația, apoi mi-am lăsat corpul să se scufunde în apă.

Da Silva nu mințise. Contracurentul era atât de puternic încât puteam să îl aud, o tânguire înfricoșătoare în vuietul înăbușit al apei care se lovea de conductă. Frigul m-ar fi lăsat fără suflare, dar curentul o făcuse deja. Haina mea grea, devenită o carcasă plină de apă, mi se înfășurase pe cap. Am început să dau nebunește din mâini și din picioare, orbită de apa sărată și aproape paralizată de panică, și am ieșit la suprafață exact când a mai fost tras un glonț, încercând cu disperare să mă agăț de curba striată a conductei. Am reușit să îmi încolăcesc un picior în jurul ei, legănându-mă în ritmul apei învolburate. Mi-am tras jacheta de pe umăr cu dinții și, cu brațul drept eliberat, m-am prins din nou de conductă, apoi mi-am lăsat brațul stâng liber chiar când un val m-a lovit în plin, iar apa mi-a smuls afurisita de haină. Eram mai mică decât da Silva și conducta era prea lată ca să pot trece pe sub ea, în spațiul care mă proteja și mă lăsa și să respir; a trebuit să o încalec, împingându-mi greutatea cu brațele. Măcar așa puteam să văd, chiar dacă după ce am ridicat privirea și l-am văzut pe bărbatul de pe plajă urcând pe conductă, acolo unde aceasta se întâlnea cu platforma, și pregătindu-se pentru un alt foc, mi-aș fi dorit mai curând să nu văd nimic. Trase din nou, dar nu ținteа spre mine. Dacă trebuia să țintească mai jos, însemna că da Silva era undeva mai în față. Avansa nesigur, strângând între coapse în stil Comanche coloana groasă. Nu se întrevedea niciun semn de viață de pe navă. Urma să dăm lupta în trei pe punte, dacă reușeam să ajungem până acolo? Nu aveam altceva cu care să mă apăr în afară de agrafa din buzunarul de la spate al blugilor pe care îi pusesem pe mine cu o noapte în urmă la Veneția, convinsă fiind că da Silva avea să mă aresteze pentru crimă. Viața nu mi se părea așa de complicată atunci. Dacă aș fi avut timp la dispoziție, m-aș fi lăsat învăluită de o oarecare melancolie.

Agrafa mea era un fel de cleștișor, lung de vreo zece centimetri, curbat cât să poată prinde părul într-un coc. Mi-am îndoit degetele înghețate și am scos-o din buzunar. *Gândește, Judith*! Agrafa nu era o armă, chiar dacă atacatorul îmi oferea

ocazia să o folosesc. Intențiile sale erau evidente; și nu părea frământat de mustrări de conștiință în legătură cu eventualele victime colaterale. Mi-am pus agrafa între dinți și m-am aplecat în față, am înaintat cu disperare alți câțiva metri, apoi am alunecat pe o parte spre mare, cu picioarele agățate de conductă, și am apucat agrafa înainte să trag aer în piept. Apa sărată m-a făcut să-mi strâng ochii cu putere, am pipăit crestăturile rigide cu mâna stângă, prin spatele coapsei, apoi am înfipt agrafa în cauciucul gros al conductei. A intrat incredibil de ușor. Am apăsat cu toată puterea, apoi am scos-o.

Învelișul a crăpat, iar conducta a trosnit violent spre dreapta, asemenea cozii unui uriaș șarpe cu clopoței, lăsând apa din interior să țâșnească în afară. Pentru o clipă, jetul m-a împins spre suprafață, dar un val m-a scufundat din nou. Am încercat să cuprind conducta cu brațele, dar era mult prea groasă; apa m-a lovit din nou și m-a îndepărtat cu totul. Câteva mișcări m-au readus la suprafață, deși simțeam freamătul insistent de sub mine, trăgându-mă spre conducta învolburată. Atacatorul nu se mai vedea nicăieri. Gâfâind, am continuat să calc apa, scuipând apa sărată care-mi ardea gâtul. Vasul se afla la încă vreo cincisprezece metri distanță, dar curenții mă împingeau deja, cu o viteză alarmantă, în direcția opusă. Mă agitam fără prea mare succes. Orice încercare de a înota era inutilă; deja epuizată, îngreunată de haine, nu mai aveam nimic altceva de făcut decât să mă las purtată de valuri. Măcar pentru o vreme. Când mi-am lăsat capul pe spate în apa adâncă și indiferentă, îmi amintesc că mi s-a părut ciudat să nu mai simt frigul.

— Aici! Aici!

M-am întrebat de ce nu auzisem motorul șalupei, dar vocea lui da Silva a fost aproape complet înghițită de foșnetul din capul meu. Strigătele lui au străpuns liniștea stranie și domoală. *De ce nu poate pur și simplu să renunțe, să mă lase în pace*? Puteam să îl scutesc măcar de atâta satisfacție. Atunci am încetat să îmi mai mișc picioarele și m-am scufundat în legănarea mării.

•

Era întuneric când am deschis ochii. Adică, părea să fie noapte – norii arătau ca niște cărbuni în licăririle fugare ale lunii noi. Frigul mă trezise. Înfășurată în hainele ude și înăsprite de la sarea mării, corpul meu tremura din toate încheieturile, iar dinții

îmi clănțăneau că ai unei jucării cu cheiță. Părea că sunt întinsă pe podeaua unei șalupe mici, care mă izbea dureros în ceafă de fiecare dată când se lovea de câte un val. Zgomotul motorului era ca un țurțure care îmi perfora urechile. În lumina unui șir de lămpi cu LED din pupă l-am zărit pe de Silva așezat liniștit la cârmă. Pentru o clipă, m-am gândit că s-ar fi putut să fiu în iad – poate că fusesem condamnată să călătoresc pe Styx pentru eternitate însoțită de da Silva? – dar durerea din coapse și setea chinuitoare îmi sugerau, complet dezamăgitor, că mă aflam încă printre cei vii. Am încercat să mă ridic și m-am lovit cu capul de bancheta din spate a bărcii. Da Silva s-a întors la auzul sunetului.

— Așadar, ești bine.

Brațul meu drept dezgolit stătea întins incomod deasupra capului; când am încercat să îl mișc, am simțit în jurul încheieturii un metal frecându-se de pielea udă. Da Silva îmi prinsese cătușele de banchetă.

— Ai niște apă lângă tine.

Am întins brațul stâng și am găsit o sticlă de plastic. Evian avea un gust mai bun decât un Laffitte din 1973.

— Nemernicule, am spus eu, ca să lansez o conversație.

— De ce spui asta?

— Eu ți-am salvat viața acolo! Putea să te împuște. Putea să mă împuște pe mine în locul tău.

— Și eu te-am salvat, nu?

Trebuia să recunosc că exista o oarecare logică în spusele lui.

— Unde mergem?

— Taci din gură.

— Mi-e frig.

— Taci din gură.

Deși mă dureau, mi-am întins picioarele cât am putut de mult, însă până la da Silva mai rămânea o distanță considerabilă. Chiar dacă reușeam să-l împing peste bord, nu aveam cum să ajung la cârmă din pricina cătușelor. Și apoi ce aș fi făcut? Nu aveam bani, telefon sau vreun act. Dacă aș fi ajuns la mal, oriunde s-ar fi găsit acest mal, ar fi trebuit să șchiopătez mai bine de o mie de kilometri, până la apartamentul meu din Veneția. În care, chiar în clipa aceea, se afla un cadavru. Nu era o perspectivă foarte atrăgătoare. În plus, mă simțeam foarte rău – îmi era greață de la câtă apă înghițisem, aveam picioarele

lovite și dârdâiam în blugii și tricoul ude leoarcă, în întunericul de decembrie. Așadar, eram în mijlocul pustietății, cu un polițist italian corupt care avusese de gând să mă împuște cu doar câteva ore înainte, un bărbat care, la rândul lui, părea să fie urmărit de țeava unei puști. O adevărată plăcere.

— Care este treaba cu șalupa?

— Am împrumutat-o, bine? De pe nava container. Nu am mai avut timp să cer voie, am dezlegat-o pur și simplu.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu prietenul nostru?

— Ți-am spus deja despre curenți. Problema cu el a fost rezolvată. Și parcă ți-am spus să taci din gură, nu?

— Trebuie să mă ușurez, am bombănit eu.

— Poți să faci pe tine. Nu te dezleg.

— Încântător!

— Ți-am spus să taci dracului din gură!

Nu prea aveam altceva de făcut decât să mă uit la fuioarele mișcătoare ale norilor care își țeseau pânza de păianjen în întuneric. După ce am obosit să fac asta, m-am uitat la da Silva. După ce am obosit să fac și asta, am reușit să adorm la loc.

•

A doua oară când m-am trezit a fost din cauza scâșnetului bărcii trase pe plajă, al zgomotului făcut de pământul care zgâria scândurile. Da Silva s-a aplecat deasupra mea, sprijinindu-și amabil greutatea pe stomacul meu, cât a desfăcut cătușele. Zgomotul pașilor pe pietriș mi-au dat de înțeles că nu eram singuri, deși vederea îmi era obturată de pieptul lui da Silva.

— Poți să te descotorosești de barcă.

Părea calm, dar eu puteam să simt sudoarea ascunsă sub mirosul de sare pe piele. Îi era frică.

— Hai, sus!

M-am ridicat cu grijă. Partea din spate a șalupei, de unde da Silva cârmise, mai plutea legănat pe valuri. Două mâini m-au luat de brațe și m-au ridicat dintr-o mișcare, în timp ce eu priveam insistent în beznă, încercând să ghicesc vreun chip, dar de îndată ce am atins cu picioarele pietrișul, am fost legată la ochi cu o eșarfă, atât de repede și de profesionist încât mi-am dat seama că nu avea absolut niciun rost să țip.

— Duceți-o voi! Vin și eu.

Da Silva nu vorbea italiană, ci un dialect sudic greoi pe care

abia dacă puteam să-l înțeleg.

— Pe aici, *signorina,* mi-a spus cineva care m-a strâns de ambele coate.

În răsuflarea celui care vorbise, am simțit miros de pește și de ceapă. Picioarele mele înghețate s-au împotrivit când m-am împiedicat pe plaja în pantă.

— Numai puțin. Gata, am reușit. Vocea lui Miros de Pește era neutră și pragmatică, de parcă mai făcuse asta de nenumărate ori. O să intrăm în mașină acum. Așa. *Attenzione alla testa.*

Pielea moale a banchetei mi-a mângâiat spatele plin de vânătăi. Miros de Pește s-a aplecat și a tras o centură de siguranță peste mine, în timp ce mașina s-a clătinat sub greutatea celorlalți bărbați. Căldură – o senzație plăcută, profundă, prețioasă. *Dacă toată povestea asta s-ar încheia acum, aș putea muri fericită.*

•

La început, pe măsură ce înaintam, am încercat să număr secundele ca să știu cât de departe eram de mare, dar curând am renunțat. Strategiile antirăpire nu erau foarte importante: nu era ca și cum ar fi existat cineva căruia să îi pese și care ar fi putut primi în plic urechea mea tăiată. Probabil că tipii ăștia mă duceau într-un loc liniștit, în afara orașului, unde să mă împuște și să-mi arunce corpul într-un șanț.

— Trebuie să coborâm, s-a auzit vocea lui da Silva, când motorul s-a oprit. Apoi am repetat strania manevră menită a proteja infractorii, cu mâna lui Miros de Pește pe creștetul meu.

— Pe aici.

Frica mi s-a înșurubat în piept. Mobilizând ce mai rămăsese din forță în picioare ca să liniștesc dorința nebună de a fugi, am auzit cum se deschide o ușă, în timp ce bărbatul m-a împins înainte câțiva pași. A urmat un pocnet strident, în ciuda stăpânirii mele, am tresărit, dar ei doar aprinseseră o lumină, producând o ușoară schimbare în întunericul de sub cârpa legată la ochi.

— Stai aici, a ordonat da Silva. După ce auzi că se închide ușa, poți să te desfaci la ochi. Nu înainte. Bine?

Am reușit să încuviințez din cap. Am auzit din nou zgomot de pași, scârțâitul unei balamale, o bufnitură, pâlpâitul unui bec.

Încăperea arăta ca un garaj sau un hambar – ziduri din bolțari, podea prăfuită din beton, nicio fereastră. Într-un colț, era lăsat

un sac de dormit albastru și soios, un scaun de grădină din plastic și o găleată lângă, un prosop pliat cu o precizie ciudată peste scaun, așezat deasupra unei cămăși bărbătești. Lângă scaun era o farfurie din porțelan cu flori, cu un sandviș și o portocală. Și o sticlă mare cu apă. Absolut nimic altceva. Preț de câteva minute am tremurat sprijinită de perete, așteptând cu încordare să se întoarcă. Când în sfârșit m-am convins că eram singură, m-am năpustit asupra sandvișului, înfulecându-l cu mușcături uriașe, bând lacom apă pentru ca bucățile uscate de pâine și șuncă să treacă mai ușor prin gâtul meu îmbibat cu sare. Nici nu-mi mai aminteam când mâncasem ultima oară – poate în urmă cu două zile? După ce am terminat de mâncat, mi-am curățat sarea de pe față cu puțină apă, apoi mi-am dezlipit de pe piele blugii uzi și m-am dezbrăcat de tricou. Aveam să păstrez portocala pentru mai târziu. Era plăcut să am un deliciu pe care să îl aștept cu nerăbdare.

Am dat câteva ture, pășind pe podeaua din beton, ca să-mi alung oboseala din oase, și cam la asta părea să se reducă distracția pentru seara aceea. Mi-am lipit urechea de ușa încuiată, dar nu am auzit nimic, nici zgomotul vreunei brichete sau vreo discuție înfundată, nici măcar zgomot de pași. Nu exista un mâner în interior; am împins ușa cu palmele și am ascultat sunetul balamalelor. Nu știam unde sunt, dar era evident că fusesem părăsită pentru moment. Descojind încet portocala, am desfăcut-o în felii și m-am așezat pe podea. *O să se mai deranjeze să mă hrănească dacă vor să mă ucidă*? *Și, de fapt, cine sunt* ei? Colegii lui da Silva, bănuiam, dar nu cei care purtau uniforma de la *Guardia di Finanza.* Sacul de dormit nu era foarte îmbietor, dar m-am strecurat în căldura lui soioasă și m-am ghemuit într-un colț, ca o larvă, la lumina slabă a becului care risipea umbre prăfuite spre colțurile încăperii.

•

Prins între epuizare și vigilență, creierul meu pendula între stare de somn și de veghe. Când am moțăit, subconștientul meu m-a purtat printr-un montaj al ultimelor zile – scheletul lui Alvin Spencer izbindu-se de podeaua apartamentului meu din Veneția, întrebările lui da Silva de la secția de poliție, călătoria lungă și silențioasă cu mașina de-a lungul coastei italiene. Trezindu-mă, am încercat să-mi pun gândurile în ordine, dar când Cameron Fitzpatrick a intrat pe ușă cu o grămadă de cârpe

pătate de sânge în mână, mi-am dat seama că mă aflam încă într-un delir febril. Fitzpatrick era mort. O știam pentru că îl ucisesem, cu ani în urmă, la Roma. Și da Silva fusese acolo. L-am văzut în șalupă, virând sub un cer întunecat ca într-un vis, ale cărui valuri se transformau în apa clipocind într-o cadă de baie, apă rece care mirosea a migdale, în care mă afundam încet, incontrolabil...

M-am trezit la auzul propriului gâfâit răgușit, înțepenită pe podeaua din beton, în licărirea monotonă a becului. La început, nu mi-am dat seama dacă trecuseră minute sau zile. Pe sub ușă se întrezărea o urmă vagă de lumină. M-am târât ca o omidă în sacul de dormit, am luat apa și m-am ridicat în șezut.

Am crezut că joc o partidă care se desfășoară după regulile mele. Totuși, jocul era întrețesut în altul, împletit cu mult înainte, ale cărui fire erau la fel de nevăzute pe cât erau de constrângătoare.

Am ieșit din sacul de dormit, mi-am scuturat corpul, am încercat să-mi forțez mintea tulburată să se concentreze. Un zgomot înfundat m-a făcut să tresar – *Un șobolan*? *La dracu', un scorpion*? – dar era doar un gândac, cu o carapace uleioasă cât degetul meu mare, care își agita fără sens aripile pe zidurile din beton. M-am uitat la el parcă ore întregi, până când s-a prăbușit pe podea, a fluturat caraghios din picioare și a părut că dă să moară. Am apăsat încet pe carapacea lui tare. Nimic. Cumva m-am simțit înviorată. Folosind o bucată din hârtia în care fusese împachetat sandvișul, am ridicat gândacul și l-am așezat în mijlocul podelei. Apoi, am făcut bucățele coaja de portocală rămasă. Aveam părul încâlcit de la apa de mare; mi-am smuls câteva fire înnodate și le-am înfășurat în jurul unei bucăți de coajă. Judith. L-am așezat lângă gândac. El avea să fie da Silva. Romero da Silva. *Care fusese acolo tot timpul.* Da Silva era polițist. Da Silva era un escroc. El mă adusese până în Calabria. De ce? Mai multe piese, dispuse în jurul gândacului asemenea orelor pe cadranul unui ceas. Am zgâriat cu unghia câte o inițială pe fiecare bucățică de coajă. Îl aveam pe Rupert, fostul meu șef, director la casa de licitații pentru care lucrasem ca junior la Londra. Și dincoace – am mai zgâriat o bucățică – se afla Cameron Fitzpatrick, negustorul de tablouri. Rupert și Fitzpatrick plănuiseră să înșele casa de licitații prin vânzarea unui tablou fals pe care îl furasem după ce Rupert mă

concediase, după ce îl ucisesem pe Fitzpatrick. Am eliminat elementul „F” din cerc. Fitzpatrick lucrase cu un tip pe care îl cunoscusem drept Moncada, care vindea falsuri prin intermediul unei bănci italiene. Am așezat altă bucată de coajă lângă „M”. Cleret. Renaud Cleret. Colegul lui da Silva din poliție. Îl ucisesem pe Cleret. L-am eliminat din cerc cu un bobârnac.

Și acum? Acum mă simțeam vioaie, hotărâtă. Mă mutasem la Veneția, îmi creasem o identitate nouă. Judith Rashleigh dispăruse. Devenisem Elizabeth Teerlinc, curator și proprietar al Galeriei Gentileschi. Cu grijă, am tras un fir din tricoul meu urât mirositor și l-am legat în jurul cojii Judith. Apoi un altul, „K” pentru Kazbici. Moncada avusese de-a face cu Kazbici și complicele lui, Balenski. Altă bucată de coajă. Cei doi spălaseră, pe piața de artă, banii obținuți din vânzarea de arme. I-am scos apoi din cerc pe Moncada și Balenski. Erau morți amândoi. Ce păcat. Cine mai rămânea?

Cu un fulg din sacul de dormit am ilustrat o nouă intrare în scenă: Iermolov. Pavel Iermolov, un bogat colecționar de artă rus. Kazbici încercase să îi vândă un Caravaggio. Măcar el pretinsese că era un Caravaggio. Eu și Iermolov lucraserăm împreună, punctul de legătură dintre Kazbici, Moncada și Balenski. L-am lăsat pe Iermolov în ring. Ce nu înțelesesem, detaliul pe care nu îl observasem, era prezența lui da Silva, târându-se în întuneric. Mă urmărise în tot acel răstimp. Am mormăit peste grămăjoara mea de gunoi ca o preoteasă Voodoo. „A” pentru Alvin Spencer. Alvin fusese… prins la mijloc. Un pierde-vară din lumea artei, cu legături la casa de licitații. Un pic prea curios în privința mea. Așa că fusese nevoie să fie eliminat, doar că, într-un fel, nu îndepărtasem suficient de bine dovezile. Am ridicat coaja, am așezat-o lângă gândacul mort. Da Silva aflase despre Alvin și hotărâse că mă va aresta. Doar că nu mă arestase. M-am întins pe jos și m-am gândit la mozaicul meu de fetișuri.

Da Silva voia să lucrez pentru el. Așa spusese pe plajă. Și dacă nu o făceam? Probabil că era mai ușor să scape de mine aici decât în Veneția. Evident, da Silva avea prieteni, relații la care putea să apeleze – bărbații care mă aduseseră aici, indiferent unde era acel „aici”. Mafia. Să mă târăsc părea mai eficient decât să mă ridic în picioare, din moment ce nu-mi simțeam prea bine picioarele, așa că m-am apropiat de coji, le-

am rearanjat în jurul gândacului. Moncada fusese Mafia; și Kazbici și Balenski aveau legături cu Mafia. Da Silva era veriga lipsă. Am continuat să mișc personajele din coajă de portocală pe lângă gândac, ca un copil care se joacă cu figurine Lego.

Într-un fel sau altul, învățasem destul de multe despre Mafie. Deși mai erau încă mulți oameni puternici în Italia care îi negau existența. Cu mai puțin de douăzeci de ani în urmă, Arhiepiscopul de Palermo fusese interogat într-un proces antimafie. Întrebat ce era Mafia, acesta răspunsese că, din câte știa el, era o marcă de detergent. Se descoperise ulterior că Biserica siciliană avea legături strânse cu șefii Cosa Nostra. O asemenea negare oficială a conceptului de crimă organizată arăta cât de corupte erau structurile statului însuși. Dacă un episcop putea să se supună, de ce nu și un polițist? Astfel se puteau explica ușurința și discreția cu care da Silva mă adusese acolo, dar dacă el avea legături atât de puternice, cine era bărbatul de pe plajă, asasinul al cărui trup plutea acum ușor spre coasta Pugliei? Gândurile mele îmbibate cu apă m-au părăsit în clipa aceea și am dormit din nou, adânc de data asta. Când m-am trezit, lumina de sub ușă dispăruse.

•

Așezată pe o parte, cu capul pe sacul de dormit. Probabil leșinasem din nou. Era chiar mai frig ca înainte. Era noapte. O senzație de liniște mai groasă și mai blândă în lumea nevăzută, de dincolo de închisoarea mea. M-am uitat la dezordinea modelului meu improvizat, la contururile care însemnau ceva numai pentru mine. O bucățică de pâine se afla în afara cercului. Am luat-o, am frecat-o între degete până când s-a înmuiat, am modelat un cap și ceva care semăna cu un corp micuț și rotund. Katherine. Sora mea, Katherine.

La secția de poliție din Veneția, îi mărturisisem că îl ucisesem pe Alvin Spencer – ce altceva puteam să fac, din moment ce cadavrul lui zăcea într-un fotoliu în casa mea? Nu reușisem să scap de el, să pun lucrurile la punct. Iar când da Silva mă întrebase de ce, singurul lucru la care reușisem să mă gândesc fusese surioara mea, Katherine, care murise. Într-o baie care mirosea a migdale.

Nu m-am gândit niciodată la Katherine. Nu îmi puteam permite așa ceva. Pentru că de câte ori îmi aminteam, amintirile mele se amestecau și deveneau tulburi, opace ca uleiul când

întâlnea apa. Știi ce ai făcut. Dar nu a fost vina ta. Nu a fost, nu-i așa? *A fost vina mamei tale.*

Am strâns repede toate bucățelele de coajă, am traversat împleticit încăperea și le-am aruncat în găleata care ținea loc de latrină, unde le era locul. Gândacul a ieșit mișelește la suprafață din toată mizeria aceea.

•

Nu aveam de unde să știu, în mod real, cât timp trecuse de când mă aflam în încăperea aceea, dar cred că erau vreo trei zile. A doua oară când m-am trezit, mi s-a părut că aud bătăi în ușa din spatele meu. Am recunoscut vocea cu accent puternic a lui Miros de Pește care m-a instruit pe un ton ridicat să mă ridic în picioare într-un colț, cu fața la perete, și să îmi pun eșarfa la ochi. M-am grăbit să fac ce-mi spusese. Trei șuruburi scârțâiseră înainte ca el să intre. Nu spusese nimic. Îl auzisem traversând încăperea și așezând ceva pe jos, apoi pleoscăitul ușor când ridicase găleata. Mă bucurasem că trebuia să facă asta, era umilitor pentru el. Ușa se deschisese și se închisese la loc; în cele câteva clipe cât pătrunsese aer de afară, am încercat să simt miros de gaze de eșapament sau de frunze de măslin – poate îngrășământ sau chiar miros de pâine –, orice ar fi putut să-mi dea un indiciu despre locul în care mă aflam. Dar n-am simțit decât praf. Am auzit din nou zăvoare descuindu-se, apoi vocea lui, spunându-mi că puteam să mă dezleg la ochi. M-am repezit spre ușă și am ascultat, am identificat sunetul pașilor lui îndepărtându-se, apoi, încet, zgomotul unei mașini care pornea.

Proviziile mele fuseseră refăcute cu o altă sticlă de apă, un pachet de șervețele umede, un alt sandviș cu șuncă, un pachet de biscuiți cu ciocolată, un prosop mic zdrențuit, o banană și un iaurt de căpșuni. Fără lingură. M-am străduit să mă spăl și să trag pe mine blugii umezi, care începuseră să capete un miros de mucegai. Încă înfășurată în sacul de dormit, am mâncat încet, savurând fiecare bucățică. O țigară ar fi fost bună, dar puțină detoxifiere nu îmi făcea niciun rău. Mi-am curățat dinții cu un șervețel umed și cu interiorul granulat al cojii de banană.

Am repetat procedura și a doua zi. Mi-am petrecut o parte din timp dând ture prin cameră și făcând flotări și exerciții ca să mă încălzesc, iar în timpul rămas, am pus la punct un plan elaborat de evadare. Plasticul borcanului de iaurt era prea subțire ca să fac un cuțit din el, dar m-am gândit că puteam să aștept în

spatele ușii, să îl lovesc pe Miros de Pește cu găleata și să ies, în timp ce el își ștergea urina de pe ochi. Sunetul pașilor lui păreau că o luau în jos, spre stânga, spre mașină, așa că puteam să fug direct – unde mai exact? Deși Miros de Pește nu era înarmat, nu știam sigur dacă era singur acolo. Eu nici măcar nu aveam încălțări, pentru că pierdusem în mare tenișii pe care îi avusesem la Veneția. Dacă baraca sau ce era locul acela se afla într-o zonă izolată, ceea ce și părea să fie, după liniștea mormântală din jur, cât de departe puteam să ajung pe un teren accidentat, având pe urmele mele unul sau mai mulți bărbați, unul dintre ei înfuriat bine de o baie de rahat? Puteam să îl strâng de gât pe Miros de Pește cu legătura pe care o avusesem la ochi? Nu ar fi fost prima mea încercare de acest gen, dar nu aveam de partea mea nici forța, nici efectul de surpriză. Și, în comparație cu Alvin Spencer, care murise în cada mea din Veneția, Miros de Pește era cu siguranță un profesionist.

O altă variantă era să îl întâmpin pe Miros de Pește goală pușcă și să îi ofer o partidă de sex în schimbul libertății mele. Chiar fără o oglindă în camera mea, aveam sentimentul că nu arătam deosebit de pregătită pentru a face dragoste, dar, chiar și în mizerie, sexul tot sex era, iar nici Miros de Pește nu părea prea preocupat de igiena personală. Totuși, chiar dacă săream pe el, mă îndoiam că puteam să îi sucesc mințile atât de mult încât să-l sfideze pe de Silva și să mă elibereze. Oricât ar fi fost de distractiv, era un plan de rahat. Dacă da Silva m-ar fi vrut moartă, s-ar fi întâmplat până acum. Nu îmi spusese să lucrez pentru el? Deci, încă aveam ceva ce își dorea, ceva ce puteam să fac pentru el, chiar dacă valoarea acelui lucru era măsurată doar în sandvișuri și banane.

Crezusem dintotdeauna că, dacă cineva decide să nu fie fericit, nu înseamnă că nu se poate distra de minune, așa că m-am opus acelor zile de captivitate cu mult mai puțin decât m-aș fi așteptat. Din moment ce aveam de ce să mă tem, frica nu-mi era de niciun folos. Am decis pur și simplu să nu o simt. Orele erau lungi, dar cum nu existau evenimente neprevăzute la care să reacționez, ele aveau o calitate aproape hipnotică, care sporea odată cu trecerea orelor – o toropeală plăcută, dacă nu chiar pace. Am dormit, mi-am făcut exercițiile și am conjugat verbe în rusă, iar când nu făceam asta, mă gândeam la tablouri. Am auzit de prizonieri care recitau poezii sau pasaje din Biblie

ca să rămână întregi la minte. Am făcut plimbări imaginare prin Galeria Națională din Londra, locul în care văzusem pentru prima oară picturi adevărate. În memorie, am revenit cel mai adesea la una: la *Aleea din Chantilly* a lui Cézanne. M-am uitat la ea de multe ori, o compoziție în note de verde, cu o cărare într-o pădure traversată de grilajul din lemn al unui drum, pământ prăfuit pe jos și, în fundal, clădiri albe micuțe și mingea de un portocaliu pur al unui soare la răsărit sau la apus. La început, pare o pânză liniștită, chiar destul de apatică, dar apoi observi cum capriciile luminii sunt surprinse cu atâta neastâmpăr, încât frunzele par să se clatine sub respirația ta. Atât de nemișcat și totuși incredibil de viu.

2.

Ori pistolul Caracal al lui da Silva scăpase din mare, ori țintea spre mine un alt pistol când a deschis ușa în cele din urmă. Așteptând cuminte în colț să apară Miros de Pește și interesanta surpriză culinară a zilei, am tresărit când i-am auzit vocea cunoscută.

— Poți să ieși afară acum.

Dincolo de strălucirea electrică nesfârșită, culorile peisajului de iarnă s-au învolburat ca într-un tablou de Kandinsky când mi-am croit drum afară, într-un amestec uimitor de însuflețit în nuanțe de verde și auriu, albastru și cenușiu care se îmbinau sub soarele iernii într-un gol stâncos mărginit de stejari subțiratici și arbuști pitici. Adieri intense de mirt, frunze uscate, pin. Da Silva purta din nou uniformă, mirosind puternic a gel de duș și colonie. Eram cât se poate de conștientă de gura care-mi mirosea urât și de părul încâlcit și unsuros. Nu se zărea nici urmă de Miros de Pește. Da Silva mi-a întins o pungă de plastic.

— Crăciun fericit! Du-te și pregătește-te.

Aerul curat scotea și mai mult în evidență îmbâcseala din ceea ce, îmi dădeam seama acum, era un adăpost făcut din beton, un spațiu de depozitare, unde erau și câteva utilaje agricole care rugineau într-un colț din curtea murdară. Am avut sentimentul că ne aflam undeva la înălțime. Da Silva a continuat să țină pistolul îndreptat spre spatele meu cât timp am scotocit

prin sacoșă. Mai multă apă și șervețele umede, o periuță și pastă de dinți, săpun, deodorant, un pieptăn. Mi-am scos blugii murdari și tricoul, apoi am început să mă curăț, fără să-mi pese dacă da Silva mă privea sau nu. Nu prea aveam ce să fac cu părul, dar menta și săpunul, chiar cu apă minerală rece, îmi dădeau o senzație foarte plăcută.

— Nu sunt lucrurile cu care ești tu obișnuită.

Îmi adusese niște pantaloni de trening bleumarin, o cămașă din bumbac alb și o jachetă scurtă strălucitoare, lenjerie de corp din supermarket și o pereche absolut oribilă de mocasini din imitație de piele vișinie.

— A trebuit să-ți ghicesc numărul la picior. Și era închis mai peste tot, dat fiind că sunt sărbătorile.

Părea că încearcă să se scuze.

— E în regulă. Și poți să lași deoparte pistolul, n-o să ai nevoie de el.

— Nu prea cred. Gata? Hai, leagă-te din nou la ochi!

M-a luat de braț și m-a condus afară. Aveam un pistol încărcat îndreptat spre inimă și totuși inima mea rămăsese netulburată. E ciudat cu câte lucruri te poți obișnui. Pe măsură ce picioarele mele încercau să coboare panta, am simțit o urmă stranie de regret pentru liniștea din cămăruța mea. A urmat o pauză, apoi da Silva s-a întors spre mine și m-a dezlegat la ochi.

— Uau!

Stăteam pe o alee din beton aflată pe culmea unei stânci. În față, priveliștea se întindea pe kilometri întregi: în prim-plan, coline abrupte împădurite, apoi o întindere nesfârșită de mare strălucitoare, străbătută de plaje argintii.

— E minunat!

Până acum, Calabria mi se păruse cam dezolantă, dar de acolo de sus, autostrăzile și ororile din beton pe jumătate construite erau invizibile pentru privirea mea înfometată. Da Silva a arătat spre stânga.

— Eu m-am născut chiar acolo. La Siderno.

— Acolo mergem?

— Poate. Mai întâi avem o vizită de făcut. Urcă în mașină.

Sărutul secret al țevii pistolului îmi apăsa încă pe coaste. *Nu-l lăsa să vadă că îți este frică.*

— Oooh. O să pui sirena, inspectore?

— Gura!

— Ar fi drăguț să facem puțină conversație. Știi, am fost cam singură în zilele cât m-ai ținut închisă.

— Lasă asta. Poți să te uiți peste astea pe drum.

Mi-a dat un telefon, dar nu înainte să-mi pună cătușele și să-mi fixeze centura de siguranță. Am așteptat să întoarcem, să coborâm panta abruptă și să ieșim într-un drum, înainte să fac un semn spre dispozitivul care mi se odihnea în poală. El și-a ridicat o mână de pe volan și a apăsat pe un buton, pornind ecranul care afișa fotografia unui bărbat cu părul grizonant, cu o gaură în ceafă și foarte mult creier împrăștiat pe guler. Era destul de greu să-ți dai seama cine e, dar următoarea poză, cu trupul bărbatului cu fața în jos, zăcând peste un birou și cu o draperie din catifea roșie într-o parte, mi-a confirmat ce bănuisem: era trupul lui Ivan Kazbici.

Îl întâlnisem pe Kazbici la începutul verii când sunase la Gentileschi, galeria mea din Veneția, să ceară o evaluare a picturilor angajatorului lui, colecționarul rus Pavel Iermolov. Tocmai legătura dintre da Silva și Kazbici fusese lucrul pe care îl cercetasem zadarnic în ultimele luni. Evaluarea fusese un șiretlic; Kazbici îl înșelase pe Iermolov și acestea erau consecințele – dealerul împușcat în ceafă, ca un trădător ce era, în galeria lui de artă din Belgrad. Iermolov îmi spusese că avea să se ocupe de povestea asta.

Am trecut prin următoarele câteva fotografii ale cadavrului, lăsându-l pe de Silva să consemneze lipsa de interes de pe chipul meu.

— Ei bine? întrebă el.

— Deci Kazbici e mort. Ar trebui să-mi pese?

M-am gândit o clipă, apoi am continuat.

— Crezi că tu urmezi. Despre asta a fost vorba în scena de pe plajă?

— Continuă, spuse da Silva.

Părea amuzat.

— Tu și Kazbici faceți – ați făcut – trafic de arme și ați folosit arta drept acoperire. Kazbici încerca să îl înșele pe Iermolov cu o mulțime de bani, dar acum Kazbici e mort. Întrebarea este… M-am oprit, amintindu-mi gunoiul pe care-l adunasem pe podeaua barăcii. De ce avea Kazbici nevoie de banii lui Iermolov? Pentru că îi era dator cuiva. Cineva care își voia banii înapoi. Și acum ai mai rămas doar tu să plătești.

— Foarte bine.

M-am simțit absurd de mulțumită, ca o elevă silitoare care tocmai își spusese bine lecția. De ce naiba îmi păsa că da Silva mă lăuda? Dezvoltasem sindromul Stockholm în baracă?

— Dar cui îi datorez bani? a întrebat el. Presupunând că ai dreptate. Cine bănuiești că mi-a trimis pozele astea?

— De ce m-ar interesa să știu asta?

— Dejan Raznatovič.

— Ah! Înțeleg.

Raznatovič era furnizorul de arme, ultima piesă din toată escrocheria.

Îi dădusem de urmă în Belgrad și mi se păruse că întâlnirea noastră din biroul lui fusese fantastică, dar dacă tipul cu armă de pe plajă avea vreo legătură, entuziasmul de după partida de sex se cam risipise.

— Deci Raznatovič l-a trimis pe prietenul nostru înarmat să te elimine? Gata cu Kazbici, gata și cu banii?

Da Silva a ridicat din umeri.

— Da și nu. Cât despre domnul Raznatovič, lucrurile stau puțin diferit. Să spunem că trebuia să te văd urgent în Veneția.

— Nu chiar atât de urgent, din moment ce m-ai ținut trei zile la regim de detoxifiere cu *panino.*

— Îmi pare rău pentru asta. Trebuia să fii în siguranță.

— În siguranță?

— Departe de Raznatovič. O să vezi. Lucrurile s-au îndreptat. Vrei să taci acum, te rog? a adăugat el, apoi a deschis geamul și și-a aprins o țigară.

De data asta nu îmi vorbise pe un ton aspru. Mi-a oferit o țigară, dar am refuzat. Mirosul stătut de tutun din mașină îmi amintea de mama.

Traversam șoseaua de coastă acum, cu soarele deasupra mării în dreapta noastră și un șir de vile cu apartamente pentru turiști rămase goale și magazine închise, în stânga. Lumina se reflecta în apă, pudrând aerul cu o aură argintie. Am inspirat adânc, lăsând răcoarea să-mi mângâie fața curată. Toate astea mă făceau să mă simt destul de bine. Cu doar câteva zile în urmă crezusem că înaintea mea se întindea o lungă perioadă de captivitate și nimeni nici măcar nu încercase să mă împuște în peste șaptezeci și două de ore. Desigur, eram șomeră, nu mai aveam casă și mâinile îmi erau încătușate, dar asta însemna

doar că lucrurile nu puteau decât să se îmbunătățească. Gândirea pozitivă este atât de importantă.

•

După ce am trecut de Siderno, călătoria a mai durat vreo patruzeci de minute. La fiecare câteva sute de metri, treceam pe lângă femei, singure sau în grupuri de câte două sau trei, așteptând și stând cu ochii pe mașinile care treceau din când în când. Erau femei africane, în majoritate tinere, toate îmbrăcate în rochii scurte în culori strălucitoare sau în pantaloni mulați cu topuri scurte, în ciuda temperaturilor de decembrie. Unele dintre ele erau așezate pe scaune de plastic, fumau, vorbeau, se jucau cu telefoanele, altele se legănau și se ridicau când trecea câte o mașină, cu ochii ațintiți foarte departe, dincolo de autostradă. O fată purta o fustă mini din satin roșu, asortată cu o blană albă și o căciuliță de Moș Crăciun.

— Ce e cu fetele astea?

Prostituatele pe marginea drumului sunt o priveliște obișnuită la periferia celor mai multe orașe din Italia, dar nu mai văzusem niciodată atât de multe.

— E o tabără mai încolo. Capo Rizzuto.

Femeile acelea erau refugiate. Voiau azil.

Da Silva a încetinit și a tras pe banda de urgență.

— Coboară!

— Chiar nu cred că sunt îmbrăcată potrivit ca să fac afaceri.

— În spate. Îți fac eu intrarea, ok? Nu e nevoie să spui nimic.

Și-a pus pistolul în toc și m-a ajutat să mă mut pe bancheta din spate.

Am pornit din nou și am mai mers puțin înainte ca da Silva să oprească în fața unei porți păzite de doi bărbați în uniforma celor de la *Guardia di Finanza.* Ne-au salutat, apoi am traversat un complex de clădiri de birouri din beton maroniu, spre un spațiu deschis, cu o pistă de aterizare și un dispozitiv textil anti-vânt, care se pleoștise. Un elicopter oficial bleumarin care aștepta pe pistă a început să-și rotească elicea când mașina s-a apropiat. Un ofițer a alergat să îi deschidă ușa lui da Silva, apoi cei doi m-au urcat pe trepte și m-au împins lângă pilotul care aștepta și care nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Ofițerul ni s-a alăturat și mi-a așezat casca pe cap, a fixat-o și mi-a desfăcut cătușele înainte ca da Silva să se urce lângă mine. Ni s-au oferit căști, iar ofițerul le-a dat pilotului și lui da Silva diferite

documente pe care să le semneze înainte de decolare.

Știam că nu trebuia să îl întreb pe de Silva unde mergem, chiar dacă îmi fuseseră conectate căștile. El și pilotul purtau o conversație pe deasupra mea, dar tot ce auzeam era zumzetul înfundat al motorului. Am traversat dealurile joase aflate dincolo de linia de coastă, apoi elicopterul și-a schimbat brusc direcția și s-a îndreptat peste mare. Mi-am îndepărtat mintea de la încâlceala de întrebări care o bântuiau și am încercat să mă gândesc la ceva vesel. De exemplu, la prietena mea Carlotta, petrecăreață devenită fată de casă, care pusese mâna în cele din urmă pe miliardarul ei de modă veche. Carlotta îmi vânduse câteva sfaturi utile, unul dintre ele fiind că trebuia să zbori întotdeauna cu avioane private.

Deși nu aveam ceas, am estimat că zborul a durat vreo trei ore. Am făcut o oprire la ceea ce părea să fie o bază militară, unde mi s-a permis să cobor și am fost dusă, în cătușe, la baie de un ofițer tânăr și conștiincios. El a așteptat afară, apoi mi-a dat o sticlă de apă pe care am băut-o în timp ce priveam cum era alimentat elicopterul. După decolare, ne-am apropiat de coastă, apoi ne-am avântat peste mare. După o vreme, am coborât deasupra unei alte zone de coastă, iar pilotul a început să comunice din nou în stație, pregătindu-se de aterizare. Am zburat foarte aproape de niște blocuri turn zimțate, cu balcoane dărăpănate și antene TV, care semănau cu niște pălării fistichii, apoi am ajuns pe un acoperiș marcat cu un „H” mare de culoare albă. Mai mulți bărbați în uniformă s-au apropiat de elicopter alergând, schițând înclinarea aceea involuntară a capului inspirată de rotirea elicei. Da Silva m-a ajutat să cobor și mi-a pus din nou cătușele imediat ce am atins cu picioarele pista de aterizare. Mi-am ținut capul plecat când am trecut printr-o ușă, am coborât pe o scară și am luat un lift jerpelit, căptușit cu aluminiu, spre un garaj subteran, unde ne așteptau un BMW negru și un șofer. Când ne-am așezat amândoi pe bancheta din spate, da Silva a început să vorbească în engleză.

— Ești bine? Nu ți-e rău?

— Sunt bine. De ce m-ai adus în Albania?

— De unde știi că suntem în Albania?

— Păi, am plecat din Italia și am luat-o spre est. Elicopterul Breda Nardi NH500 are o rază maximă de 263 de kilometri, așa că am fost nevoiți să alimentăm din nou înainte să ajungem aici.

Oriunde altundeva ar fi prea departe. În plus, vorbești în engleză – mulți albanezi vorbesc italiană, așa că engleza este mai discretă.

Da Silva a părut ușor alarmat, dar nu aveam de gând să-i ofer satisfacția unei explicații. La drept vorbind, știam ce fel de elicoptere folosea *Guardia* doar pentru că, atunci când căutasem un pistol Caracal pe care îl furasem, același pistol pe care îl avea și da Silva, am cercetat puțin și structura *Guardiei.* Mă gândisem că ar fi fost bine să știu să recunosc un polițist italian, chiar și în civil, după echipamentul standard. Iar memoria mea bună tinde să rețină tot felul de informații. Aș fi un adversar de neînfrânt într-un joc de cultură generală. Dar ce naiba căutam în Albania… bănuiam că urma să aflu în scurt timp, cu toate că aveam senzația că nu era o misiune oficială a poliției, chiar dacă mica ieșire a lui da Silva se petrecea în timpul serviciului.

— Așa că ai putea să-mi spui unde suntem! am adăugat eu pe un ton voios.

— Într-un loc care se numește Durres, a răspuns da Silva.

Părea ușor descurajat de interogatoriul meu à la inspectorul Montalbano.

— Stai un pic, a adăugat el și s-a întins să-mi scoată cătușele. N-o să avem nevoie de astea acum.

Poate că doar mi s-a părut, dar degetul lui a zăbovit o clipă în plus, masându-mi interiorul încheieturii, acolo unde metalul îmi lăsase o vânătaie ușoară pe piele. Am privit pe geam. Durres în afara sezonului făcea Calabria să arate ca Mustique. Mașina gonea pe străzile înguste și înfundate, pline de femei învești mântate în burnuze murdare din nailon care împingeau cărucioare pentru copii și cărucioare de cumpărături între tarabe soioase cu mâncare și canalizări desfundate. Părea să existe un număr impresionant de câini vagabonzi, care se strecurau neînfricați prin traficul teribil de aglomerat. În ciuda limpezimii aspre a cerului de iarnă, lumina era tulbure, strecurându-se printre culmile înalte ale blocurilor de apartamente, ale căror ultime etaje erau umbrite de o miasmă de smog. Chipul lui da Silva afișa o oarecare nepăsare – era evident că mai fusese aici înainte – nelăsându-se impresionat nici atunci când un cerșetor, purtând doar o față de masă cu flori în jurul umerilor, a bătut în geamul din spate după ce ne-am oprit la un semafor. Șoferul a

scos capul afară și a strigat ceva legat de moralitatea mamei individului, așa că cerșetorul a plecat târându-și picioarele.

În cele din urmă, am părăsit orașul și am ieșit pe o autostradă foarte nouă. Aglomerația se risipise, dar puținii șoferi păreau să considere cele șase benzi ca fiind propriile culoare pe o pistă de curse. Am închis ochii când un tir uriaș a apărut brusc în fața noastră și nu s-a dat la o parte decât în ultima clipă. Da Silva m-a atins ușor pe umăr.

— O nebunie, nu? Și se spune că italienii sunt șoferi agresivi. Ar trebui să vezi cum e drumul spre Tirana – mereu acoperit de cadavre.

— Mulțumesc pentru informație.

Destinația noastră era o vilă imensă de culoarea piersicii, pe a cărei alee de acces se intra direct din autostradă. Când am trecut prin porțile mari acționate electric și acoperite cu sârmă ghimpată, un bărbat subțire cu o burtă cât un pepene verde sub o cămașă de un purpuriu-deschis și o jachetă de cașmir bej s-a îndreptat agale spre mașină. L-a salutat călduros pe de Silva în italiană, cu o mulțime de strângeri de mână și bătăi pe spate, dar am simțit prudență în ochii lui de culoarea nisipului. Mi-a deschis portiera, s-a aplecat scurt și formal peste mâna mea, cu privirea îndreptată, peste umărul meu, spre da Silva. Credea că sunt iubita lui sau ce?

— Dumneaei este doamna Teerlinc.

Da Silva mi-a folosit numele fals, interfața pentru ce îmi imaginasem că avea să fie viața pe care mi-o dorisem dintotdeauna.

— *Buongiorno, signorina,* a spus politicos bărbatul.

M-am bucurat că nu trebuia să ne strângem mâinile. Cu siguranță, ale lui erau la fel de cleioase pe cât îi erau broboanele lucioase de pe frunte.

— E totul pregătit? a întrebat da Silva brusc.

— *Certo, certo, tutto a posto*!

În colțurile gurii, bărbatul avea firicele de salivă uscată. Chiar era foarte agitat.

Da Silva a vorbit cu șoferul, care a tras mașina mai în față și a dispărut în spatele casei. Noi trei l-am urmat pe jos, de-a lungul unei alei cu un pavaj foarte frumos, până într-o curte mare cu pereți din beton, cu un leagăn pentru copii într-un colț și o fântână cu o lebădă de plastic amplasată în mijloc. Restul

decorului era format din mai multe mașini Mercedes vechi, o masă și scaune din plastic și un bărbat așezat în genunchi, cu mâinile ținute la spate de două namile chelioase, în blugi și cu tatuaje. Când bărbatul l-a văzut pe de Silva, a început să țipe sau să implore, încercând să explice în italiană că se făcuse o greșeală, că nu era vina lui, că el niciodată nu… De parcă vocea lui putea să prelungească secundele. N-am mai apucat să aflu ce anume nu făcuse niciodată, pentru că da Silva a trecut în viteză pe lângă mine, a scos pistolul și l-a împușcat pe bărbat de trei ori în piept.

Gazda noastră și-a făcut cruce ostentativ și a dat din cap aprobator spre da Silva. Corpul bărbatului ucis s-a prăbușit între cei doi paznici cu chipuri sumbre, pompând șuvoaie de sânge pe asfalt. Puteam să simt mirosul bolnăvicios și feros de sânge și praful de pușcă de pe mâna lui da Silva, în timp ce mă conducea spre casă. După expresia de pe chipul lui, ai fi zis că tocmai își îndepărtase o scamă de pe pantalonii uniformei.

Era o ușoară și nevăzută atracție între noi. *Ești la fel ca mine,* mi-am spus. În clipa aceea ne gândeam amândoi la același lucru, deși fără să ne spunem vreun cuvânt.

Privind peste umăr, am văzut cum cei doi malaci au încărcat cadavrul în portbagajul încăpător al unei mașini. Bărbatul subțirel a apărut de cealaltă parte. Fața lui bolnăvicioasă era palidă și umedă, de parcă urma să vomite în clipa următoare, dar a încercat să schițeze un zâmbet.

— *Signorina,* a spus el. Prânzul e gata.

3.

— Nu vreau să mănânc.

În realitate, eram lihnită – nu mai mâncasem nimic după *panino*-ul uscat pe care-l primisem cu o zi în urmă dar mica noastră excursie începea să mă irite. În mod paradoxal, în ciuda celor pe care tocmai le văzusem, orice urmă de frică pe care o simțisem față de da Silva se evaporase odată cu mirosul de pulbere al glonțului de 9 mm. Și nu era ca și cum nu aș mai fi văzut vreun cadavru înainte – dacă da Silva chiar știa despre mine atât de multe pe cât lăsa să se înțeleagă, trebuia să

depună ceva mai mult efort ca să mă șocheze. Mă săturasem să fiu târâtă de colo-colo ca un pachet și, indiferent ce voia da Silva de la mine, eram gata să termin cu povestea asta și să îl scot definitiv din ce mai rămăsese din viața mea. M-am strecurat printre ei și m-am întors spre da Silva.

— Ce vrei, inspectore? l-am întrebat în engleză. Explică-mi pur și simplu ce anume vrei. Pentru că nu mă interesează chiar deloc ospitalitatea prietenului tău, așa cum nu mă interesează mica scenetă în care tocmai ai jucat. OK? Doar spune-mi.

Da Silva a ridicat din umeri.

— Fie. Credeam că ți-e foame. Atunci, hai, vino cu mine!

— Nu. Se presupune că scena aia de rahat trebuia să mă sperie?

Celălalt bărbat tot rearanja nervos trei seturi de tacâmuri, la o masă mare și bogat ornamentată, din lemn de mahon, cu blat de sticlă, prefăcându-se că nu ne observă. Am tras aer în piept și am vorbit mai încet.

— Nu m-ai adus până aici doar ca să fiu martor. Deci, ce-a fost asta?

Da Silva părea oarecum amuzat, reacție care a trezit în mine dorința înflăcărată de a-i sparge nasul arătos.

— Nu totul are legătură cu tine. A fost un mesaj. Dar nu are nicio legătură cu tine. Acum, vrei să mă urmezi? Domnul Raznatovič nu poate să aștepte toată ziua.

— E aici?

— După cum prea bine ai spus, nu te-am adus aici doar ca să te uiți cum împușc pe cineva. Te rog!

Încăperile lungi ale vilei erau mobilate cu antichități false absolut hidoase, dar stilul nu se regăsea și la etaje, dominate de beton simplu, asemenea curții murdare de afară. Da Silva m-a condus, pe lângă o masă, într-o cameră de zi, cu un ecran TV plat imens, apoi la etaj, într-o încăpere care ar fi putut să fie un dormitor dacă ar mai fi conținut și altceva în afară de trei scaune pliante, unul dintre ele ocupat chiar de trupul masiv al lui Dejan Raznatovič.

Eram conștientă de trei lucruri – că în încăperea aceea era extraordinar de frig, că părul meu era un dezastru și că Raznatovič putea să-mi poarte șira spinării în jurul gâtului, fără prea mari probleme.

— Cred că v-ați cunoscut, a spus da Silva, încercând evident

să pară spiritual.

I-am aruncat o privire seacă, în timp ce m-am așezat pe unul dintre scaunele din fața lui Raznatovič. Ultima mea întâlnire cu sârbul fusese prea scurtă ca să mă pot referi corespunzător la el ca la un iubit, dar când i-am văzut trăsăturile sculptate și conturul umerilor, am simțit o ușoară tresărire de dorință. Era un bărbat bine făcut. Dar nu părea deosebit de încântat să mă vadă. Pe de altă parte, m-am gândit, dacă era chiar nefericit, nu ar fi riscat o extrădare cerută pe baza a diverse mandate europene doar ca să mă întâlnească personal. Ar fi pus să fiu ucisă exact ca bărbatul din curte.

— Domnișoară Teerlinc, a început el.

— Bună din nou, Dejan. Cred că ți-am spus că poți să-mi spui Judith.

— Judith, atunci. Să trecem direct la subiect? M-ai mințit la Belgrad. I-am transmis mesajul tău lui Ivan Kazbici, cu condiția să returnezi… articolul… după cum ai spus că ai de gând să faci. Mi-ai spus că o să-l predai în Elveția. Totuși, se pare că domnul Kazbici nu mai este printre noi, iar articolul nu este de găsit pe nicăieri. Unde este?

„Articolul” era un desen ingenios pe pânză, un presupus Caravaggio. Kazbici încercase să i-l vândă lui Pavel Iermolov, dar eu intervenisem în schemă. După câte se părea, aveam un talent deosebit pentru asta.

— Ai putea să spui că l-am abandonat. Ce a mai rămas din el, în orice caz. Nu avea nicio valoare, după cum, fără îndoială, știi și tu.

— Într-adevăr. Cu toate astea, era foarte util. Mi-ai provocat foarte multe bătăi de cap. De fapt, dacă nu ar fi fost inspectorul – Raznatovič și-a îndreptat privirea spre da Silva, care se așezase lângă mine –, ai fi putut să sfârșești ca domnul Kazbici. Dar inspectorul a propus o soluție mai bună.

— Ce vrei?

Chiar mă săturasem să tot întreb asta.

— Când… a dispărut articolul, am vorbit cu domnul da Silva. Era la curent cu anumite lucruri pe care eu nu le cunoșteam, dar împreună… cred că ăsta e cuvântul, nu? Da, am decis împreună că ai putea să ne ajuți pe amândoi să ne rezolvăm obligația reciprocă.

— Da, da, și dacă refuz, mă ucideți. Nimic nou.

Chiar nu-mi doream să mor. Nu-mi doream în mod special nici să-mi mântuiesc viața de păcate petrecându-mi restul zilelor ajutând lichelele, dar chiar nu-mi doream să mor. Totuși, din moment ce încă nu eram moartă, știam că nu aveau de gând să facă nimic. Cel puțin, nu încă. Încercau doar să mă intimideze. Și nu reacționez bine la asta.

— Firește, a spus Dejan. Dar nu imediat. Mai întâi, o omorâm pe mama ta. Te rog să-i arăți fotografiile.

Da Silva tocmai își scotea telefonul. A căutat prin el și mi l-a întins. Într-adevăr, era mama mea. Mama mea intrând în barul de pe fostul nostru domeniu. Presupun că ar fi trebuit să mă bucur că o fotografiaseră la ieșirea din bar. Mama împingând un cărucior în supermarket. Purta o jachetă pe care i-o trimisesem din Italia pentru ultima ei zi de naștere, un pardesiu MaxMara din pânză cerată bleumarin, despre care știusem că i se va părea jalnic, dar sperasem că avea să-i mai împrospăteze aspectul. Chiar am fost surprinsă să văd că îl purta. Ultima fotografie fusese făcută prin fereastra unei cafenele, unde mama părea să se bucure de un cappuccino alături de prietena ei, Mandy. Încă mi se părea uimitor că băutura numită cappuccino ajunsese și la Liverpool. Pardesiul fusese înlocuit cu o haină din imitație de blană, pentru vreme mai rece, dar, în cazul în care aveam vreo îndoială asupra perioadei, spionul lui Dejan amplasase în prim-plan un număr din *Sun* vechi de o zi. Cu blândețe, mi-am întins mâna și am atins ecranul, apoi m-am uitat în ochii negri ai lui Raznatovič. În ultima vreme, privisem țevile câtorva arme de foc, dar ochii aceia erau cu mult mai înfricoșători. În mod normal, urma să-mi spun în sinea mea să nu dau de înțeles că-mi era frică, dar mi-am dat seama că nu-mi era frică. Dejan deținea controlul absolut în situația dată. În afară de propria-mi viață, tot ce aveam fusese pierdut de mult.

— Așa, deci știu că poți să ajungi la ea. Ar trebui să fiu impresionată că poți să trimiți o gorilă în Anglia? După cum am spus, nimic nou. Nu-mi pasă dacă o omori pe mama, chiar nu-mi pasă.

Da Silva a scos un mormăit surprins. Italienii aveau lucrul acela sacru care era *la mamma.* Chiar și Raznatovič a părut șocat pe moment.

— Deci, trebuie să lămurim două lucruri, am continuat eu, presupun că tipul cu pușcă de pe plajă de acum câteva zile era

unul dintre oamenii tăi, Dejan? Pentru că ai vrut banii de pe „articolul” pe care prietenul nostru de aici l-a pierdut? De aia m-a ascuns da Silva departe de tine până când ai reușit să rezolvi lucrurile?

Raznatovič a încuviințat ușor din cap. M-am întors spre da Silva.

— Și tipul din curte? El ar fi celălalt mort? El a fost cel care a organizat atacul împotriva ta de pe plajă? Deci, acum v-ați descotorosit de el să le dovediți celor din gașcă că sunteți din nou cei mai buni prieteni? Un „mesaj”, ai spus? Un gest de încredere în afacerea voastră comună reînnoită?

Cei doi bărbați se uitau la mine uluiți. Dejan a dat să vorbească, dar i-am închis gura dând din mână expeditiv, un gest care, trebuie să recunosc, mi-a plăcut teribil.

— Nu pot să înțeleg de ce tagma voastră are nevoie de porcăriile astea. Știți că tot rahatul ăsta gen *omertà* chiar este expirat. N-aveți altceva mai bun de făcut? Și practicile Big Brother cu mama mea? În fine. Oricum, ghinion, băieți! Mă gândesc că vă doriți amândoi un înlocuitor pentru „articolul” vostru, nu? Și credeți că pot să rezolv asta pentru voi?

— *Ho detto che e brava,* a mormăit da Silva. V-am spus că e bună.

— Exact așa, a intervenit Raznatovič. Tonul i se aprinsese puțin.

— Ei bine, da. După cum am spus, nu dau nici două cepe degerate pe mama, dar răspunsul este tot da. O să fac ce pot. Dar, mai întâi, puteți să încetați cu toate prostiile astea? Hai să fim mai profesioniști. Putem să facem asta?

Speram că vor înghiți momeala. Dacă reușeam să-i conving că nu îi luam în serios, puteam să câștig timp, să aflu ce le trebuia. Apoi, putea să mai existe o șansă să plec de acolo pe picioare. Rolul pe care îl jucam mă ajuta și să lupt împotriva senzației nebunești de vomă care se accentua sub haina mea revoltător de urâtă. Știam exact ce puteau să-mi facă cei doi bărbați. Așa că a fost o ușurare să-l văd pe Dejan zâmbind.

— Ce ți-am spus când m-ai vizitat acasă la Belgrad, Judith?

— Că sunt foarte curajoasă. Dar și proastă.

— Întocmai. Dar sunt de acord. Putem să lăsăm deoparte prostiile, cum le spui tu.

— Deci, soluția ta? Care este?

— Când ai venit la Belgrad, te-ai oferit să-mi vinzi o operă de artă? Bănuiesc că nu era autentică, că era… falsificată, da?

— Ei bine, vezi tu, eram disperată să fac cunoștință cu tine.

— Crezi că poți să mai falsifici una?

„Opera de artă” pe care i-o arătasem lui Dejan erau doar câteva fotografii, o combinație între o icoană venețiană și câteva lucrări contemporane destul de proaste. Nu fusese niciodată reală – îmi folosise drept șiretlic, nimic mai mult. Am șovăit.

— Mă pricep la tablouri. Chiar foarte bine. Dar nu pot să le fac. Nu pot să pictez.

— Colegul meu are oameni care pot să se ocupe de realizarea lor.

— Îmi imaginez.

— Te rog, nu fi superficială. Am pierdut deja o grămadă de timp din cauza ta. Treaba ta este să inventezi lucrarea – artistul, originea. Trebuie să fie impecabilă. Impecabil de valoroasă. Înțelegi?

— Daaa.

— Deci, crezi că poți să faci asta?

— De ce eu? Sigur voi doi, mari șmecheri, aveți o întreagă echipă de dealeri pe statele de plată, nu?

A urmat o pauză. Apoi da Silva a adăugat calm:

— De fapt, nu avem.

Kazbici, Moncada, Fitzpatrick. Dispăruseră cu toții. Nu aveam nevoie de explicații suplimentare. Practic, toți ceilalți candidați la post erau acum morți.

— Așa se face că, atunci când eu și domnul Raznatovič am avut mica noastră… neînțelegere, m-am gândit la tine. Ai o galerie legală. Ai dovedit că poți să identifici un fals, ești bună la cercetare. Te-am urmărit mult timp, îți amintești? Fără un… dealer plauzibil, există un gol care trebuie umplut rapid.

M-am întors spre Raznatovič.

— O să am nevoie de timp. Poate chiar de foarte mult timp. Trebuie să fac cercetări, să vorbesc cu oamenii care o să facă falsul. Dar, da, dacă puteți să-mi oferiți resursele necesare, se poate rezolva.

M-am uitat din nou în ochii aceia de un calm molcom. Pentru prima dată de când Kazbici mă abordase și îmi ceruse să văd colecția lui Iermolov, mă simțeam deodată plină de bucurie.

După ce mă gândisem că nu voi mai vedea niciodată un tablou, cu excepția vreunei ilustrații în biblioteca închisorii, mi se cerea să fac ceva prin propriile-mi forțe. O pictură serioasă. Totuși, nu am reușit să înțeleg de ce m-am entuziasmat atât de tare. În privința artei, cel puțin, mă situasem dintotdeauna de partea integrității. Toată afacerea asta cu da Silva nu începuse pentru că în trecut, pe vremea când lucram ca asistentă la casa de licitații din Londra, mă lansasem într-o cruciadă pentru a expune un fals? Dar timpul petrecut în încercarea de a fi Elizabeth Teerlinc inspirase înăuntrul meu un dispreț pentru lumea ei, pentru atitudinea, snobismul și corupția ei. Poate că iubeam pictura, dar nu aveam niciun motiv să îi îndrăgesc pe oamenii care o vindeau. Și apoi… vai! Și apoi… Poate chiar ajungeam să râd cu gura până la urechi.

— Ca să fiu sigură că am înțeles corect, am continuat eu, de îndată ce mi-am domolit entuziasmul interior. Tu, am schițat un semn din cap spre da Silva, sau cel puțin tu și „familia” ta… așa îi spui? Tu îi datorezi lui o grămadă de bani. Deci, tabloul ăsta trebuie să valoreze… cât?

— O sută, a intervenit Dejan.

Nu era nevoie să adauge milioane.

— Deci nu sunt eu cea care chiar ar trebui să-și facă griji, nu-i așa?

— Ai putea să spui asta.

— Bine. Păi, atunci o să facem așa. Da, am repetat eu, dacă-mi pui la dispoziție resursele necesare, sigur pot s-o fac. Dar nu într-o vânzare privată. Asta este condiția mea. Va fi licitație publică. Și facem jumi-juma din toată suma care rămâne.

— Ești foarte încrezătoare.

— Într-adevăr, domnilor. Îmi dorisem dintotdeauna să spun asta. Și gata cu prostiile. Suntem parteneri acum. Un colectiv, dacă vreți. S-a făcut?

Dejan a făcut o pauză.

— Foarte bine. Ești de acord, inspectore?

Da Silva a încuviințat din cap.

— Iar dacă dau greș, ei bine, poate să ne elimine pe amândoi, nu-i așa, Romero?

— Isteață alegere. Îmi pare rău că nu pot să vă însoțesc la prânz, dar sunt convins că o să înțelegeți, trebuie să revin la Belgrad. Pentru că ne-am înțeles, inspectorul te poate prezenta

asistentului meu. O să-ți punem la dispoziție tot ce-ți trebuie.

— Mai e ceva. În fostul meu apartament din Veneția e ceva care trebuie rezolvat. E nevoie de puțină curățenie acolo. Sunt convinsă că da Silva poate să se ocupe de asta, dar vreau neapărat să se rezolve.

— Inspectore?

Da Silva a ridicat din umeri.

— Fără nicio problemă.

Dejan s-a ridicat în picioare. Aproape atingea tavanul cu capul.

— Stai. Care este bugetul tău?

— Bugetul? I-am apreciat aerul aristocratic surprins. Oricât ceri, firește. Sunt foarte interesat să văd ce poți să realizezi.

În mod evident, discuția se încheiase. Da Silva m-a scos rapid din încăpere, pantalonii mei de trening fluturând peste mocasinii oribili pe care îi purtam. Poate reușeam să ne descotorosim rapid și de ținuta mea, acum că făceam afaceri împreună? Gândul acela s-a risipit când s-a trântit ușa încăperii. Și e posibil să fi simțit o strângere de inimă copilărească pentru că Dejan nu se deranjase să își ia rămas-bun.

Da Silva m-a condus înapoi în sufragerie. Bărbatul agitat ne adusese salată, pâine și o farfurie cu niște cârnați sfrijiți și cam ciudați. Mi-am făcut încă un sandviș și l-am mâncat plescăind.

— Sper că avem desert, da? Să știi că serviciul de catering în fundătura aia în care m-ai ținut a cam lăsat de dorit.

Da Silva mânca mai delicat, își tăia o felie de castravete.

— Chiar ai vorbit serios când ai spus despre mama ta?

— De ce întrebi? Dacă știi că sunt o sociopată, ai părea mai puțin nătărău?

Da Silva își frecă nasul. Avea un nas frumos.

— Mereu vorbești așa de mult? Uite, cum să-ți explic? Chestia asta. Chestia noastră. Nu este vorba doar despre bani aici. Există modalități prin care se fac anumite lucruri… coduri. Domnul Raznatovič este un om foarte bogat, știi asta. Dar dacă nu este plătit, dacă pare că noi nu suntem genul de oameni care pot trece dincolo de niște limite, asta ne face să părem slabi. Ceea ce este foarte rău în afaceri.

— Deci, toată dramoleta aia a fost o demonstrație de putere?

— Nu este un cuvânt pe care l-ar fi ales multă lume. Oamenii domnului Raznatovič operează adesea între Albania și Italia.

Unul dintre ei s-a entuziasmat un pic cam prea tare când a auzit de neînțelegerea noastră recentă. Am stabilit că el trebuie dat exemplu pentru colegii lui, ca să le fie… foarte clar. De asemenea, Albania a fost locul potrivit în care domnul Raznatovič să te vadă în privat. A fost foarte categoric la capitolul ăsta.

— Pe bună dreptate.

Am luat o roșie.

— Deci… mama ta?

— Ai studiat Dante la școală? Trebuie să fi studiat, ești italian.

— Nu prea mă interesează poezia.

— În *Inferno,* Dante păstrează al nouălea cerc din iad pentru trădare. Este un fel de zonă VIP pentru oamenii care trădează iubirea și încrederea.

Da Silva mi-a aruncat aceeași privire ca atunci când începusem să turui despre elicoptere.

— Mama ta te-a trădat? a întrebat el încet.

De unde aș putea începe să povestesc cuiva despre mama? *Cu atât mai mult lui da Silva*…

— Nu contează. Mama este o alcoolică. Nu i-a păsat niciodată de mine, n-a avut niciodată grijă de mine. De ce să mă simt îndatorată față de ea?

— Îmi… pare rău.

— Nu, nu-ți pare. Oricum, avem treabă, nu? Și sunt mult mai interesată despre ce naiba a fost cu adevărat vorba în toată discuția aia despre mama.

— O să afli la timpul potrivit.

— Ah, ah! Suntem o echipă acum, ai uitat? Așa spune amicul tău, Dejan, și pare că el este șeful.

Ideea la care mă gândisem – puteam chiar să îi spun sclipire de inspirație – s-a aprins înăuntrul meu cu atâta intensitate, încât abia dacă am sesizat răspunsul lui.

— Cred c-aș accepta o țigară acum.

Ca toate plăcerile sofisticate, gustul primului fum mi-a făcut rău, dar după aceea mi s-a părut extraordinar.

— Deci, Romero, care-i următorul pas? Când încep?

— Ai spus că vrei să te vezi cu persoana care poate să realizeze falsul?

— Sunt gata.

— Păi, atunci… ne întoarcem în Calabria.

— Ce bine!

Ideea de soartă nu era ceva în care să cred, dar era evident că eu și da Silva aveam o legătură karmică. Atâtea cadavre, atâtea fantome. Începusem să fim un fel de ultimii oameni în viață, așa că puteam foarte bine să fim și prieteni.

4.

Noul meu apartament reprezenta un evident pas înainte față de baracă. Stăteam chiar în apartamentul nupțial de la Grand Hotel President din Siderno. Când am ajuns acolo, după-amiaza târziu, spiridușii lui da Silva erau deja ocupați până peste cap. Pe lângă gentuța pe care o pregătisem la Veneția când credeam că voi fi închisă, mai aveam și câteva dintre lucrurile mele din apartamentul din Campo Santa Margherita, inclusiv laptopul, telefoanele, bijuteriile, hainele, lenjeria intimă, cosmeticele, banda de alergare, toate cărțile mele de artă. Am fost încântată să observ că rezistaseră tentației de a include printre ele vreunul dintre lucrurile lui Alvin.

— Te simți comod aici? O să fiu prin preajmă, cât timp tu lucrezi.

— N-aveam de gând să mă apuc din seara asta. Sunt puțin obosită, mai ales după toate amenințările cu moartea și toate celelalte.

— Voiam să spun că o să stau aici cât te pregătești tu.

— Toată perioada? am întrebat neîncrezătoare. Și cum rămâne cu Crăciunul? Franci și copiii n-o să-ți simtă lipsa? Giovanni și Giulia o să fie distruși dacă *papa* nu e acasă. Și cu munca… cum rămâne cu munca ta?

Da Silva răsfoia nepăsător ilustrațiile dintr-o biografie dedicată lui Soutine.

— Poftim? Ah, nu. Sunt în concediu medical. Din păcate, am fost împușcat în picior săptămâna trecută. Rănit la datorie.

— Serios? Chiar ai de gând să scapi basma curată cu aiureala asta?

El m-a privit compătimitor.

— Tu chiar nu știi nimic, nu?

— Și soția ta?

— Înțelege. Ba mai mult, spre deosebire de alții, nici nu pune întrebări toată ziua. Te las să te instalezi. Dar o să iau astea.

A ridicat un plic maro. Pașapoartele mele – originalul, cel al lui Judith Lauren Rashleigh și cele două false pe care le achiziționasem la diferență de un an de la un „falsificator de pașapoarte”, un intermediar din Amsterdam care falsifica documente. Elizabeth Teerlinc și Katherine Olivia Gable. Numele surorii mele – mama noastră adora filmele clasice de la Hollywood.

— Chiar nu e nevoie să faci asta. Unde îți închipui că o să plec?

— De ce ai impresia că aș avea încredere în tine?

— Încrederea este lucru la care apelezi când nu ai o alternativă mai bună.

— *L'ultima spiaggia*?

— Noi spunem ultima soluție.

— Le iau cu mine. Dacă vrei ceva, mâncare – comandă tot ce vrei.

— Mai ai țigări?

Mi-a întins un pachet de-al lui pe jumătate gol.

— Mulțumesc… sau, mă rog. Abia aștept să fac o baie.

Da Silva mi-a aruncat o privire amuzată înainte de a ieși.

Am încuiat ușa după el, am deschis robinetele de la cada de marmură și am turnat toate sticluțele de spumă și de șampon în apa fierbinte. Cât am așteptat să se umple cada, mi-am deschis computerul. Conturile mele bancare din Panama și Elveția erau absolut în ordine, eram încă relativ bogată și, în afară de întrebările (dezamăgitor de puține) de la clienți uluiți care se interesau de închiderea bruscă a Galeriei Gentileschi, mai aveam patru mesaje. Steve, Carlotta și Dave, cei trei oameni pe care îi consideram oamenii cei mai apropiați de ideea de prieteni. Un alt mesaj era de la Pavel Iermolov. Acesta din urmă a fost și primul pe care l-am deschis.

Judith. Te rog, contactează-mă. Vreau doar să *știu că totul este bine. Aici totul este bine, conform planurilor.*

Informarea lui Iermolov venise un pic cam târziu. *Bine* nu era tocmai potrivit pentru a descrie contextul. Când m-a asigurat că va avea grijă de Kazbici, nu m-aș fi gândit în veci că eu va trebui să îi iau locul. Totuși, era înduioșător că Iermolov părea atât de preocupat. Ne legau câteva zile de sex decent și niște tablouri

spectaculoase de clasă mondială, dar nu m-am lăsat păcălită că acestea ar fi însemnat ceva, deși standardele mele sunt destul de scăzute la capitolul ăsta. În general, cu cât știu mai puține despre iubiții mei, cu atât mai bine. Numele lor, de exemplu.

Mesajul de la Carlotta era scurt, ca de obicei: două emoji bebeluși și un semn OK, cu degetul mare ridicat. Am zâmbit. După ce îl agățase pe soțul ei mai în vârstă, dar extrem de bogat, următorul plan al Carlottei fusese să rămână însărcinată, ideal cu gemeni. Carlotta era un exemplu impresionant pentru categoria oamenilor care obțineau ceea ce își doreau, chiar dacă ceea ce își doreau era să încasezi cecul după nuntă. Nu puteam să o invidiez, dar mă bucuram pentru ea.

Și mesajul de la Dave era scurt. *Sper că ești bine. Vești minunate despre cartea mea*! *Abia aștept să-ți povestesc*... *dă-mi un telefon. Cu drag, D. xxx*

Mesajul lui m-a întristat. Dave lucra ca portar la casa de licitații din Londra pe vremea când eu eram asistentă la British Pictures, dar experiențele lui anterioare din armată se dovediseră a fi destul de utile. Apoi mai era și capacitatea lui de a fi foarte discret, la fel ca soția lui da Silva. El mă ajutase în feluri pe care nu le bănuise, despre care nici nu ar fi vrut să știe vreodată. Când l-am văzut ultima oară, îmi spusese că scrisese o carte despre experiențele lui cu arta ca terapie pentru traumele soldaților. Aproape o terminasem de citit, dar faptul că fusesem arestată și răpită să zicem că-mi distrăsese atenția de la ultimele capitole. Entuziasmul lui timid și dragostea autentică și înflăcărată pentru pictură meritau mai mult de atât. Cu o mustrare de conștiință, mi-am amintit conversațiile noastre de la țigară, în curtea din spatele casei de licitații, pe unde erau aduse lucrările. Bănuiam că nu se gândea prea mult la lucrurile în care eram implicată acum.

Steve, sau mai curând ultimul asistent al lui Steve, mă informa că iahtul lui, *Mandarin,* avea să ajungă în Caraibe de Anul Nou și mă întreba dacă voiam să îl însoțesc? Cu părere de rău, am fost nevoită să refuz.

Firește, nimic de la mama. Totuși, a doua zi era Ajunul Crăciunului. Probabil urma să ia legătura cu mine.

Baia fierbinte și două porții de *tagliatelle* cu creveți și vodcă, urmate de salată de fructe și tiramisu ar fi trebuit să mă liniștească, dar eram prea entuziasmată ca să pot dormi.

Înfășurată într-un halat, mi-am descâlcit părul acum foarte curat și am ieșit pe balcon la o țigară. Terasa mea avea chiar și un jacuzzi. Dedesubt, centrul vechi al orașului se întindea spre mare, luminile strălucitoare de-a lungul promenadei pâlpâind asemenea unor tentacule de meduză. Siderno. Abia așteptam să mă apuc de lucru pentru Raznatovič, dar erau foarte multe lucruri pe care trebuia să le aflu mai întâi. Ca de exemplu, cu ce se ocupa doamna da Silva. Am luat de pe birou carnețelul de la hotel și creionul, am deschis Facebook și am început să cercetez.

•

A doua zi dimineața m-am bucurat enorm de o repriză de alergare după zilele de captivitate. Am ieșit din hotel și am coborât panta din fața acestuia, făcând câte un sprint la fiecare o sută de metri, cu o senzație de întindere și vibrație resimțită profund pe măsură ce mi se dezmorțeau mușchii. Nu am fost surprinsă să-l întâlnesc pe de Silva la întoarcere, înfofolit într-un hanorac gros cu glugă, deși nu era chiar atât de frig. Făcea flotări pe un zid jos, schimbând mâinile alternativ la spate.

— Bravo! Vrei o cafea?

Da Silva s-a uitat la mine peste umăr. Echipamentul meu de sport arăta cu mult mai bine decât pantalonii clasici de trening și, în plus, aerul mării îmi îmbujorase obrajii.

— Desigur, a răspuns el și s-a ridicat. Am intrat împreună în hotel, recepționerul dând din cap respectuos spre da Silva. În afara unui cuplu de vârstnici în scaune cu rotile, care fuseseră instalați la masa de mic dejun de o asistentă filipineză cu ochi visători, părea că suntem singurii cazați acolo în perioada sărbătorilor.

Pe terasă, da Silva a scos un pachet de Marlboro Gold din buzunarul hanoracului și mi-a oferit o țigară chiar când ne-au sosit cești le cu *cappuccino.* Părea că împărtășeam plăcerea de a face sport, printre altele. Mi-a aprins țigara cu o brichetă Dupont din aur masiv.

— Deci, am început eu, de îndată ce chelnerul s-a îndepărtat, poate că ar trebui să vorbim din nou în engleză? Ar putea fi mai discret.

— OK. La ce te-ai mai gândit?

— La cum funcționează lucrurile în povestea asta. La ce faci tu.

— Ți-am spus ieri, o să știi tot ce trebuie să știi.

— Da, în cele din urmă, o să știu. Dar ar fi cu mult mai puțin obositor dacă mi-ai spune tu, pur și simplu. O să încep cu ce cred eu.

Da Silva s-a lăsat pe spate, zeflemitor, și a tras lung din țigară.

— M-am împrietenit cu soția ta pe Facebook. Acum ceva timp.

— Da. Și? Nu-mi place că o aduci în discuție pe soția mea.

— Numele ei de familie este Casachiara. Francesca Casachiara. De obicei, italiencele nu iau numele soților lor. Și este din Casilino de la Roma, am continuat eu, unde ai crescut tu. Dar mi-ai spus că te-ai născut aici, în sud, în Siderno. Casilino era o suburbie destul de sumbră, apărută prin anii 1960, nu departe de centrul orașului. Familia Casachiara e foarte importantă în Roma, nu-i așa? Când bunicul Francescăi a murit, funeraliile lui au blocat o parte din oraș. Elicopterele poliției nici măcar nu s-au putut apropia – a fost un adevărat scandal. Știi că a apărut chiar și în presa britanică. Britanicilor le plac poveștile despre Mafie.

Da Silva a tresărit la auzul cuvântului. Chiar dacă știam că doar amatorii îl foloseau, mi-a plăcut disconfortul lui.

— Deci… Romero din Siderno și Francesca din Casilino. Care ar putea să fie legătura? Uite ce cred eu. Pe aici, am făcut semn spre parapetul terasei, se crede că un procent dintre bărbați sunt implicați în… chestia aia. Mulți dintre voi sunteți din Siderno sau Bovalino.

— Și?

— Mai ții aminte unde ne-am întâlnit prima dată, Romero? La lacul Como, nu-i așa? Ce frumos este acolo. Veniseși să-mi pui întrebări despre moartea lui Cameron Fitzpatrick.

— Da, am mai trecut prin toată povestea asta.

— Nu te ambala. Bovalino. Mama lui Cameron Fitzpatrick era din Bovalino. Cameristă într-un hotel din Roma, nu-i așa?

Bricheta lui da Silva a făcut din nou clic. Eu am continuat.

— Fitzpatrick s-a născut aici, la fel ca tine.

— De unde știi asta?

— Anul trecut a avut loc la Londra o slujbă de comemorare în amintirea lui Fitzpatrick. Așa o tragedie, crima aia. Mama lui a venit special pentru eveniment… numele ei era trecut în necrolog. Și apoi… în registrul electoral, declarațiile de rezidență

de la primărie. Completați o grămadă de documente voi. Totuși, chestia este că oricine își dorește să intre în gașca voastră trebuie să se fi născut aici. Familia de sânge este și familia clanului, dacă vrei. Aici începe totul. În acest loc. Sunteți cu toții legați, deși recunosc că mi-a luat ceva timp să înțeleg asta.

Da Silva arăta de parcă își înghițise țigara.

— Să continui? Îmi place ce urmează.

El a dat din cap aprobator.

— Au fost ceva probleme de recrutare, nu-i așa? Prea mulți mușchi, prea puțin creier.

— *Brava.*

Cercetarea documentelor oficiale despre Mafia italiană nu era o activitate atât de interesantă pe cât o sugera subiectul. „Impedimentele generaționale în internalizarea competențelor pe piețele ilegale” era unul dintre cele mai captivante titluri. Practic, într-un oraș în care nu era mai nimic de făcut în timpul iernii, cu excepția faptului că puteai să-ți exersezi ținta pe niște oi sau să ți-o tragi cu soră-ta, calitatea membrilor de clan născuți la nivel local se deteriora. Prea mulți de același fel. Regulile stricte privind calitatea de membru din naștere se puneau în calea profitului, mai ales când era vorba de infiltrarea în afaceri legale. Așa că familiile, clanurile, au găsit o soluție. Burse pentru facultate, cursuri de afaceri, lecții de engleză. Toată pregătirea necesară pentru o operațiune de secol XXI.

— Sunt zece… grupuri – *grupuri* îți place mai mult? – mari calabreze care operează în nordul Italiei. Legăturile cu… grupurile din Roma sunt esențiale. Și tu ești unul dintre băieții noi, nu-i așa, Romero? Cu căsnicia ta dinastică, legăturile tale. Ești exact ce trebuie, cu diplomele tale universitare, costumele frumoase și preferința pentru sushi. Prin firme de avocatură, birouri pentru planificări, serviciul public? Chiar și în Senat, dacă presa a nimerit-o. Totul fiind legal. Doar că ești corupt ca dracu’.

Am luat o altă țigară fără să mai cer voie și m-am uitat la el. M-a privit la rândul lui nepăsător, cu ochii lui ca de șopârlă.

— Continuă.

— Deci tu, Fitzpatrick și Moncada ați fost împreună în afacerea cu arme. Kazbici era consilierul tău, Raznatovič, furnizorul tău. Așa m-a găsit Kazbici, prin Caravaggio. Așa ai aflat ce era în apartamentul meu.

— Adică Alvin Spencer. Omul pe care ai mărturisit că l-ai ucis?

Vocea lui păstra un ton monoton.

— Nu m-ai arestat atunci și este greu de crezut că o s-o faci acum. Cred… Mi-am lăsat capul într-o parte. Cred că m-ai fi ucis în ziua aia.

— Îmi pare rău c-am fost întrerupt.

— Totuși, iată-ne aici!

Da Silva și-a întins brațele deasupra capului, încordându-și tricepșii pe rând.

— Deci, să revenim la Paris, am continuat eu. Când a fost asta, acum patru ani? M-a găsit un polițist care își spunea Renaud Cleret. Credea că lucrăm împreună. Eram hotărâtă să plec din oraș, iar tu mă așteptai la aeroport. Presupun că trebuie să mai prinzi și prinzi infractori din când în când, ca să păstrezi aparențele, nu? Dar mi-ai pierdut urma. Dacă nu era mesajul ăla… Mesajul pe care îl trimisesem de pe telefonul lui Cleret: „Numele Gentileschi înseamnă ceva pentru tine?” Opt cuvinte care m-au urmărit neîncetat de atunci.

— Ce s-a întâmplat cu el? Cu Cleret?

Întrebarea demonstra că renunțase la orice încercare de a se preface că nu știa despre ce vorbesc, că piesele de puzzle pe care mă chinuisem, mare parte din noapte, să le pun cap la cap fuseseră corect asamblate.

— Fostul tău coleg? Nu vrei să știi. Chiar nu vrei.

Unele amintiri au o calitate sinestezică, apariția unui sentiment dezvăluie amintirea altuia. Gâlgâitul apăsat scos de carotida lui Renaud, pe măsură ce cuțitul îi intra în gât, evoca spirala de culoarea vinului a sângelui lui alunecând în scurgere, dulceața ei fetidă veșnic prezentă, noaptea aceea în Paris. I-am înfășurat capul în folie, l-am pus într-o pungă de plastic, apoi într-o geantă sport ieftină și l-am aruncat în Sena. Din câte știam, nu fusese niciodată găsit.

Mi-am stins țigara în jardiniera cu flori.

— Ei bine?

— Mă duc să fac un duș. Și apoi, îți sugerez să nu-ți mai bagi nasul peste tot și să te apuci de treaba pe care o ai de făcut aici.

— Nu. Vreau să știu. Am spus că o s-o fac. Nu este ca și cum aș avea de ales, nu-i așa? Dar vreau să știu pentru ce fac treaba asta.

— De ce îți pasă?

— Acum sunt artistă. Am nevoie de inspirație. Iar tu ai nevoie de mine, așa că o să-mi spui. Raznatovič nu o să-și aștepte banii o veșnicie.

— Nu ești indispensabilă, indiferent de ce-ai spus în Albania.

— Nu. Dar Fitzpatrick nu mai este, Moncada nu mai este. Kazbici nu mai este. Ei erau cei care făceau falsurile pentru tine. Cei care le duceau de colo-colo. Ai recunoscut deja asta. Câtă vreme sunt deja băgată în rahat până la gât alături de tine, știi că nu pot să scap. Nu o să găsești pe nimeni care să se priceapă cât de cât la pictură și care să aibă motive atât de întemeiate să-și țină gura înainte ca Raznatovič să-și piardă răbdarea.

5.

O oră mai târziu, mă aflam în mașina lui da Silva, aceeași mașină neagră care mă adusese din Veneția, în drum spre Capo Rizzuto. Pe marginea șoselei erau mai multe femei care își ofereau serviciile, profitând de zilele de sărbătoare. Da Silva conducea în tăcere. Se schimbase în blugi și într-un pulover bleumarin cu decolteu în V, peste o cămașă albă, hainele frumoase și părul scurt făcându-l să pară mai tânăr decât când purta uniforma. Trebuia să recunosc că era într-o formă foarte bună. Și eu alesesem tot bleumarinul, îmbrăcându-mă cu o rochie Chloe din piele, cu nasturi, prinsă la ceafă, sub o jachetă trei sferturi cu croială delicată și cizme joase Ferragamo. Aghiotanții lui da Silva uitaseră să-mi aducă parfumul, fără de care nu mă simțeam complet îmbrăcată, dar cu puțin machiaj reușisem să fac în așa fel încât să mă simt destul de bine în pielea mea. Nu mă mai simțisem de multă vreme așa. Era o ținută absurdă pentru o vizită la secția de poliție, dar plăcerea de a avea din nou lucrurile mele mă făcuse să îmi doresc să mă aranjez un pic. Cel puțin, asta era explicația pe care o oferisem și eram hotărâtă să mă țin de ea.

— Portul este aici, a zis da Silva, când ne-am oprit, în cele din urmă, pe o alee asfaltată recent.

— De aici pleacă bărcile care recuperează oamenii. Tabăra e cam la un kilometru de coastă.

El își flutură legitimația spre gărzile de la barieră și am găsit un loc liber în parcarea aglomerată.

— De ce este atât de plin? am întrebat eu.

— Este Crăciunul. Pregătesc bărcile pentru căutări... se așteaptă la o mulțime de refugiați în seara asta.

În timp ce el vorbea, am traversat un dig, unde erau ancorate trei bărci mari cu motor, marcate cu însemnele *Guardiei.* Oameni în uniforme încărcau veste de salvare portocalii și cutii cu sticle de apă, stațiile radio pârâiau, un teanc de pături era aruncat spre mâini întinse în așteptare.

— Traficanții percep taxe suplimentare de Crăciun. Șansele pentru o primire prietenoasă sunt mai mari, a explicat da Silva firesc. S-a aplecat să ajute o tânără care se chinuia cu o cutie roșie de prim-ajutor. Ea mi-a aruncat o privire curioasă când i-a mulțumit, iar el i-a urat Crăciun fericit. M-a minunat siguranța de care dădea dovadă printre colegii lui, de cât de bine se adapta măștii. Niciunul dintre ei nu avea măcar vreo idee despre el? Sau pur și simplu nu voiau să pună întrebări? Unii dintre acei oameni urmau să iasă în larg mai târziu, lăsându-și propriile familii ca să le salveze pe altele. Cum se putea să nu fie la curent cu ce se petrecea chiar sub nasul lor? Mi-am amintit de ceva ce citisem cu o seară înainte, despre victima extraordinar de norocoasă a unui atac eșuat al Mafiei, o persoană care refuzase să depună mărturie.

„Este adevărat că mi-au tras 63 de gloanțe în spate”, declarase bărbatul, „dar sunt sigur că a fost din greșeală”. Poate că este mai ușor să păstrezi tăcerea despre ceva a cărui existență nu este niciodată recunoscută.

Am ajuns până la capătul digului, unde vuietul valurilor ne acoperea conversația.

— Ai spus că vrei să știi, a murmurat da Silva. Iată. Echipamentul ajunge pe ambarcațiuni. Când iau legătura cu agentul potrivit, îl schimbăm pe refugiați.

— Te referi la arme?

— La altceva aș putea să mă refer?

— Și apoi?

— Libia, Siria, Irak... chiar mai departe. Oriunde vrea clientul să le ducă, asta nu ne privește pe noi.

Trebuia să admir simplitatea mecanismului. Și îndrăzneala. Operațiuni umanitare folosite ca acoperire pentru traficul cu

AK47.

— Și cu oamenii ce se întâmplă?

— Pentru început, cei mai mulți ajung acolo. A arătat spre un promontoriu de dincolo de golful din stânga noastră. Protejându-mi ochii de razele soarelui, am putut să întrezăresc ghearele masive de sârmă ghimpată care blocau accesul la stânci și ceva ce arăta ca o tabără, cu șiruri de căbănuțe din lemn. Niște bărbați jucau fotbal printre construcțiile joase. Unul dintre ei purta o cămașă cu dungi roșii și albastre, și un „MESSI” înscris pe spate.

— Dar cum?

Încă nu reușeam să-mi dau seama.

— Lăzile sunt descărcate din bărci. Tipii care le descarcă nu știu nimic. Sau știu că este mai bine să nu întrebe.

— Dar cum ajunge încărcătura aici?

— Dumnezeule! Tu chiar nu taci niciodată?

M-am întors cu fața spre el, iar vântul mi-a măturat părul de pe față.

— Ți-am salvat viața, tu ai salvat-o pe a mea. Ai spus că o să-mi explici.

El a făcut un gest spre coastă, de parcă îmi arăta priveliștea.

— Cu camioanele militare.

În deceniile de după prăbușirea Uniunii Sovietice, Raznatovič făcuse avere ca traficant de arme. O mare parte din Europa de Est devenise practic un talcioc pentru vânzarea armelor deținute de stat... la un moment dat, puteai să cumperi un AK47 cu o sută de dolari.

— Voi nu prea vă bateți capul cu granițele, am remarcat eu.

Serbia era perfectă pentru trecerea contrabandei militare în spațiul Schengen european... odată ajunse în interior, vehiculele armatei puteau să se miște liber.

— Exact. De îndată ce marfa iese din Serbia, ea este depozitată în cazărmi și mutată cu camioanele. O parte oficial, cea mai mare parte, neoficial. Îi punem pe refugiați să o descarce, mai jos, de-a lungul coastei. Durează câteva minute fiecare camion. Îi plătim, a adăugat el, când a văzut expresia de pe chipul meu. Doi euro pe oră. Cât ar lua și pentru culesul de roșii. Apoi se împarte; o parte ajunge aici, restul se distribuie de-a lungul coastei. Înțelegi?

Unul dintre jucătorii de fotbal din depărtare evitase un gol,

aruncându-se teatral la pământ când alunecase după minge. M-am gândit la mâinile acelea, cum i se odihneau obosite în poală, după o noapte de cărat cutii grele, manipulând chiar instrumentele care le distruseseră viața. Era grotesc, dacă te gândeai. Dar nimeni nu se gândea cu adevărat la asta. Oamenii se uită la poza cu puștiul înecat de pe plajă, apoi derulează știrile de pe monitorul lor până ajung la poze cu pisicuțe, citate amuzante și poziții inspiraționale de yoga.

— Impresionant, am murmurat eu.

— Putem să ne întoarcem acum? Este al naibii de frig.

•

Da Silva a dispărut după ce ne întoarserăm la hotel. Mi-a spus că merge la familia lui pentru cina din Ajunul Crăciunului, înainte de a merge la slujbă. Eu mi-am petrecut după-amiaza citind, apoi am ieșit la o plimbare. Ultimele magazine se închideau, oamenii erau preocupați să mai cumpere cadouri și provizii de ultim moment, urându-și unul altuia Crăciun fericit. Să te plimbi singur prin mulțimea veselă părea cel mai crunt clișeu. Am stat o vreme pe o bancă cu vedere la mare, până s-a întunecat, și am fumat până m-am simțit amețită. Apoi am sunat-o pe mama, dar nu a răspuns. Era probabil cherchelită deja, petrecându-și după-amiaza din Ajunul Crăciunului în vreun bar. I-am lăsat un mesaj în care îmi ceream scuze pentru cadoul trimis cu întârziere, dând vina pe poșta italiană, și i-am spus că am de gând să-mi petrec sărbătorile „în liniște”. Oricum nu se aștepta să mă întorc. I-am urat toate cele bune și am închis.

Una dintre cele mai utile lecții din copilăria mea fusese că dependenții știu întotdeauna care sunt locurile unde pot găsi ce își doresc. Există mereu câte un loc, la marginea orașului, în cine știe fundătură, unde nimeni nu-i cunoaște și unde își pot face veacul liniștiți. Când am văzut-o pe Crăciunița de pe marginea drumului trecând agale prin fața mea, mi-am reconfigurat planurile de seară. Oricum nu eram foarte dornică să iau masa *à trois* cu cuplul în scaune cu rotile. Mi-am stins a nu știu câta țigară și am luat-o pe urmele fetei. Îmbrăcată în blugi skinny și cu jachetă Puffa din satin purpuriu, ea nu lucra, dar rămăsese la vedere… nu doar pentru culoarea pielii ei, încă o raritate în Italia, ci pentru felul în care își plimba corpul, dreaptă și grațioasă, mișcându-se printre ultimii cumpărători potrivit unei coregrafii invizibile. A mai înaintat un pic de-a

lungul portului, apoi a cotit spre una dintre străzile urâte și moderne care despărțeau *centro storico* de mare. Am rămas la vreo douăzeci de metri în urma ei, am traversat un bulevard larg spre o piațetă pavată cu marmură șlefuită, cu o bisericuță barocă într-un capăt, a cărei tencuială crem strălucea în întunericul iernii. În spatele bisericii, am rămas și mai în urmă când ne-am aventurat pe străduțe mult mai înguste; nu voiam ca zgomotul cizmelor mele pe piatra netedă să o alarmeze. S-a oprit să-și verifice telefonul, iar eu m-am retras în cadrul unei uși, încântată de senzația pe care mi-o oferea urmărirea.

Străzile vechi, care urcau pe măsură ce deveneau tot mai întortocheate, m-au dus până într-o alee perpendiculară care mergea în paralel cu silueta albă a castelului din Siderno, cel mai înalt punct din orașul vechi, unde fata s-a strecurat pe sub arcada din piatră a unei porți. Lumânările în abajururi maronii luminau pereții golași care fuseseră ridicați de regii de Aragon. Am auzit în surdină o melodie cu note plângăcioase de jazz, în timp ce am coborât un șir îngust de trepte în spirală spre o pivniță. Părea că fata mea avea deja o întâlnire… era în brațele solide ale unei femei rase în cap, cu o cămașă bărbătească de modă veche și bretele pe un corp masiv și îndesat, mulțimea de cercei din ureche strălucind, în lumina lumânărilor, prin părul Crăciuniței. Barul consta într-o bancă înaltă și un raft cu sticle. Am comandat un pahar dintr-un vin roșu mizerabil și m-am uitat în jur în căutarea unui plan B. Erau cam douăzeci de oameni în locul acela micuț, un amestec de puști italieni hipioți care scăpau cu mândrie de Ajunul Crăciunului și mai multe grupuri de africani și arabi, unii dintre ei poate chiar din tabără. Doi bărbați, un italian cu barbă scurtă și un negru înalt, într-o cămașă cu modele, dansau încet în apropierea difuzorului, cu privirile ațintite unul spre celălalt, în timp ce se legănau. De-a lungul peretelui din spate, un șir de cutii acoperite de perne puse aiureau foloseau drept loc de stat. M-am așezat și mi-am aprins o țigară, așteptând și urmărind dansatorii.

— *Ciao.*

Un tip așezat la două cutii distanță, care nu arăta deloc rău, cu picioare lungi, trup subțire, o frunte lată și isteață. Am zâmbit și s-a ridicat de pe scaun. Camera a devenit mai aglomerată, cât am vorbit noi despre muzică, el mi-a mai cumpărat o băutură și și-a așezat brațul pe umărul meu, testând terenul. L-am lăsat.

Când a aflat că vorbesc franceză, am abandonat italiana lui de baltă. Mi-a zis că îl chema Serafim, că era de loc din Egipt, că lucra ca mecanic și seara lua lecții de engleză. Mi-a spus că visa să ajungă la Londra într-o bună zi.

— Pe Carnaby Street, a zâmbit el.

Nu m-a lăsat inima să îi spun că era toată ocupată de Zara și de baruri. Un val de aer rece venit dinspre ușă a anunțat intrarea unui alt grup de băutori, patru italieni. Serafim a fluturat din mână spre unul dintre ei, pe care mi l-a prezentat drept un prieten, Raffaele.

— Serios? Serafim și Raffaele? Ați inventat chestia asta?

— Nu. Poate, dacă vrei tu.

Raffaele era blonduț, mai scund decât amicul lui, cu un corp bine lucrat în sala de sport. Avea privirea aceea, mi-am zis în gând, iar când Serafim s-a dus la bar, m-a tras spre el pentru un sărut. M-am deschis sub gura lui, lăsându-mi mâinile să găsească, sub jachetă, mușchii tari de pe piept și când s-a întors Serafim, mi-am întors capul, am zâmbit din nou și l-am sărutat. Atât de familiar, atât de ușor.

— Vrei să mergem în altă parte? a întrebat Serafim.

— Cu amândoi?

Raffaele încuviință încet din cap.

— Sigur. O să iau o sticlă.

Am plecat ținându-ne toți la braț, eu între umerii lor.

— Pe aici, a zis Serafim.

Deci mai făcuseră asta înainte. Cu atât mai bine. M-au condus pe treptele care dădeau spre alee, am traversat și am mers puțin în paralel cu zidul castelului până am ajuns la o ușă de lemn cu un lacăt în formă de jumătate de inimă.

— Șttt!

Unul dintre ei a chicotit când ne-am strecurat prin deschizătură. Ușa ducea spre alte scări, printre zidurile castelului, unde era mult mai întuneric și mai frig. M-am întrebat pentru o clipă dacă ar fi trebuit să-mi fie frică, dar mintea mea nu funcționa prea bine în clipa aceea, așa că am ignorat-o. Am ajuns într-o curte mare și mizerabilă, cu smocuri de iarbă care împânzeau pietrele uriașe și vechi din pavaj. Serafim a luat-o înainte spre o terasă deschisă, despre care bănuiam că avea, de cealaltă parte, vedere spre mare. Niște pisici furișate prin colțuri ne priveau cu ochi verzi licărind înfricoșător. La capătul terasei

exista un spațiu închis, care cu greu putea fi numit cameră. Avea un perete curbat, cu un rând de lumânări așezate în conserve de roșii, care îi trasau conturul. Serafim le-a aprins una câte una. Am trecut sticla de vin roșu execrabil de la unul la altul, fiecare dintre noi luând solemn câte o singură înghițitură. Era groaznic de frig, dar îmi simțeam pielea fierbinte și sângele învolburat în vene. Ne-am oprit preț de câteva clipe și ne-am privit unul pe altul. Eu mi-am scos haina și am așezat-o pe jos, apoi rochia.

— Hai să-mi țineți de cald!

Ei s-au așezat lângă mine, de-o parte și de alta. Raffaele, mai îndrăzneț, și-a strecurat mâna în sexul meu, în timp ce limba lui a găsit-o pe a mea, iar Serafim și-a îngropat buzele în gâtul meu, apucându-mă de sâni. Unul dintre ei mi-a spus că sunt frumoasă. Raffaele a început să coboare cu gura peste corpul meu; mi s-a tăiat răsuflarea când mi-a găsit interiorul coapsei, desenând încet cercuri cu limba, fără să se grăbească. L-am tras pe Serafim mai hotărât peste mine, găsindu-i mădularul, l-am eliberat, bâjbâind în întuneric, apoi l-am îndemnat să se așeze în genunchi și să mă încalece ca să îl iau în gură. În atingeri și șoapte ușoare, vârful gros de carne netedă s-a împins mai adânc în gâtul meu, pe măsură ce mi-am desfăcut maxilarul ca să îmi petrec limba peste vârf, sprijinindu-mi gâtul cu o mână, în timp ce limba celuilalt bărbat a găsit buzele umede ale sexului meu, lingându-mă cu mișcări prelungi. Am supt mai apăsat, mi-am împins gura peste mădularul lui Serafim până spre baza rasă, întinzând cealaltă mână ca să îi cuprind testiculele ținând degetul mare ferm la bază.

— Si, *bella, si, cosi.*

— Stai. *Attendez.* Vreau să te văd.

M-am retras, sprijinindu-mă pe tencuiala umedă, ca să pot privi în strălucirea aurie a lumânărilor firicelul de sevă dintre sexul meu și buzele lui Raffaele. Zâmbind, și-a șters gura cu podul palmei.

— Arată-mi! Ridică-te și nu te opri! Unul dintre voi să mi-o tragă și celălalt peste mine.

Ei s-au supus întocmai, amândoi scoțându-și mădularele din blugi. I-am privit lung cu lăcomie. Serafim beneficia cu siguranță de partea leului.

— Pe tine te vreau! Așază-te!

După ce am făcut schimb de locuri, l-am sărutat din nou pe Raffaele, gustând din savoarea de mosc a orgasmului meu, care avea un ușor gust de lămâie în seara aceea.

— Atinge-mă! i-am poruncit.

Cu spatele la Serafim, m-am lăsat peste el, mi-am adus genunchii în față și mi-am sprijinit spatele de pieptul lui, până când i-am înghițit cu totul mădularul înăuntrul meu, țintuiți unul în celălalt. Când Raffaele a început să se masturbeze cu un pumn încordat și insistent, eu mi-am lăsat greutatea pe grosimea dinăuntrul meu, desenând cercuri cu fundul pe burta lui Serafim, strângând mușchii sexului meu la fiecare penetrare până când el a început să geamă, apoi m-am ridicat încet, i-am apropiat mâna de șoldurile mele ca să se cufunde și mai adânc în mine. Când am simțit pulsul apropierii lui, mi-am desfăcut ușor picioarele, suficient ca să îmi găsesc clitorisul cu degetele, dorindu-mi ca el să mă inunde, dorindu-mi o mare de spermă în mine când am început să îmi simt orgasmul. Mădularul lui de o greutate vagă acum, umflat, m-a despicat, până când a juisat, iar Raffaele a urlat și și-a lansat încărcătura peste fața mea, prelingându-mi-se pe maxilar și umplându-mi clavicula. Atunci am luat cu degetele o parte din sămânța lui Serafim, am înghițit lacom și am lăsat-o să mi se scurgă peste bărbie, strălucind argintie peste înflăcărarea înghețată a pielii mele și asta m-a purtat pe culmile plăcerii, udă, venerată.

Serafim și-a înfipt dinții în umărul meu, în timp ce eu m-am lăsat încet pe el și mi-am atins brațele spre Raffaele, care și-a așezat capul în adâncitura rece dintre sânii mei. O clipă în care ne-am auzit cele trei inimi bătând. Apoi, șocul altei perechi de ochi undeva în spatele nostru, și o alta pe deasupra zidului, undeva un suspin pe jumătate înăbușit.

— Cred că avem companie, am spus eu foarte încet.

— Nu-ți face griji, n-o să ne deranjeze, a murmurat Raffaele. Pur și simplu se uitau.

Băieții mei erau încă îmbrăcați. Am rămas așa o vreme, eu goală între greutatea celor două corpuri masculine, până când pași tăcuți și înăbușiți mi-au dat de înțeles că publicul nostru mut plecase, iar vântul înghețat venit de pe mare a început să muște din noi.

•

Era unu dimineață când am pornit spre hotel, strângându-mi

haina pe corp. Rochia mea era distrusă, pielea subțire din căprioară era murdară și mototolită, dar nu îmi păsa. Din biserici ieșeau credincioșii de la slujba de la miezul nopții, lăfăindu-se în hainele lor moderne, îndreptându-se spre mașini cu copiii în brațe. *Lăsați toți credincioșii să vină la mine.* Undeva în depărtare, pe smoala apei, bărcile cercetau. Mai devreme, în ziua aceea, cumpărasem un cartuș de țigări. Am înfășurat o foaie din carnețelul de la hotel în jurul unui pachet, am scrijelit un „Crăciun fericit” și l-am lăsat în fața ușii lui da Silva. Aveam de gând să-mi petrec aniversarea Domnului dormind.

6.

Era dimineața zilei de 26 decembrie. Zona industrială era la fel de urâtă și de greu de definit ca toate celelalte locuri care îi semănau. Am trecut pe lângă depozite anonime și cheiuri de încărcare, unde câțiva muncitori chinezi profitau de o pauză de țigară afară. Două rânduri de căsuțe plate pentru grădină, asemănătoare barăcilor din tabăra de refugiați, cu sârme de întins rufele între ele, o grămadă de paturi supraetajate întrezărindu-se printr-o ușă deschisă. Multe dintre clădiri erau pline ochi cu mașini de cusut, bărbați și femei aplecați peste haine delicate și scumpe precum cele pe care le purtam eu, marii designeri plătind tarifele atelierelor ca să obțină obligatoria etichetă „Made in Italy”. Un bloc mic avea uși de securitate imense și doi paznici cu alsacieni de pază. În aer plutea un miros strident de substanțe chimice, iar când am ridicat privirea, am văzut două coșuri sinistre prin care ieșea un fum alb. Poate că pregăteau cocaină acolo. Poate că mă durea în cot.

Ne-am oprit un pic mai departe, în dreptul unei clădiri mici din cărămidă roșie, unde alt chinez aștepta afară. Era de vârstă mijlocie, plinuț, îmbrăcat într-o salopetă albastră, la fel ca toți ceilalți muncitori din fabrică.

— El este Li, a spus da Silva. Li, aceasta este domnișoara Rashleigh.

— Judith, te rog.

— Te las cu el, a spus da Silva.

S-a întors la mașină, a deschis geamul și a aprins farurile.

— Nu vrei să vezi? am strigat în urma lui.

— Nimic nou, mi-a zâmbit el drept răspuns.

Li a ținut ușa curtenitor și m-a întrebat într-o italiană cu accent perfect dacă voiam să beau ceva. Am refuzat și l-am urmat cu nerăbdare în atelier. Spațiul era mai mare decât părea, scăldat pe deplin în lumina naturală picurată prin mai multe luminatoare ample și într-un miros atrăgător de vopsea și ulei. Ne-am îndreptat pe un coridor partiționat spre o ușă grea în cadru de cărămidă. Li a introdus un cod de securitate, așteptând ca ușa să facă clic.

— Aici avem magazia. Ce-ați dori să vedeți?

— Cam orice este gata, te rog.

Li s-a oprit pentru un moment, apoi a rânjit și a întins mâna spre ceea ce părea a fi un frigider uriaș. Înăuntru era un suport rotativ, pe care l-a întors folosind o telecomandă micuță. Am văzut marginile tablourilor rotindu-se, până când Li a întrerupt mișcarea și a scos un Kandinsky.

Adică, nu era un Kandinsky. Știam, rațional, că nu era. Și totuși, ciudat, minunat, avea asupra mea exact același efect pe care l-ar fi avut pânzele veritabile pe care le mai văzusem. Dacă ar fi fost adevărat, pictura ar fi aparținut perioadei de început a artistului, în jurul anului 1911. Un peisaj cu case, o pajiște în prim-plan, un râu desenându-și linia sinuoasă pe după un deal. Cele mai simple culori – verde, roșu, galben, albastru – precizia copilărească a clădirilor care contrasta cu mâzgălelile care schițau pământul și apa. Genul de tablou despre care oamenii încă mai spun „Și copilul meu de trei ani poate să facă așa ceva”, de parcă ideea ar fi să redai stângaci ceea ce a văzut pictorul. Până când te mai uiți o dată și vezi adâncimea smălțuită a apei în straturile aparent plate ale vopselei, dansul umbrei pe măsură ce soarele își face invizibil jocul pe acoperiș, până când privești cum culorile tot înfloresc astfel încât umezeala din tencuiala zidurilor și praful de pe țărmul acoperit de iarbă îți încețoșează privirea, până când ajungi să simți, mai degrabă decât să vezi, chiar dacă ceea ce el a surprins este partea din față a propriului tău iris.

Se estimează că aproape zece la sută din operele expuse prin muzeele importante sunt falsuri. Privind opera lui Li, puteam crede asta fără să fac eforturi. Poate că pictura nu ar fi trecut de

o analiză tehnologică complexă, dar bănuiam că la fel de bine putea să treacă. Și dacă trecea, atunci în ce mai consta autenticitatea unui Kandinsky? Nu trebuia să îi spun lui Li că este bun; ar fi fost o jignire.

— Altceva, te rog.

A rotit din nou suportul și a ales o pânză mai mare, o natură moartă olandeză clasică, în stilul secolului al XVII-lea. Un fundal de un albastru cafeniu aprins, o masă pe o peluză acoperită de gazon, o farfurie de argint cu rodii și struguri negri, lumina proiectată de un trio de lumânări într-un suport cu ornamente șlefuind mucegaiul de pe coaja fructelor. Pe marginea platoului, o omidă verde, micuță, de un verde crud se strecura spre privitor, atât de realist lucrată încât, la început, ți se părea lipită de pânză. Un truc standard, inserarea unei miniaturi, un detaliu jucăuș ca o înflorătură a virtuozității.

— Ai o lupă?

Li mi-a dat lupa din buzunarul salopetei și a așezat tabloul pe masa de lucru. Am mișcat-o cu grijă peste suprafața picturii. „Craquelure” este modelul crăpăturilor fine realizate la suprafața picturii, pe măsură ce uleiurile și lacurile se usucă. Efectul potrivit poate să fie falsificat – adesea prin coacerea lucrării finale într-un cuptor, dar o craquelure slabă poate să dea de gol falsificatorul, printr-o metodă de identificare asemănătoare amprentelor umane. Nu eram expertă în natură moartă, pentru nicio perioadă a istoriei artei, dar văzusem destule asemenea compoziții la casa de licitații ca să fiu absolut sigură că aceasta ar fi trecut.

— Pigmenții?

— Totul este corect executat. Îi facem chiar noi.

A traversat încăperea spre un raft de bibliotecă și a scos un volum mare pătrat cu o copertă simplă, roșie și prăfuită, *Dicționarul pigmenților istorici.* A mai scos unul, citind atent titlul în engleză, *Microscopia optică a pigmenților istorici.*

— Am auzit de ele.

— Iar aici avem lista noastră de verificare.

Mi-a arătat o hârtie scrisă de mână cu caractere chinezești țintuită în perete.

— Pânză, clește de întins, panou, strat, bază, vernis..., a șovăit, a găsit cuvântul – fixare, patină. Fiecare lucrare este verificată înainte de plecare, desigur, asta este doar o listă. Nu

este necesară.

— N-aș prea crede. Mulțumesc. Pot să văd atelierul?

— Bineînțeles.

Când se gândesc la artiști, oamenii își închipuie câte un geniu singuratic, muncind în singurătatea vreunei mansarde. Dar asta este o invenție destul de recentă. Până în secolul al XIX-lea cel puțin, artiștii își organizau atelierele ca niște linii de producție, cu pânze trecute pe la cei mai noi ucenici, care se ocupau de fundal, apoi pe la specialiștii în peisaj sau drapaj și, în cele din urmă, pe la artistul în cauză, care executa detaliile finale ale vreunui chip sau umbra unei aripi de heruvim. Nu chiar atât de diferit de procesele obișnuite în zona industrială. Multe dintre tablourile atribuite vechilor maeștri au puține detalii făcute de acel maestru – de exemplu, un tablou de Rubens, poate, de fapt, să nu aibă decât o mână realizată de maestru. Atelierul lui îi părea să funcționeze pe același principiu. Mai mulți bărbați, de vârstă mijlocie ca el, lucrau în liniște la mese lungi în sunetul blând al muzicii clasice care răsuna dintr-un radio. Unul realiza baza în uleiuri închise la culoare, altul – meticulos – lucra substratul gros de alb al unui impresionist, cel mai probabil, cu o unealtă mică din lemn care seamănă cu un bețișor de înghețată. Se mișcau fără grabă între sarcinile lor, îmbrăcați în salopete întunecate, extraordinar de concentrați, ca niște călugări într-un scriptoriu medieval. M-am gândit la falsul lui Stubbs, tabloul pe care fostul meu șef Rupert încercase să îl vândă prin casa de licitații. Oare fusese modificat aici ca să pară autentic? Urmărind cum lucrau bărbații aceia, nu puteam să învinovățesc pe nimeni în numele clienților pe care îi înșelau. Ceea ce făceau avea nevoie de multă răbdare, de abilități rare, de precizie și de multă dragoste. La urma urmei, făceau doar ceea ce generații întregi de ucenici făcuseră înaintea lor, iar rezultatele pe care le vedeam erau cu mult mai bune decât porcăriile care ieșeau din vreo școală de artă obișnuită.

— Cât timp îți ia de obicei să faci o lucrare? am întrebat eu, vorbind în șoaptă fără să vreau.

— De obicei, cel mult trei luni. Pentru ceva mai modern…

Li mi-a zâmbit răutăcios.

— Un Pollock să zicem?

— Ah! Asta putem face într-o după-amiază.

— Puteți să lucrați pe lemn?

— Lemn, hârtie, orice. Odată am făcut ceva pe... rochia unei doamne?

Tabloul lui Caravaggio. Știam totul despre el.

— O să încerc să vă aduc niște lemn. O să aveți nevoie de uleiuri, sfârșit de secol al XIX-lea, nimic produs mai devreme de 1860, nimic produs mai târziu de 1905.

— Lac?

— Poate. Aplicat, apoi îndepărtat, cred.

— Deci, ușor?

— Cred că orice ar fi ușor pentru tine.

•

Prima mea întrebare a fost: cine? Ce artist să aleg? Un vechi maestru... să zicem, Rembrandt sau Velázquez, ar fi fost, evident, cei mai de încredere în privința prețului pe care l-ar fi atras, dar chiar dacă se folosea o vopsea identică celei din perioada lor, dacă pânza, dimensiunea, densitatea pigmentului și stilul pictural erau impecabile, exact ca pe lista de verificare a lui Li, rămânea marea problemă a istoriei. Ca să creezi o operă de artă, trebuie să existe posibilitatea ca ea să fi existat cu adevăr, o fisură în cronologie, în care falsificatorul să fie în stare să introducă falsul. Proiectul de cercetare Rembrandt durase 40 de ani în care avusese loc o examinare microscopică a fiecărei pânze atribuite pictorului, ridicând o barieră erudită în jurul lui van Rijn, pe care numai un idiot ar fi îndrăznit, în zilele noastre, să încerce să o escaladeze. Este adevărat că, din când în când, se descoperă câte o lucrare pierdută a vreunui maestru – la Paris se vânduse chiar de curând un Leonardo – dar asemenea descoperiri miraculoase deveneau știri internaționale, iar dreptul de proprietate asupra lor putea să devină o chestiune de litigii între guverne. Mult prea complex, prea public, prea lent.

Așa că rămâneau doar mai multe lucrări moderne, de la sfârșitul secolului al XIX-lea până la mijlocul secolului XX. Impresioniștii sau expresioniștii abstracți sunt mult mai ușor de falsificat, mai ales cei din urmă, căci nu e chiar nevoie să știi să pictezi. Dacă Li urma să facă o lucrare care să aducă peste 100, aceea era cea mai promițătoare zonă. *Intersecția* lui Willem de Kooning obținuse 300 de milioane, *Jucătorii de cărți* ai lui Cezanne 250, *17A* a lui Pollock 200, cu toții plasându-se înaintea maestrului Rembrandt, al cărui portret dublu *Soolmans și Coppit* fusese cumpărat pentru un amărât de 180. Cea mai mare

provocare era lacuna din catalog. Știam că Modigliani, ale cărui opere erau vândute la peste 100 de milioane, fusese adesea falsificat din acest motiv – pictorul își petrecuse mare parte din viață în sărăcie și oferise adesea pânze pentru mâncare, îngreunând teribil posibilitatea de a-i urmări toată creația. Și tocmai pentru asta, Modigliani putea să fie prea evident, prea riscant.

Apoi m-am gândit la Gauguin. Adesea, pe vremea când lucram la casa de licitații din Londra, eram trimisă la arhiva de la Institutul Courtauld de pe Strand. Aveau în colecție un Gauguin pe care îmi făceam mereu timp să-l văd – *Nevermore,* pictat în Tahiti în 1897. La început, mi se păruse urât, un nud greoi pe o cuvertură luminoasă, cu capul sprijinit pe o pernă de un galben acid. Poziția era dizgrațioasă, decorațiunile cu model ale încăperii erau nespus de stridente. Și totuși, mă făcea mereu să revin, să urc grăbită din St James prin Charing Cross, încărcată cu dosare grele, ca să-mi petrec câteva minute în fața tabloului. Informațiile de galerie îmi spuneau că priveam o fată adolescentă exploatată, *vahina* artistului, „soția” lui tahitiană; că întreaga compoziție, cu cele două figuri vigilente plasate în dreapta și fioroasa pasăre cu ciocul coroiat, corbul din stânga, era sinistră și tulburătoare. Dar eu nu vedeam asta. Pentru mine, fata părea doar îmbufnată și plictisită, pierzându-și răbdarea cu rugămințile iubitului ei mai în vârstă de a rămâne cu el. Mi-a plăcut aerul de sfidare și mi-a plăcut artistul pentru că l-a ilustrat, pentru că s-a luat singur peste picior. Dar mi-am amintit și că *Nevermore* fusese pictat peste altă compoziție, o fermă tropicală cu palmieri, un cal și o găină, descoperită de analiza cu infraroșu a muzeului. Din câte știam despre viața lui Gauguin, avusese un parcurs neliniștit, de rătăcitor – pictase la Paris, în Bretagne, Arles, în Copenhaga și Martinica, Tahiti și Insulele Marchize. Gauguin nu lucrase numai pe pânză, ci și pe ceramică, lemn, frescă. Și așa mi-a venit altă idee.

Totuși, când am părăsit atelierul, mi-am dat seama că rolul meu avea să fie cu mult, mult mai dificil decât al lui Li. El putea să facă picturile, dar nu putea să le vândă. Și inventarea poveștii din spate, a originii era un proces tehnic, iar Dumnezeu îmi era martor, falsificasem destule versiuni ale propriei mele vieți. O cercetare laborioasă de detectiv trebuia să se întoarcă foarte mult în timp. Dar Raznatovič mă voia pe mine poate

pentru că eram în stare, trebuia să fiu în stare, să conving cumpărătorul. Li putea să facă o lucrare care arăta exact ca un Kandinsky, dar ceea ce o făcea un Kandinsky era convingerea proprietarului că *era* un Kandinsky. În orice relație care implică dorință, persoana a cărei nevoie este mai mare este persoana supusă. Era la fel de valabil pentru comerț, ca pentru sex. Trebuia să provoc această complicitate, să îl fac pe cumpărătorul nostru să creadă, să îl înflăcărez de dorință, posedat de nevoia de a poseda.

•

Lângă mașina lui da Silva erau trei mucuri de țigară. Sprijinită de perete, mi-am aprins și eu una. Un pact de credință sigilat cu bani. O sută de milioane. Am făcut un cerculeț din fum, l-am privit cum tremură și se pierde. Sunt o actriță bună, dar eram atât de bună? Deși alternativa nu părea prea atrăgătoare. M-am scuturat, mi-am scos telefonul și i-am trimis un mesaj lui Pavel Iermolov.

„Crăciun fericit. Toate bune. Deși s-ar putea să am nevoie de două favoruri. Poți să mă suni?”

Am șovăit, dar am adăugat un sărut.

După aceea l-am sunat pe Dave.

— Judith! Este minunat să te aud, iubire! Crăciun fericit!

— Crăciun fericit și ție! Nu te deranjez, nu-i așa?

— E soacră-mea aici, a oftat el. Ea și nevastă-mea s-au dus la licitația lui John Lewis.

— Ce… ăă… frumos. Deci, povestește-mi despre carte!

O terminasem în Ajunul Crăciunului, stând în pat, lângă o sticlă de Ciro și un club sandviș. Începea ca o amintire, descriind perioada petrecută de Dave în armată, pierderea piciorului și alinarea pe care o găsise când începuse să învețe despre artă. A doua parte povestea despre munca lui cu militari răniți, cercetările despre artă și terapie pentru sindromul post-traumatic și se încheia cu o pledoarie înflăcărată pentru predarea istoriei artei în școli. Îmi dădeam seama că multe dintre povești aveau să li pară emoționante cititorilor, mai ales că Dave scria bine, simplu și fără pretenții, entuziasmul lui reieșind din fiecare pagină.

— Este foarte bună, Dave. Am fost mândră să o citesc.

— Și… ghici ce?

Soția lui Dave îi sugerase să își publice cartea online, fusese

descărcată de atâtea ori și primise comentarii atât de pozitive încât fusese selectată de un agent literar. Primise un avans de la un editor și tot tacâmul, mi-a explicat el.

— Și m-a contactat și BBC. Voiau niște idei pentru un documentar, despre munca pe care am făcut-o.

— Nu fi modest. Vor să facă un film despre tine!

— Da, cam așa ceva. Oricum, tare, nu-i așa?

— Ba mai mult de atât. Chiar sunt foarte fericită pentru tine. Soția ta trebuie să fie, pur și simplu, încântată. Felicitări și ei că ți-a dat ideea să o publici. N-ai fi făcut-o niciodată de unul singur.

— Mulțumesc. Și tu… toate bune, nu-i așa?

Știam ce voia să spună, am fost recunoscătoare că nu a întrebat mai multe.

— Destul de bine. Totuși, ar fi un lucru – poate reușești să mă ajuți – ce știi despre vânzările recente ale lui Gauguin?

— Păi… a fost vânzarea aia mare… cu nume amuzant? A ajuns la peste două sute?

— *Nafea Faa Ipoipo.* Da, știu de ea. Altceva, mai de dinainte?

Cercetarea online poate fi folosită doar pentru vreo zece ani; după aceea, este ușor să ratezi lucrurile din vremurile bune, înainte ca totul să fi devenit online. Aici, în Siderno, Dave era modul meu de a ajunge cât se putea de aproape de o arhivă adevărată.

— Dat naibii, Gauguin ăsta. Totuși, n-a putut să picteze pe jumătate. Stai așa… lasă-mă să arunc o privire…

Am auzit cum bastonul lui Dave se îndepărtează de telefon.

— Așa. Am decupat chestia asta din ziar. Deci, au existat două versiuni ale aceluiași tablou. Prin anii 2000. Se numeau *Vase des Fleurs* (*Lilas*)*.* Noi l-am avut pe unul dintre ele în catalogul de primăvară. Dar ambele au venit de la același dealer, un escroc din New York. Lotul nostru a fost retras, Other Place a vândut ce spuneau ei că este originalul.

— Două versiuni? Bine, mulțumesc mult. Făceam doar puțină cercetare.

— Oricând, iubire. Să ai grijă de tine!

— Și tu.

Am ciocănit la ușa atelierului și a reapărut Li.

— Scuze, am uitat ceva. Albastru de Prusia. O să ai nevoie de o grămadă de albastru de Prusia.

În mașină, da Silva trăgea un pui de somn. L-am înghiontit în umăr.

— Trebuie să ne pregătim. Niște soare în plină iarnă.

— Ce?

— S-ar putea să fie nevoie să mă duci în Tanger.

•

La President, da Silva a început să caute zboruri bodogănind, în timp ce eu am umplut o valiză și m-am plimbat de colo-colo pe terasă, fumând și așteptând cu nerăbdare telefonul lui Iermolov. Am tresărit când capul lui da Silva a apărut de după peretele despărțitor.

— Și de ce vrei să mergi în Maroc?

— Tu nu vrei să mergi?

— De ce aș vrea? *Perché è pieno di marocchini*!

— Ei bine, și cine nu-ți mai convine ție, idiot rasist ce ești? Oricum, ne grăbim. Am schițat un pistol cu degetele și l-am îndreptat spre el. Tic, tac, timpul trece. Raznatovič nu o să aștepte la nesfârșit. Dacă mă duci în Tanger, s-ar putea să avem lucrarea gata de vânzare în șase luni.

— Șase luni? *Cazzo.*

— Apropo. Am arătat peste peretele terasei spre grădinile de dedesubt ale hotelului, unde cuplul în scaune cu rotile se bucura de aerul mohorât. O să am nevoie de o casă nouă. Locul ăsta este prea deprimant. Și ți-am făcut o listă de sarcini. Lucruri de care am nevoie. Vorbești franceză?

— Nu, a răspuns da Silva îngrijorat. Chiar îmi plăcea rolul ăsta de *mafioso.*

— Atunci n-o să-mi fii de niciun folos acolo. Poți să rămâi în hotel și să te ocupi în continuare cu pregătirile.

— În niciun caz. Și dacă ai impresia că…

Telefonul a început să sune, întrerupându-l în mijlocul propoziției.

— Scuze, am șoptit eu, trebuie să răspund.

Da Silva a trântit ușa de la terasă.

— Здравствуйте, Pavel, как дела?

— Accentul tău nu s-a îmbunătățit deloc, Judith. Dar ești bine?

Era liniștitor să îi aud vocea.

— Bine… Sunt în Italia. Ce mai faci? Cum este… Elena?

— Bine. Este mult mai liniștită, acum e în vacanță cu băieții.

— Mă bucur. Ești în Franța?

— Da. În dormitor.

A urmat o pauză. Mi-am amintit dormitorul. Dat fiind tot ce împărtășisem… nopți de sex, picturi și vin, șantaj, uciderea lui Balenski… m-am simțit ciudat.

— Ai spus că ai nevoie de o favoare. De două favoruri? Ai putea să dezvolți? Deși nu prea înțeleg exact de ce ar trebui să-ți fac o favoare.

— Ba înțelegi. Ce a fost între noi a fost atât de special, Pavel. În plus, există pe undeva prin Serbia o casetă care arată cum îi spargi capul lui Balenski cu o scrumieră.

— Ai spus că o distrugi!

— Te tachinez doar. Poate. Oricum, a doua favoare depinde de prima. Tu ai fost acasă la Balenski, nu-i așa? În cea din Tanger?

„Bărbatul din Stan” avusese o casă în celebrul și îndoielnicul oraș portuar, unde organizase niște petreceri celebre și dubioase.

— De mai multe ori, da.

— Și ai spus ceva despre decor. Niște chestii din Polinezia? Știu că Balenski avea gusturi groaznice în artă, dar ai spus că, în sine, casa era surprinzător de în regulă, nu?

— Erau câteva chestii frumoase… de ce vrei să știi?

— Nu contează. Am căutat online, dar sunt o mulțime de vile în Tanger și nimic nu lasă de înțeles care dintre ele a fost a lui Balenski.

Se cunoștea faptul că exista o casă a lui Balenski în Tanger, cel puțin dacă îți plăcea să citești *OK*! în timpul liber, dar orice alt detaliu rămăsese discret de vag.

— A cumpărat casa de la un francez. Un arhitect.

— Îți amintești numele arhitectului?

— Mi-e teamă că nu. Dar casa avea un nume, stai o secundă.

El s-a oprit.

— Апельсины. Asta era.

— Portocale?

— Cred că da. Ceva cu portocale.

— Дорогой, где ты?

Ne-a întrerupt vocea unei femei… „Unde ești, dragă?” Ei bine…

— Hm… ok. Oricum, se pare că ești solicitat. Mulțumesc. Asta era tot ce voiam să știu.

— Și al doilea lucru?

— Ținem legătura. Mulțumesc, Pavel. Serios, chiar îți mulțumesc. Salută tablourile din partea mea.

Mi-am dat seama că nu prea îmi doream să mă gândesc la invitata din casa lui Iermolov, la prezența ei în dormitorul lui Iermolov sau dacă îi vizitase galeria privată, așa că mi-am îndepărtat gândul acela și am început să caut pe Google case în Tanger. Câteva clicuri m-au dus spre „Les Orangers”, fosta proprietate al unui Xavier de St. Clemente. Un nume inventat, sigur. Și, pe deasupra, arhitect francez. St. Clemente fusese un bine-cunoscut membru a ceea ce versiunea franțuzească a revistei *Vogue* numea un grup al „celor câțiva fericiți”. Murise de SIDA în anii 1980 și am găsit câteva articole de revistă care făceau trimitere la viața și cariera lui, cu fotografii ale casei marocane – titlu complet Chateau des Orangers ale proprietarului și ale unor oaspeți celebri. Construcția casei, care includea într-adevăr lambriuri foarte vechi și sculptură din Polinezia Franceză, era documentată în mai multe fotografii. În unele fotografii, Jackie Kennedy apărea privind tristă de pe terasa casei. Am făcut o verificare rapidă într-un articol despre datarea lemnului, pe site-ul galeriei Philip Mold din Londra, și am aflat ce-mi trebuia. Apoi, am căutat la agenții imobiliare din Tanger, până când am găsit casa listată, cu nume și o fotografie, plus o notă care spunea că prețul putea fi aflat la cerere. Mi-a luat câteva clipe să creez un cont Gmail, sub identitatea „kateogable”, înainte să trimit un e-mail cu o întrebare scurtă.

— Romero! am urlat de pe terasă. Gata! Ia-ți găletușa și lopățica!

— Când?

— Mâine!

— *Cazzo.*

— Nu fi așa încăpățânat! O să-ți placă la nebunie. Știi, frații Kray obișnuiau să se ducă în vacanță în Tanger. Chiar pe gustul tău.

7.

Da Silva insistase să stăm într-un hotel modern, cu aer condiționat și televiziune prin satelit, dar nu aveam de gând nici în ruptul capului să merg în Maroc și să stau la Best Western. Vestea că urma să călătorim via Napoli și Barcelona nu i-a îmbunătățit cu nimic starea de spirit; după ce mi-a dat în silă vechiul pașaport, și-a petrecut majoritatea celor opt ore de zbor prevenindu-mă că vom fi hărțuiți și jefuiți. Văicărelile lui au devenit și mai obositoare, când un taxi vechi de culoarea mușchiului ne-a lăsat în Kasbah, partea veche a orașului, unde un băiat cu o torță ne aștepta să ne conducă până la riadul ales de mine. Dar Miranda s-a dovedit a fi o casă cubică, înaltă, cu un luminator uriaș care desena modele minunate prin sticla colorată într-o curte interioară prin care erau împrăștiate petale de trandafir. Am fost îndrumați către un șir de trepte inegale care duceau într-o cameră albă îngustă, cu două paturi acoperite cu așternuturi în dungi albe și albastre, cu vedere la oceanul crepuscular prin nișa adâncă a ferestrei ferecate. Deasupra, aveam o terasă pe acoperiș, cu mese decorate cu faianță, unde câteva cupluri de francezi îmbrăcați elegant luau cina mâncând delicatese africane și salate de morcovi cu scorțișoară. O țestoasă se plimba agale printre picioarele tuturor.

— Uite, am făcut un semn spre meniu. Servesc și vin! Capul sus… sau îți lipsește Franci? Apropo, ea unde crede că ești?

— Afaceri. După cum am spus, ea nu pune întrebări.

— Dar nu te bucuri să fii aici?

— De obicei plecăm în vacanță în Sardinia.

— Doamne, ești provincial.

— Vrei să încetezi să te mai iei de mine, ca să putem mânca liniștiți? Indiferent de mizeriile dezgustătoare pe care le-am putea mânca aici. Sunt epuizat.

Nefericirea lui da Silva nu făcea decât să contribuie la plăcerea mea. În timp ce el își cerceta bănuitor farfuria cu o delicioasă mâncare de pui cu lămâi marinate, eu am băut vin roșu-închis și am privit talmeș-balmeșul nebunesc al acoperișurilor din Tanger. Chiar și acum, după toate locurile pe care le văzusem deja, mai exista încă o parte din mine căreia nu

îi venea să creadă că mă aflam într-un asemenea loc, un loc care arăta și mirosea așa de... exotic. Sunetul chemării la rugăciune răsunând peste oraș părea desprins dintr-o lume veche și vibrantă, în care până și mirosul vag de canalizare, care se ridica dinspre străzile misterioase de dedesubt, părea oarecum înviorător.

Prost dispus, da Silva și-a trântit furculița.

— *Fa schifo,* să servești carne cu fructe.

— Dar despre *mostarda* ce zici? Chiar nu poți să te relaxezi puțin?

— Poate dacă-mi spui de ce suntem aici.

Nu păruse sigur să discutăm despre asta în timpul călătoriei, dar acum auzeam conversațiile din jurul nostru, în mare parte în franceză. M-am aplecat spre el și i-am mai turnat niște vin. Chelnerul ne-a înlocuit farfuriile cu felii micuțe de tort înmuiat în sirop de flori de portocale.

— Avem nevoie de niște lemn. Există aici o casă care cred că are lemnul pe care îl căutăm, cu vârsta potrivită pentru ce ne trebuie nouă. Dacă putem să facem rost de lemnul ăsta, atunci Li poate să se apuce de lucru.

— De ce nu puteam să cumpărăm niște lemn?

— Evident... Vechimea lemnului.

I-am explicat în detaliu metoda datării prin analizarea inelelor de creștere vizibile în inima lemnului. Prin măsurarea distanței dintre inele și compararea eșantionului cu cronologii cu dată și origine cunoscute, este posibil să stabilești vârsta celui mai tânăr inel de creștere, oferind cea mai apropiată dată posibilă pentru utilizarea lemnului în cauză și, deci, pentru realizarea picturii.

— Așa că, dacă lucrarea pe care vrem să o facem se presupune că datează din 1900, lemnul trebuie să aibă vârsta potrivită.

— Nu este ca și cum în Italia nu ar exista o grămadă de lemn vechi.

— Da, dar trebuie să fie tipul potrivit de lemn. De asta ne aflăm aici. Poți să datezi stejarul sau fagul, dar lemnul nu provine din regiunea potrivită. Ai auzit de Gauguin, nu?

— Desigur.

— Deci știi că a lucrat în Polinezia? În Tahiti? Lemnul trebuie să fi venit de acolo.

M-am oprit când chelnerul ne-a pus în față două pahare cu ceai proaspăt de mentă.

— Așadar, locul ăsta, casa asta, are exact tipul potrivit de lemn, am explicat eu. Miro se numește. Înțelegi acum?

— Crezi că au espresso?

— Incredibil! Să știi că nu era nevoie să vii. Mă descurc foarte bine și singură.

— I-am spus lui Raznatovič că o să stau cu tine. În plus, a adăugat el, se prea poate să ai nevoie… de protecție.

— După cum știm amândoi, cel mai periculos lucru de pe aici ești tu. Asta dacă nu cumva mă răpește vreun un șeic nomad și pasional, nu? Ar fi frumos, dar avem niște lucruri de făcut, îți amintești?

Da Silva părea uluit.

— *Ceai în Sahara*? De Paul Bowles? Scriitorul? Locuia aici, în Tanger.

— Ți-am spus că nu prea am timp să citesc.

— În fine. Hai să mergem jos! Trebuie să ne trezim devreme pentru slujba de la biserică!

•

Sfeșnicul greu de aramă dintre paturile noastre fusese aprins și ne fuseseră aduse două halate de baie scrobite. M-am schimbat în baia micuță, îmbrăcându-mă în pijamaua din mătase albastră de la Olivia von Halle, cu monograma unei țigări aprinse pe buzunarul de la piept. Îmi venea perfect. M-am strecurat în pat și am încercat să ignor sunetele scoase de da Silva în timp ce se ușura și se spăla pe dinți. Când a apărut în tricou și boxeri și a suflat în lumânări, brusc prezența lui în întunericul îmbietor a devenit foarte apăsătoare. M-am trezit amintindu-mi momentul acela din Albania, când a apăsat pe trăgaci spre bărbatul în genunchi. Liniștea lui. *Tu ești la fel ca mine.* Poate că mâna mi-a alunecat pe sub mătase între picioare. Doar pentru o secundă.

— Romero?

— Ce mai este?

— Cum reușești?

— Ce?

— Viața ta. Să fii două lucruri în același timp. Nu mă refer practic, ci… cum reziști?

— *E cosi,* a răspuns el. „Așa stau lucrurile”.

L-am auzit întorcându-se pe o parte, lenjeria proaspăt spălată foșnind. A urmat o pauză lungă și am crezut că a adormit, dar apoi a șoptit.

— Și tu? Cum reziști?

Privind lung în întuneric, am enumerat numele din capul meu.

— Știi, am răspuns după un timp. Așa stau lucrurile.

Nu așteptase să-i spun ceva – singurul lui răspuns a fost un sforăit.

•

Cu turnuri albe și acoperiș verde, cu un steag nepotrivit al sfântului Gheorghe pe turlă, biserica anglicană Sf. Andrei din Tanger semăna mai curând cu o cetate maură cucerită de cruciați decât cu un avanpost de imperiu. Potrivit site-ului InterNations, cafeaua de dimineață după comuniune era momentul de întâlnire al expaților din oraș, o ușoară dezamăgire pentru un loc care era considerat pe vremuri patul cald și cosmopolit al păcatului. Eu și da Silva am intrat și am rămas în spate, chiar când vicarul îi îndemna pe enoriași să se lanseze într-un trepidant „Iată-l! Se coboară dintre nori”. Biserica nu avusese vreun rol important în copilăria mea, iar da Silva era catolic, dar am îngenuncheat și am mormăit în legea noastră toată slujba. Poate clădirea, cu coloanele ei impunătoare și cu fațada din marmură încărcată cu ornamente, aparținea altei lumi, însă credincioșii păreau desprinși dintr-o piesă de teatru de prin Anglia anului 1953. Costume închise la culoare, gulere scrobite și fețe roșii – în cazul bărbaților –, rochii cu motive florale și sandale – în cazul femeilor. Unele dintre ele purtau chiar pălării. Singurul indiciu că ne aflam, tehnic vorbind, în Africa, ne era oferit de o femeie masivă, într-un *ikat kaftan* cu imprimeu fuchsia strălucitor și cu părul grizonant prins într-un coc rigid, cu un colier și cercei de argint imenși, pe care bănuiam că îi descria drept „amuzanți”.

Vicarul și soția lui i-au salutat pe enoriași cu strângeri de mână, în timp ce noi am pătruns în sala parohiei, un spațiu cu pereți din lemn în partea laterală a bisericii, unde soția vicarului s-a instalat în spatele unei urne mari; da Silva a privit dezgustat când i-a întins o ceașcă plină cu Nescafé, apoi și un biscuițel Rich Tea în farfurioară. Eu m-am dus glonț spre doamna cu colier, care vorbea foarte tare despre canalizarea ei cu un tip înfricoșător, îmbrăcat într-o vestă din stofă.

— Așa că i-am spus lui Hassan, pur și simplu *nu se poate.* A patra oară anul ăsta! O să murim naibii de holeră înainte să înceapă vara.

Accentul ei era evident jucat, dar, pe măsură ce se inflama tot mai mult în privința nelegiuirilor instalatorilor marocani, i-a scăpat o notă specifică sudului Londrei. M-am întrebat imediat dacă ieșise la pensie cu veniturile obținute de la vreun bordel din Putney. Eu și bărbatul cu vestă am așteptat o pauză în discursul ei, dar cum acest lucru nu părea să se întâmple în viitorul apropiat, am întrerupt-o.

— 'Neața! Superbă slujbă, nu-i așa?

— Oooh! a răspuns încântată femeia, adulmecând o nouă victimă. O bobocică! Tu cine ești, dragă?

— Katherine Gable. Tocmai am sosit.

— Eu sunt Poppet! mi-a declarat ea, de parcă asta ar fi trebuit să însemne ceva.

— Poppet este aici de treizeci de ani, s-a grăbit să mă informeze bărbatul cu vestă.

— Ei bine, n-am ce să-ți spun despre locul ăsta, a ciripit Poppet. Și ce te aduce pe aici? Lucrezi la consulat?

— Nu chiar. Eu și colegul meu – am arătat spre da Silva – am venit aici cu treabă. Suntem consultanți imobiliari.

— Chiar așa?

Poppet mi-a aruncat o privire uimită, în vreme ce bărbatul cu vestă și-a luat tălpășița, profitând de ocazie. Alesesem o fustă neagră cloș și o bluză la baza gâtului dintr-un cașmir bleumarin frumos, care speram să ofere impresia unui șirag de perle pe sub guler.

— Din Londra?

— De fapt, compania are sediul în Muntenegru. Înainte am lucrat la…

Am rostit numele casei de licitații. Știam că o voi impresiona pe Poppet.

— Înțeleg. Deci o cunoști pe Laura Belvoir, nu?

— Oh, da! Draga de Laura! am bâjbâit eu.

La dracu'. Căzusem pradă capcanei numelor. *Dacă mi-aș fi înfrânat pornirea perfidă de a mă da mare*? Pe vremuri, Laura fusese șefa mea de la British Pictures.

— Obișnuia să vină pe aici tot timpul… stătea cu familia Whitaker, cred că știi.

— Da, desigur, cu familia Whitaker. Ce lume mică!

Îi compătimeam, oricine ar fi fost cei din familia aceea.

— Și cauți ceva anume aici?

— Un loc în mod special. Les Orangers. Am auzit că era... de vânzare?

În mod evident, Poppet nu mai fusese atât de încântată de la ultima vizită a prințesei Margaret.

— Les Orangers. Vai de mine, ce poveste îngrozitoare! Ai auzit?

S-a aplecat apoi spre mine, ghearele colierului amenințând să-mi agațe bluza.

Am presupus că se referea la scandalul iscat de moartea lui Balenski în Elveția cu câteva săptămâni înainte. Eu și Iermolov avusesem grijă să apară peste tot pe internet. În varianta oficială, miliardarul falit murise în timp ce se distra împreună cu o bucățică agățată în stațiunea de schi, într-un scenariu completat de imaginea unei perechi cochete de chiloți din latex. După câte se părea lucrurile îi scăpaseră ușor de sub control în timpul distracției. Un oligarh mort dădea naștere unor titluri spectaculoase în acalmia de dinaintea Crăciunului.

— Nu chiar. Doar că proprietatea era disponibilă. Este listată la Price și Henslop, dar sunt foarte puține detalii disponibile și n-am reușit să dăm de ei.

— Păi, înseamnă că ai nevoie de Jonny Strathdrummond. Stați la hotelul Minzah? Nu? Ei bine, *trebuie* să veniți la supeu mai târziu. Duminica, eu organizez niște întâlniri „acasă”, vine toată lumea. Uite o carte de vizită. În jur de 7. Apoi a afișat brusc un aer foarte serios: Avem *gin,* să știi. E minunat, nu-i așa?

După mirosul pe care-l emana, bănuiam că Poppet luase deja o dușcă de Tanqueray, dar nu mă deranja.

— Ești atât de amabilă, am gângurit eu. Dar știi... chiar ar trebui să fiu mai discretă. Clientul nostru este o persoană foarte discretă.

— Firește!

I-am mulțumit din nou și l-am recuperat pe de Silva. Nici n-am ieșit bine pe ușă, că am auzit-o pe Poppet informându-și cu emfază tovarășii că venise cineva să arunce o privire la Les Orangers.

Da Silva avea Google Maps pe telefon.

— Kasbah este pe aici.

— Da, văd.

Am urcat pe o străduță abruptă spre piața centrală din Tanger, Grand Socco. Taxiurile se strecurau printre lăzi cu găini vii și femei berbere cu pălării de paie cu boruri largi, care aveau tăvi cu ouă și plante medicinale. Mai întâi, am aruncat o privire la agenția imobiliară pentru expați, Price și Henslop. În ciuda puzderiei de vile moderne și elegante, cărora li se făcea reclamă în ferestre, biroul avea un aer ponosit. Nu exista niciun anunț pentru Les Orangers. Cafenelele din spațiul amplu și neregulat al pieței Socco erau pline de bărbați, care fumau și beau ceai și Coca-Cola. Singurele cliente erau turiste. Ne-am așezat pe terasa unui superb cinematograf art deco și da Silva și-a comandat, în sfârșit, espresso-ul la care tânjea. Și-a aprins două țigări cu bricheta Dupont, privind prudent de jur-împrejur în căutarea hoților de buzunar.

— Deci, ce facem acum? a întrebat el pe un ton răstit.

— Ei bine, acum suntem pe listă! A meritat predica, nu?

— Cum ai făcut asta?

— Am lucrat la o casă de licitații. Parola magică. Adresa locului de care avem nevoie nu este afișată online. Mi s-a părut că merită o încercare. Acum tu te întorci la hotel, iar eu mă duc la o plimbare. Fără tine. Pașaportul meu este la hotel, nu mă duc prea departe.

•

O vreme, după ce el a plecat, am rătăcit pe străzi până în port, bucurându-mă pur și simplu că în sfârșit sunt singură. Am cumpărat o cești cuță de hârtie cu melci mici și cenușii dați prin lichior chihlimbariu într-un cazan imens de oțel și i-am mâncat cu o scobitoare. Apoi am revenit pe drumul spre piață, privind mărfurile întinse pe niște cârpe pe trotuar. Telefoane vechi, pantofi de unică folosință, casete – mi se părea incredibil că exista cineva care să aibă nevoie de cele mai multe dintre vechiturile de acolo, dar o mulțime de bărbați scotoceau energic printre ele. M-am oprit în fața unei cârpe pe care erau doar șuruburi și chei ruginite. Pe alta o varietate de unelte foarte uzate. Promițător. L-am întrebat în franceză pe vânzător dacă avea un fierăstrău. A scormonit prin mormanul de produse și a scos unul nou cu mâner din plastic roșu.

— Doar un dirham!

Vreo 90 de cenți.

— *Shuk'haram.* Mulțumesc. Dar aș vrea ceva care să semene mai mult cu ăsta, te rog.

Am ridicat un ciocan cu mâner de lemn.

— Ceva vechi.

El și-a tras mai pe spate căciula din lână netoarsă care îi acoperea capul chel și a căutat prin grămada de fier, apoi a scos un fierăstrău mic, cu lama decolorată de timp, dar cu dinții încă foarte ascuțiți.

— Perfect!

— Cinci dirhami pentru asta.

Părea aproape dezamăgit când i-am dat imediat o bancnotă, dar ar fi fost indecent să mă tocmesc. Am așezat cu grijă unealta în geantă și m-am îndreptat spre centrul vechi.

Aproape ajunsesem în Petit Socco, piațeta care fusese odinioară centrul propriu-zis al Tangerului. Mi-am făcut loc printre șirurile de caftane atârnate la vânzare, conduri din piele etalați la vedere pentru turiști, stive de săpun cu ulei de argan și curând m-am rătăcit, dar mi s-ar fi părut că trișez dacă aș fi cumpărat o hartă.

— Doriți ceva, *mademoiselle*?

Un tip tânăr, negru – nu marocan – în blugi, cu hanorac și Nike abia scoși din cutie.

— *Non, merci.*

— Vreți la Kasbah, hotelul dumneavoastră? Vreți… ceva de fumat?

— Bineînțeles că nu, am răspuns ca una dintre guvernantele lui E.M. Forster.

— De ce sunteți aici singură?

— Te rog, sunt bine. Ești foarte amabil. Acum trebuie să plec.

Am cotit mașinal pe cea mai apropiată alee, care s-a dovedit a fi intrarea într-o moschee gârbovită și dărăpănată.

— Doamnă, v-ați pierdut.

Am scotocit în geantă în căutarea câtorva dirhami.

— Bine. Ai câștigat. Vreau să ajung în Petit Socco.

— Gratis, doamnă. Pe aici!

L-am urmat pe o distanță ridicol de scurtă, până într-un spațiu triunghiular abrupt, de-o parte și de alta, plin de cafenele, precum piața mai mare. El mi-a refuzat din nou banii, dar n-a dat semne că ar vrea să plece când eu m-am așezat la o masă galbenă emailată.

— Vreți să-mi cumpărați o cola, doamna?
— Nu. Te rog, pleacă!
— Bine.
A dat să plece, ridicând hotărât din umeri. *O fi crezut că încerc să-l agăț*? *Evident. Dumnezeule*!
— Așteaptă! Îmi pare rău, cum te cheamă?
— Abouboukar, doamna. Abouboukar din Coasta de Fildeș!
— Vrei cola?
— Sigur, doamna.
— Știi să conduci?
— Să conduc? Cum să nu. N-am permis, dar…
— Minunat. Ia loc.
Am avut o conversație foarte plăcută la o cola și un ceai de mentă, am schimbat numere de telefon și am decis să mai vorbim a doua zi. S-a oferit să mă însoțească înapoi la Miranda – gratis –, dar nu voiam ca el și da Silva să se întâlnească pentru moment. În schimb, i-am cerut lui Abouboukar să îmi găsească un taxi spre Café Hafa, aflată chiar în afara orașului vechi, pe malul mării, și am mâncat singură sardine la grătar și piure, așa cum îmi plăcea.

•

Cartea de vizită a lui Poppet ne-a dus pe o stradă cu apartamente din anii 1950, între orașul vechi și clădirile noi în stil spaniol, cu trei sau patru etaje, cu balcoane închise cu sticlă. Am luat un lift care scârțâia din toate încheieturile până la ultimul etaj, unde ne-a întâmpinat un servitor îmbrăcat în cămașă și pantaloni albi, cu chipiu. În timp ce ne lua hainele, o femeie mărunțică, cu o eșarfă pe cap, a trecut valvârtej pe lângă noi cu o tavă cu pahare goale. I le-a dat bărbatului, care a refuzat să le ia, iar cei doi au început să se certe pătimaș în arabă. Poppet a apărut de dincolo de o ușă laterală, într-un costum negru cu auriu, cu un turban asortat, a smuls tava, a urlat la femeie într-o franceză stricată și chiar i-a dat o scatoalcă în spate bărbatului când acesta s-a întors să așeze hainele.
— De douăzeci de ani fac asta! a croncănit Poppet. Servitorul și-a reluat locul lângă ușă, aparent netulburat. Bucătăreasa nu servește băuturi din cauza alcoolului. Hassan nu ia tava pentru că el crede că este o treabă de femeie. Incredibil. Ei bine, iată-te, draga mea! Intră, intră! Katherine și hm…
— Giovanni, am răspuns eu repede.

Da Silva a înțeles și s-a aplecat peste mâna întinsă a lui Poppet, gest care părea să îi facă plăcere. Purta o cămașă mulată de pânză azurie, care îi punea în evidență părul negru, deși îmi ignorase sugestia de a-și pune cravată. Serile în Tanger erau reci, așa că eu rămăsesem la ținuta de duminică, o cămașă din mătase de culoarea fildeșului pe sub vechiul meu costum negru Chanel. Poppet ne-a oferit câte un pahar imens de gin tonic și ne-a condus în salon, o încăpere în amestec de creton și catifea eduardiene, cu mese marocane și divane sculptate. Perdelele groase din catifea roșie erau trase, deși abia dacă se mai vedea asfințitul afară, iar aerul era îngreunat de tutun și de răsuflarea uleioasă a oamenilor care băuseră toată după-amiaza.

— Pe unde o fi Jonny? a întrebat Poppet în grabă. Încă n-a ajuns. Nu contează, puteți să vorbiți cu…

O fată cu părul roșu cârlionțat s-a ridicat din spatele unei canapele.

— Eu sunt Muffie! ne-a anunțat ea. Cârnați? Ne întindea o farfurie de cârnați chipolata. Dumnezeiești, nu așa? Îi aducem de la Marks and Sparks când ne întoarcem *acasă.* Din felul în care rostise cu un oftat cuvântul, ai fi crezut că Londra se afla dincolo de un ocean îndepărtat, presupunând o călătorie de trei luni cu escală în Port Said. Iar el este Juancho.

Juancho arăta ca un jucător de polo în miniatură, un bătrânel zbârcit, cu cizme de echitație și pantaloni mulați, cu o frunte arsă de soare și bucle cenușii frumos aranjate, care îi atârnau peste guler.

— Sunt interesați de Les Orangers, a șoptit complice Poppet.

— Nu mai spune? Și numai *asta* te aduce în Tanger, scumpule?

Vocea aceea, răsunătoare și afectată în egală măsură, părea să-i aparțină brațului înfășurat în fireturi dungate, care se încolăcise după umerii lui da Silva.

— Lasă-l în pace, Vivi, a mormăit Juancho cu un accent sud-american.

În afară de mine și da Silva, toți musafirii lui Poppet păreau chercheliți bine. Brațul a coborât agale peste pieptul lui da Silva, în timp ce proprietarul lui s-a întors spre noi, un englez masiv și blond, cu o cravată cu model Paisley.

— Vivian Forrest. Tu poți să-mi spui Vivi, dragule. Dar prietena

ta, nu.

— Ce faci? s-a bâlbâit da Silva.

— Binișor, binișor. Te-am văzut la biserică de dimineață, nu? Acum, spune-mi – brațul îl lua deoparte pe de Silva –, arăți al naibii de bine. Ești pasionat de sport, nu-i așa?

S-au îndreptat spre un colț în care mai mulți europeni cu cravate erau strânși în jurul a doi tineri marocani.

— Dragilor, ia priviți ce v-am adus! a strigat Vivi.

Individul se comporta straniu pentru cineva cu un corp de jucător de rugby, dar m-am gândit că da Silva era mai mult decât capabil să se descurce singur, așa că m-am întors spre Muffie. Juancho se prăbușise între perne, în căutarea unei țigări, deși avea deja un Sobranie cu filtru auriu între buzele uscate.

— Se spune că Les Orangers este bântuit, știi, a mărturisit Muffie. Jonny Strathdrummond spune că nu reușesc să aducă niciun localnic să facă curat acolo.

— Speram să-l întâlnesc. Dar... hm, pe tine ce te-a adus în Tanger, Muffie? am intervenit eu. Nu mă încânta ideea de a mai auzi o dată ce știa toată lumea.

— O, eu fac bijuterii, genți și alte chestii. Aia de acolo e a mea.

Mi-a arătat o femeie într-un costum cu pantaloni negri, cu un ruj vișiniu care îi sângerase parcă pe dinți. Pe podea, lângă pantofi, avea o geantă din mătase verde cu două brățări marocane pe post de mâner.

— Minunat, am spus eu, ceea bănuiesc că și era, dacă te ocupai de terapie ocupațională. Trebuie să-mi dai o carte de vizită. Deci, spune-mi mai multe despre fantome!

— Ei bine, Jonny Strathdrummond zice că s-au auzit zgomote acolo. Gemete și suspine, ca un fel de spirit malefic.

— Serios? Aveam o vagă bănuială că știam despre ce putea să fie vorba. Deci este cam înfricoșător?

— O, da. Pe lângă stânci, în apropiere de Hafa. Nu m-aș duce acolo într-o noapte întunecată!

Am fost întrerupți de Hassan care a sunat dintr-un clopoțel, în timp ce bucătăreasa a adus un vas enorm pe care era ceva ce semăna cu o plăcintă englezească.

— Hai să mâncăm! a spus Muffie.

Da Silva a țâșnit spre bufetul cald ca să scape din ghearele lui Vivi. Mâncarea era chiar delicioasă – mazăre cu salată verde și

cartofi crocanți cu rozmarin alături de plăcintă, deși nu părea să fie suficient pentru a absorbi tot ginul băut. Am mai așteptat un timp, dar celebrul Jonny Strathdrummond nu s-a arătat, până când Poppet s-a oferit cu amabilitate să îl sune.

— Are o migrenă! a anunțat ea. Dar spune că poate să se întâlnească mâine seară cu voi, la Clubul Maroc, pe la 6 și jumătate.

— Ești o minune, Poppet, i-am mulțumit eu.

— Ei bine, trebuie fim uniți, nu-i așa? Tu și colegul tău o să mai fiți pe aici de Anul Nou?

— Nu cred, din păcate.

— Ce păcat! Dervișii muzicanți sunt extraordinari – merg prin tot orașul cu tobele lor minunate. Ce vreau să-ți spun, să-mi dai telefon dacă aveți nevoie de ceva. Și dacă te răzgândești pentru Anul Nou, familia Whitaker organizează de fiecare dată cea mai grozavă petrecere – s-ar bucura de prezența unei prietene de-a Laurei!

În timp ce ne îndreptam spre coridor, o mână m-a cuprins din spatele unui portocal în miniatură așezat pe un suport de alamă.

— Mai vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc, noi tocmai plecam.

— Păi, dacă nu mai vrei un gin tonic, poți să te duci dracului!

Am privit uimită printre fructele micuțe. Era soția vicarului.

•

Da Silva s-a uitat urât la mine pe tot drumul de întoarcere la Kasbah.

— *Sono pazzi, gli inglese.* Sunteți alcoolici cu toții?

— Cei mai mulți dintre noi. Povara imperiului, știi tu.

— Și atunci de ce tot rahatul ăla? Muntenegru?

— Pentru că treaba este că…

M-am oprit. Cum să îi explici unui italian jocul numelor? Etalarea cunoștințelor comune, asemenea unor cărți de joc, să îți dai seama unde anume se situează cineva în ierarhia socială, despre care toată lumea susține că nu mai există?

— Mai există un tip de englezi, care se mai gândesc încă la ei înșiși ca făcând parte dintr-o clasă specială. Sunt atenți la chestii precum felul în care oamenii vorbesc, la ce școală au studiat și – mai presus de orice, pe cine cunosc. Să cunoști oameni este o parolă, după cum spuneam. Și dacă oamenii nu fac parte din club, vor să pretindă că fac parte din club. Este cu

atât mai greu, cu cât clubul are pereți invizibili. Deci, Poppet crede că, pentru că am spus Muntenegru, pentru că am menționat casa de licitații, suntem genul ăsta de oameni. Ca ea sau, cel puțin, ca oamenii care se prefac că sunt. Deci, când o să ne ocupăm mâine de ce avem de făcut, toate informațiile astea o să îi deruteze. O să-i țină ocupați cu explicații și bârfe câteva săptămâni, în timp ce noi părăsim orașul. În plus, nu ți s-a părut o petrecere frumoasă?

— Nu înțeleg nicio iotă din ce-mi spui.

— Nici n-ai nevoie. Tu trebuie doar să faci cum ți se spune.

8.

Stând pe terasa riadului mă uitam, pe deasupra portului, la o semilună prelungă de nisip, încadrată de hoteluri moderne și înalte. Între clădiri și Golful Tanger se întindea o promenadă flancată de palmieri, dezvăluită din când în când de luminile intermitente ale traficului de seară. Din orice perspectivă, Tanger era un oraș ca oricare altul, dar de sus de aici, de pe aleile sinuoase ale Kasbah-ului, părea aproape ireal.

După-amiaza următoare, în timp ce urcam printre pereții albi și ușile vopsite în culori luminoase, femeile în djellabe și sandale umpleau recipiente din plastic de la fântâni publice, luminate precar de becuri atârnând de pânza nebunească de cabluri electrice improvizate, care se agățau ca niște liane de case. Copiii îmbufnați, pe jumătate îmbrăcați, se furișau grăbiți pe lângă mine, un bărbat care împingea un cărucior încărcat cu o canapea din velur cu model oribil scuipă apăsat, în timp ce se chinuia să urce un șir de trepte înguste. Umbrele catifelate erau tulburate de pisici silfide. Cu cât urcam mai mult, cu atât se făcea mai liniște, iar mirosurile din aer – benzină, canalizare, lămâie, iasomie, chimen, sudoare – se îndepărtau. În cele din urmă am ajuns într-o piață, în care puteam să simt doar aerul proaspăt al Atlanticului.

Clubul Maroc părea uluitor de modern în nemișcarea zidurilor de cetate veche și dărăpănată, verandele coloniale strălucit renovate fiind adăpostite de jaluzele de un verde molid. Un portar într-un sacou alb aștepta la intrare; în timp ce mă

apropiam, a mai apărut un taxi Mercedes, iar portarul a ținut ușa deschisă pentru un cuplu de turiști de vârsta a doua.

— *Bonsoir, madame.*

După ce am intrat, am revenit în secolul XXI, în versiunea standard a Marocului promovat de la Moscova la New York. Pereți de un roșu-închis, mese joase de alamă, felinare sofisticate, perne brodate. Am întrebat unde era barul și am fost îndrumată printr-o curte în care, inevitabil, erau împrăștiate petale de trandafiri spre o terasă acoperită, mobilată cu fotolii din piele neagră. M-am așezat și a apărut un chelner cu un bol mic de alamă și o cană mare cu mâner lung, din care a turnat apă cu flori de portocali, înainte să-mi dea un prosop din in cu monogramă. I-am cerut în franceză un *kir framboise* și m-am lăsat pe spate, desfătându-mă cu strălucirea limpede a cerului.

— Domnișoara Gable? Domnișoara Katherine Gable?

Vocea s-a auzit din spatele fotoliului meu. Era genul de voce pe care nu mai eram obișnuită să o aud de când părăsisem casa de licitații din Londra, relicva unei voci, fasonată undeva între Ziua Z și criza din Suez, deși proprietarul nu putea să aibă mai mult de șaizeci de ani.

— Se poate? Mulțumesc. Jonathan Strathdrummond. Ceva de băut? O, foarte bine, eu iau un gin tonic, uite un băiat!

— Mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim, domnule Strathdrummond.

— Te rog, spune-mi Jonny. O să vezi că noi nu prea ținem la etichetă pe aici. Probabil ai văzut asta acasă la Poppet, nu?

Jonny purta un costum apretat, deschis la culoare, pantofi Church strălucitori și ceea ce bănuiam cu tărie că nu era o cravată a foștilor absolvenți de la Colegiul Harrow. Dacă ar fi renunțat la accent și ar fi lăsat deoparte inelul cu sigiliu, poate ar fi trecut drept nobil, dar probabil motivul pentru care locuia în Tanger era tocmai că nu trebuia să facă asta.

— Ți-a fost ușor să găsești locul?

A luat o înghițitură zdravănă din băutură.

— Da, mulțumesc. Am făcut o plimbare minunată.

— Fată de acțiune. Trebuie să ai mintea lucidă prin vechiul Kasbah.

Am fost tentată să adaug că îmi uitasem umbrela și să-l întreb dacă nu vrea să-și trimită servitorul după ea, dar... mi-am dat seama că n-ar fi gustat gluma.

— Așa cum ți-am explicat în e-mail – Jonny s-a strâmbat puțin la auzul cuvintelor mele, poate că loveam puțin în străvechiul vis colonial al menționării tehnologiei – mă interesează casa lui Mihail Balenski.

— Chiar așa. Afaceri cu rom, nu?

Dumnezeule, omul n-are de gând să renunțe la prețiosul lui accent de Raj?

— Înțeleg că este de vânzare.

— Despre asta este vorba. Îmi pare rău că nu ți-am răspuns. Sărbătorile de Crăciun și tot restul. Cunoști bine Tangerul?

Îmi dădeam seama că afacerile imobiliare poate nu fuseseră cea mai potrivită alegere de carieră pentru Jonny, dar trebuia să grăbesc un pic lucrurile. Abouboukar îmi scrisese că mă așteptau deja la imobil cu camionul, dar că el și băieții nu aveau să rămână acolo toată noaptea.

— Vreți să vă uitați pe un meniu, *madame*?

Jonny m-a privit plin de speranță. De aproape, puteam să văd manșeta șifonată a cămășii, unsoarea de pe cusătura atentă de pe pantalonii lui. Pe moment, mi-a părut rău pentru el.

— Mulțumesc, nu cred că avem timp. M-am întors spre Jonny. Așadar, clientul meu își dorește foarte mult să achiziționeze proprietatea, așa că trebuie să o văd cât mai curând posibil.

— Chiar așa? După ce îi dispăruse orice poftă de porumbel la tigaie, Jonny a devenit brusc concentrat asupra afacerilor. A căutat în haină și a scos un carnețel. Ei bine, ce zici de poimâine? Am câteva chestii amânate, dar aș putea să le mai las un pic deoparte…

— Vreau să văd casa în seara asta, te rog. Ai putea să îi rogi să cheme un taxi?

— Acum? Dar este întuneric.

— Nu este nicio problemă. M-am aplecat în față și i-am pus încrezătoare o mână pe braț. Vezi tu, ideea este că clientul meu este un om foarte ocupat. Are un portofoliu foarte important și are tendința să… își piardă interesul. Dacă amândoi ne vrem… hm… comisioanele, Jonny, trebuie să trecem la treabă.

— Am înțeles. S-a ridicat în picioare, făcând nerăbdător semne chelnerului. Trebuie să trec pe la birou ca să iau cheile.

— Desigur. Și, evident, mă ocup eu de taxi. Te rog, dă-mi voie să-ți ofer și băutura. Sunt atât de recunoscătoare pentru disponibilitatea ta.

În după-amiaza aceea, cumpărasem din centrul vechi o geantă frumoasă din piele moale. Când am căutat înăuntru ca să-mi scot portofelul, am aruncat o privire fugară spre cătușele și fierăstrăul care au sclipit în lumina delicată a felinarelor mici.

•

Da Silva se afla în cafeneaua din fața biroului Price and Henslop în Grand Socco. La fel ca mine, era îmbrăcat în haine negre simple, iar eu îmi adusesem o eșarfă ca să-mi acopăr capul pe drumul spre casă. Când Jonny a descuiat ușa și m-am aplecat spre șoferul de taxi ca să îl rog să aștepte, da Silva a trecut prin spatele meu și i-am dat geanta ca pe un băț de ștafetă. El a dispărut în biroul din spatele lui Jonny și eu am revenit pe bancheta din spate. După câteva clipe, mi s-a părut mie, da Silva mi s-a alăturat.

— *Route de la plage Mercala, s'il vous plaît*. Am început să vorbesc în italiană, în timp ce taxiul a început să urce spre râul Marshan.

— Foarte rapid. Nu l-a durut prea tare, nu-i așa?

— Doar l-am lovit o dată și l-am prins cu cătușele de scaun.

— Căluș?

— I-am folosit cravata. O să ajungă cineva de dimineață la el, o să fie bine. Poftim! Mi-a fluturat o grămadă de chei. Treceam printr-un cartier de vile elegante de prin anii 1930, unele dintre ele luminate inteligent, altele neglijate romantic. Pe lângă forfota din centrul vechi, aici atmosfera părea foarte liniștită. Apoi, pe lângă terasele din Hafa, de-a lungul drumului de coastă, cu plajele late de dedesubt.

— Este minunat, a remarcat da Silva, de parcă tocmai observase.

Casele erau mai rare acum. Am trecut pe lângă un grajd de cămile și o stație de autobuz, apoi la dreapta, a apărut un zid lung din beton cenușiu și neted. Verificasem deja locul în timpul alergării de dimineață – zidul avea aproximativ 500 de metri, înconjura terenurile și se termina cu o poartă dublă și modernă din oțel.

— Asta este. Mi-au spus că ne așteaptă. Uite-i, sunt acolo.

L-am rugat pe taximetrist să oprească și am coborât. Mi-am tras eșarfa peste față, ca să evit praful care plutea dus de briza oceanului. Am așteptat până când taxiul a plecat, apoi ne-am dus acolo unde Abouboukar parcase camioneta, un Ford Tranzit

foarte uzat. Am făcut un semn din cap spre cei doi tovarăși ai lui, ambii africani ca el. Îi oferisem 40 000 de dirhami – puțin peste trei mii – pentru treaba asta, pe lângă ceea ce el și băieții lui mai luau de la fața locului. Era mai mult decât bănuiam că ar fi făcut într-un an, dar nu era nevoie să fim zgârciți cu banii lui Raznatovič. Aveam în geantă bancnotele, retrase de la patru bănci în timpul sesiunii mele de cumpărături de dimineață, prinse cu un elastic de păr, alături de fierăstrăul vechi. Abouboukar fusese instruit să aducă pături, o daltă, frânghie și torțe. Vizita noastră ar fi arătat ca o spargere – nimeni din cei întâlniți la Poppet nu ne știa numele adevărate sau unde stăteam, iar la vremea când sărmanul Jonny avea să fie găsit, noi vom fi fost deja plecați la Napoli cu zborul de 6 dimineața. Dintr-un anumit punct de vedere, ar fi fost mai simplu să dăm o spargere, dar erau două motive pentru care mi-am dat seama că era mai bine ce făceam acum. În primul rând, pentru că aveam nevoie de o ieșire bună prin care să scoatem panoul din lemn. Imaginile casei, pe care le găsisem online, arătau că fațada conacului Les Orangers avea pereți groși, tencuiți în alb, cu ferestre micuțe și neregulate, asemenea unor crestături de săgeată și rinsouri maure uzate sculptate pe cornișe. De aceea, aveam nevoie de chei, ca să pătrundem înăuntru pe ușile principale. În al doilea rând, pentru că agitația provocată de răpirea ca din filme a lui Jonny putea să le distragă tuturor atenția de la faptul că lipsea ceva. Poate că poliția ar fi ajuns să ne arate pozele și la Miranda, dar nu prea curând.

— *Alors.* Puteți să luați tot ce puteți duce, în timp ce noi luăm ce ne trebuie. Apoi, domnul de aici o să revină cu voi la camionetă, iar eu și Abouboukar o să ne întoarcem separat în oraș.

Am repetat asta și în engleză, apoi am încercat primele chei în ușa portarului, care era amplasată în poartă.

Din fotografiile cu grădina văzute în revistă, am recunoscut aleea lungă, mărginită de palmieri, frunzele lor fluturând la fiecare rafală de vânt. Altă cheie ne-a permis să intrăm în curte, de unde începea casa propriu-zisă. Era destul de spectaculoasă – inițial, o vilă romană extinsă printr-o serie de cutii moderniste din marmură albă și sticlă ce coborau spre mare. Mozaicurile de pietricele din curte erau, din câte se părea, cele originale. Mi-am trecut torța peste un Jupiter văzut pe Google, ținând un sceptru

cu un vultur în vârf, apoi peste piscină, care fusese golită, acum doar o băltoacă soioasă și urât mirositoare în care se pluteau rămășițele zdrențuite ale unui pescăruș. Mirosul de portocale era pretutindeni, dinspre aleea de promenadă care înconjura curtea, plină ochi cu grămezi moi de fructe neculese și putrezite. Privelișteа și ochii nevăzători ai zeilor de sub picioarele noastre chiar confereau locului un aer sinistru, malefic în placenta lui tropicală.

Da Silva și băieții lui Abouboukar m-au urmat în tăcere până la ușa principală, una dintre cele trei uși făcute din lemn miro, care dădea într-un atrium din piatră, închis cu sticlă.

— Fără lumini! am avertizat eu.

Băieții s-au împrăștiat, în căutarea prăzii, deși mă îndoiam că aveau să găsească prea multe lucruri din moment ce casa fusese curățată curând după moartea lui Balenski. Singurele urme din decorul original erau mai multe statui asiatice, probabil prea greu de mutat. O statuie mare javaneză, care înfățișa un zeu din steatit, mi-a amintit de una dintre picturile lui Gauguin, *Mahana No Atua,* ceea ce mi s-a părut un semn bun. Lanterna lumina pereții, vopsiți în verde *eau du Nil,* apoi altă pereche de uși, cu intarsii frumoase marocane. Nu acelea. O scară din marmură ducea spre o încăpere joasă, cu bănci din piatră sculptate în pereți. Am revăzut pentru o secundă orgiile pe care Balenski le organizase aici, bătrâni libidinoși care își mângâiau băieții, în timp ce se uitau la spectacolul de pe podea.

— Să încercăm pe partea cealaltă.

Am revenit în aripa care dădea spre curte, unde era un rând de dormitoare îndreptate spre o alee cu portocali. Într-unul dintre ele, o sticlă de Chanel Bleu rămăsese abandonată pe marginea unei căzi Seventy Jacuzzi, plasticul murdar fiind împodobit cu molusca palidă a unui prezervativ folosit. Fantomele care gemeau. Un sunet de sticlă spartă a răsunat dinăuntrul casei. *Amatorii naibii*! Dormitorul de pe colț avea o terasă spațioasă care dădea spre grădinile din stânga noastră, stâlpi de lemn încastrați în sticlă murdară, între care erau două uși roșiatice și înguste. Acestea erau închise cu ceea ce părea a fi montura de sidef a unei muschete foarte vechi. Era păcat să le distrugem, dar i-am spus lui da Silva să continue. El a sprijinit mânerul fierăstrăului pe balamale și le-a zdrobit din câteva lovituri, apoi am ridicat una dintre uși în poziție verticală pe o

parte, ca să o țin pe loc, în timp ce el tăia o bucată. Miro este un lemn foarte dens, iar fierăstrăul vechi era mic, dar panoul avea să ne dea de gol dacă s-ar fi găsit și cea mai mică urmă de metal modern în canelurile lemnului. Da Silva a transpirat și a înjurat câtă vreme eu am încercat să țin ușa pe loc, apoi s-a oprit după câteva minute ca să își arunce puloverul. Lumina torței a dansat pe mușchii de pe spatele lui cât timp a lucrat. La fiecare câteva minute, am aruncat neliniștită o privire la ceas, dar a durat o jumătate de oră bună până am eliberat panoul. Avea 150 de centimetri pe 75. Cumpărasem o oglindă hidoasă cu ramă de argint din târgul de vechituri, exact la acea dimensiune, care ne aștepta în camera noastră de la Miranda. În cele din urmă, l-am cărat amândoi, ocolind casa, în curte.

— *Cazzo,* chiar a fost greu.

— Resturile ei trebuie să ajungă în mare. Prin spate.

La Café Hafa, cu o zi înainte, mă uitasem la plesiozaurii uriași de lemn plutitor, aruncați pe plajă de valurile violente ale Atlanticului. În această perioadă a anului, plajele erau goale; ușa avea să fie de nerecunoscut până venea vremea bună.

— De ce? a întrebat da Silva.

— Nu putem să o lăsăm acolo așa tăiată. Ar atrage atenția.

— Bună observație.

— OK... grăbește-te. Cheamă băieții, pune-i să o scoată și să o arunce.

S-a dus în fugă să îl caute pe Abouboukar.

Odată rezolvată problema ușii, după vreo 15 minute, băieții au înfășurat panoul într-o pătură și l-au încărcat în dubă. A urmat prada lor – tacâmuri, la cum se auzea –, apoi da Silva a urcat în spate și au plecat încet.

M-am așezat pe marginea piscinei și am aprins o țigară. Ceasul meu arăta că era trecut de 9; am auzit ultima chemare la rugăciune, între apus și miezul nopții, plutind peste oraș. Abouboukar a venit lângă mine.

— Deci?

— Acum așteptăm un pic. Dă-le timp să ajungă în oraș.

— Mi-ați adus banii, doamna?

Zâmbea, cu dinții strălucind în sclipirile portocalii ale țigării mele, dar nu mi-a plăcut tonul.

— Sigur. Dar, așa cum am spus, trebuie să așteptăm un pic. Dacă vine cineva, o să fie prea ocupat cu noi ca să se mai

deranjeze cu camionul.

— Îi vreau acum, vă rog!

— Servește-te!

I-am întins pachetul de bancnote și am privit cum i-a vârât în hanoracul negru.

— Asta este tot ce aveți, doamna?

Nu mai zâmbea. O parte din creierul meu a scos un oftat. Pe bune? Voia să mă amenințe? Singur, acolo, în întuneric? *N-ai nici cea mai vagă idee, amice. Nici cea mai vagă idee.*

— Asta nu este treaba ta. De fapt, m-am răzgândit. Acum poți să pleci, Abouboukar. Mulțumesc. O să aștept de una singură.

Nu s-a mișcat. Am fumat în tăcere pentru o vreme.

— Mai ești aici?

— Aștept, doamna.

— Ți-am plătit. Acum, cară-te!

A sărit pe mine dintr-o singură mișcare, greutatea lui țintuindu-mă pe spate pe pietricelele zgrunțuroase. Încă mai aveam mucul aprins de țigară, așa că i l-am înfipt în gât. El a urlat și mi-a izbit mâna, revenind cu o lovitură în plin peste fața mea. După câteva secunde de confuzie, am simțit durerea arzătoare.

— Ești o nenorocită. Crezi că ești mare sculă, nenorocita dracului!

A scuipat în locul în care mă lovise. Puteam să simt mirosul de nicotină din saliva lui, carnea fiartă de pe pielea lui arsă. Pe sub asta, haine nespălate, sudoare, adrenalina drogului. Am încercat să mă ridic, dar picioarele mi-au atins aerul de deasupra piscinei. Nu aveam spațiu de manevră, iar el era greu, chiar dacă era subțire, poate vreo 80 de kilograme de mușchi disperați.

— Știi, am sâsâit eu cu răutate, chestia este că nu poate să-mi fie frică de tine. Prea miroși a sărăcie.

— Nemernico!

M-a lovit din nou peste față cu dosul palmei. Oasele șoldului lui s-au înfipt în mine, când s-a întors ca să bâjbâie în pantaloni.

— Serios? O să mă *violezi*? Și dacă îmi place? Ai putea să mergi până la capăt?

Și-a fixat cotul stâng pe fața mea, în timp ce și-a scos sexul, mi-a tras în jos pantalonii cu mâna dreaptă. I-am auzit rupându-se și l-am mușcat de braț, dar fără efect prin hanoracul gros.

Gura îmi era plină de sânge acum. Am încercat să-mi dau capul într-o parte ca să îl scuip, dar nu puteam să mă mișc, mă sufoca, nu puteam să respir, la naiba, nu puteam să *respir.* Nu-mi venea să cred că se întâmpla așa ceva. O enervare stranie și distantă provocată de propria prostie, mai ales lipsa de aer, lipsa de aer. Apoi, greutatea s-a ridicat de pe mine, m-am răsucit pe o parte, am tușit cu sânge. Cu ochiul cu care mai vedeam, l-am zărit pe de Silva în lumina stelelor. Îl ținea pe Abouboukar de cap; cât am privit, a răsucit brațul drept al băiatului. Am crezut că pârâitul fusese scos de vreun lucru ce căzuse în casă înainte să îmi dau seama că era osul. Gura lui Abouboukar s-a deschis într-un urlet monstruos, mut, pentru că da Silva îi zdrobise tâmpla dreaptă cu mânerul fierăstrăului. Probabil murise înainte să mai ajungă la pământ.

— Îmi dai o mână să mă ridic?

M-a pus pe picioare cu atâta delicatețe, că ai fi zis că sunt făcută din porțelan.

— Te-ai întors…

— Cei doi așteaptă în drum. Își vor banii.

— O să le dăm. Sunt în buzunarul ăstuia. Cu el ce facem?

Da Silva își plimba mâinile peste corpul neînsuflețit, dându-mi mie bancnotele și verificând buzunarele.

— Nici portofel, nici buletin. Probabil că nu avea niciun fel de document.

Un refugiat, poate. *Sărmanul nătărău.*

— Ești norocoasă că te-a lovit doar.

Da Silva a deschis un pumnal cu lamă albă.

— Bun – jaf, ceartă între hoți, se luptă între ei –, dă-te înapoi. A fost înjunghiat aici, cred.

Da Silva a înfipt cuțitul lui Abouboukar pe stânga, chiar sub inimă, a răsucit, a întors corpul pe o parte și l-a ținut pe loc cu piciorul, în timp ce s-a aplecat să scoată cuțitul, lăsând prima dâră de sânge sub cadavru.

— Cade pe dreapta, lovitură în cap. Îl aruncă în piscină, braț rupt post mortem, gata.

— Oricine ar crede că ești polițist.

— Trebuie să-l lăsăm să mai piardă puțin sânge. Poți să stai în picioare?

— Cât de rău arată fața?

— Destul de rău. Dar poți să te acoperi cu eșarfa. Dacă îi

plătim pe tipii cu duba, o să mai dureze un timp până să vină să îl caute pe individ.

Am tras de câteva ori adânc în piept. Mă durea pieptul, dar nu mai mult decât obrazul sau maxilarul.

— Sunt gata!

— Bun. Ridică-l! Pe aici. Îl aruncăm. Unu, doi, trei…

Abouboukar se alăturase pescărușului.

— Trebuie să ștergem cuțitul.

Da Silva a scos un pachet de șervețele umede antiseptice din buzunarul de la spate. Mi-am înăbușit impulsul de a râde. Cuțitul curat a luat-o pe urmele proprietarului.

— Ești gata de plecare?

— Un pic amețită.

— Încet.

Mi-a cuprins umărul cu brațul ca să mă susțină. Nu era un bărbat înalt, gurile noastre au stat aproape la același nivel când mi-a înfășurat eșarfa peste rănile de pe față. Când am părăsit casa lui Balenski, capul meu s-a odihnit pe inima lui. Bătea regulat, la fel ca a mea.

— Ești gata? Ține eșarfa peste față, stai în spate. Le dau banii și iau panoul. Nu îi lăsa să te vadă de aproape. Bine?

Am pornit alergând pe drumul care ducea la camionetă, unde aștepta prima piesă din tabloul meu Gauguin.

•

În riad, l-am convins pe da Silva să ascundă panoul în spatele oglinzii grele înainte de a îmi îngriji fața. Va arăta ca un suvenir la aeroport – un chilipir turistic. Mi-am întors privirea cât timp s-a ocupat de asta, nu-mi doream prea tare să văd ce făcuse Abouboukar. Apoi am făcut duș și m-am înfășurat într-un halat de baie, fără să mă uit la cum arătam. Da Silva a luat cana cu apă de trandafiri din dulap și mi-a curățat atent rănile, apoi a folosit un prosop fierbinte și încă un șervețel antiseptic.

— Aici ai nevoie de o cusătură.

— O să rămână cicatrice?

— Poate.

Minunat.

— Nu putem să mergem la doctor. La dracu'.

— Ai cumva ață dentară? Avem un set micuț de cusut în baie.

Chiar lângă burețelul de pantofi și casca de duș. Nemaipomenit.

— Sigur va rămâne cicatrice dacă nu fac asta.

Nu îmi dădeam seama dacă în vocea lui se simțea o notă de blândețe sau de dușmănie.

— Avem un minibar? Am nevoie de tărie.

A găsit un coniac, a ars un ac la flacăra lumânării și a rezolvat totul într-un minut. Patru împunsături rapide. Nu am urlat, deși mi-am promis în gând să nu mai cumpăr ață de mentă data viitoare.

— Judith? Tipul ăla… nu te-a…

— Nu, nu a făcut-o. Ai sosit la timp. Cum de?

— Spune-i defect profesional.

Pentru o secundă, am fost recunoscătoare, dar apoi mi-am amintit de Raznatovič și de încă un mort înotând în sânge. Nu fusese un semn de cavalerism. Da Silva nu putea să mă lase să mor, cel puțin nu până când nu îi plăteam datoria.

Am fixat alarma să sune la 4 dimineața. Înainte să adormim, da Silva s-a întins peste spațiul dintre paturile noastre și m-a luat de mână, trecându-și degetul peste palma mea.

— La Roma?

— Ce anume?

— Cum ai făcut-o? Adică, Fitzpatrick era un tip masiv.

M-am ridicat în cot.

— O femeie împotriva unui bărbat? Ești la fel de bun pe cât îți este arma. Surpriza fiind cea mai eficientă dintre arme. OK?

— Eram curios.

De fapt, surpriza era a doua cea mai bună armă pe care o poate folosi o femeie. Dar nu aveam de gând să îi spun asta lui da Silva.

PARTEA A DOUA

BAZĂ

9.

Fața mea nu a atras atenția la aeroportul din Tanger, dar ofițerul de la pașapoarte din Napoli a părut îngrozit când m-am supus solicitării de a-mi scoate eșarfa. Pentru o clipă, am crezut că va încerca să îl aresteze pe de Silva pentru trafic de persoane, dar o fluturare a ecusonului *Guardia* și o explicație între tovarăși m-a ajutat să trec. M-am gândit că odată ajunsă în posesia cremei Eight Hours, puteam repara avariile, poate chiar arborând un aer de pirat. De cutezanță. În orice caz, aveam alte lucruri la care să mă gândesc. Acum că luasem panoul, Li era aproape pregătit să se apuce de lucrare.

Într-o scrisoare din timpul primei lui vizite în Tahiti, Gauguin descrisese „o pictură frumoasă”, un cap tăiat, pe a cărui formă o desenase după granulele și spiralele văzute într-un toc din lemn de pin. „Când marmura sau lemnul desenează un cap pentru tine, este foarte tentant să-l furi”, susținuse el. Dacă puteam să conving în ceea ce privește proveniența, bănuiam că pictura lui Li putea să-și ia forma din panou. În 1899, chiar înainte să plece din Tahiti spre Insulele Marchize, Gauguin realizase ceea ce se consideră a fi ultima lui lucrare tahitiană, *Et l’or de leur corps.* În 1902, după ce se mutase, a lucrat o *Fată cu evantai,* o fată așezată, cu sânii dezgoliți, după modelul soției bucătarului lui, care ținea un evantai din pene albe, cu cocarda steagului francez pe mâner. Aveam să prezint piesa noastră ca pe o ultimă lucrare „pierdută” din Tahiti, cu o presupusă dată în jurul anului 1900, referință la portretul dublu, ca să produc o versiune anterioară a picturii cu evantai.

I-am prezentat ideea lui da Silva după ce am ajuns la mașină, în ultima etapă a călătoriei de întoarcere spre Siderno.

— Așa că trebuie să mergem la Essen.

— Dumnezeule, tu nu te oprești niciodată? Unde dracu’ este

Essen?

— În Germania. Versiunea cunoscută a tabloului cu evantai este la un muzeu acolo. Folkwang. Li are pașaport?

Da Silva și-a lovit ușor capul de volan, o mișcare pe care numai un italian ar fi putut s-o facă, din moment ce mergeam cu 140 de kilometri pe oră pe autostradă.

— Nu. Evident, pot să aranjez să obțină unul temporar. Pentru un an.

— Excelent. Pentru că trebuie să vină cu noi să vadă tabloul.

— Ce nu este în regulă cu – nu știu – florile alea? Nebunul care și-a tăiat urechea? De ce nu-l pui pe Li să facă așa ceva?

— Vrei să spui Van Gogh?

— Exact. Valorează o avere, nu-i așa?

— Mi-e milă de tine, Romero. Continuă să conduci.

Ne îndreptam spre poalele muntelui Aspromonte, celebrul „munte al Mafiei”, aproape cel mai înalt vârf al Italiei. Auzisem despre întâlnirile șefilor ’Ndrangheta organizate acolo, o formă ingenioasă de tortură pentru soldații a căror loialitate față de clan era pusă la îndoială. Carnea de oaie era meniul tradițional la cină. Să nu participi însemna un fel de condamnare la moarte, gest care dovedea instantaneu că omul în cauză nu era de încredere, iar participarea oferea șansa de a fi strangulat peste oaia fiartă.

— Ai fost vreodată la un *schiticchio*? Un banchet?

— Asta este siciliană. Noi nu-i spunem așa.

— Deci, recunoști că există un „noi”?

— Credeam că ți-am spus să taci? Iisuse, ce-am făcut ca să merit asta?

Am privit peisajul pe geam. Câmpuri cenușii înghețate, pământul pestriț și pătat de pesticide ilegale. Clădirile pe jumătate finisate a căror destinație nu putea fi ghicită după scheletele lor deformate din beton. Outlet-uri, săli de jocuri strălucitoare, biserici medievale mohorâte, panouri publicitare jerpelite la fiecare cincizeci de metri, toate îmbinate într-o amețeală neîntreruptă, luminată doar de mlaștini aleatorii de gunoi, care înfloreau pe drum asemenea orhideelor tropicale asudate și putrezite. Italia.

•

Mă gândeam la sugestia lui da Silva. Au fost prieteni, Gauguin și Van Gogh. Toată lumea știe de *Floarea-soarelui* a lui Van

Gogh. Este o imagine reprodusă pe calendare, caiete și magneți de frigider, o imagine frumoasă și veselă cu un buchet de flori frumoase și ușor de înțeles. Totuși, într-un anumit sens, pânza este la fel de blestemată ca orice ar fi pictat vreodată Artemisia Gentileschi. Van Gogh avea de gând ca *Floarea-soarelui* să flancheze un poliptic pe care îl gândise pentru Casa galbenă din Arles, casa pe care a împărțit-o cu Gauguin timp de nouă săptămâni în iarna anului 1888. La Londra, Jack Spintecătorul își croia drumul spre nemurire, egalat în celebritate în presa franceză numai de o versiune realizată în casă, un ucigaș pe nume Prado, asasinul brutal al unei prostituate, al cărui proces a început la Paris în luna noiembrie a aceluiași an. Asemenea restului țării, prinși între pictură, băutură și vizitele regulate la bordelul din colț, Van Gogh și Gauguin au fost fascinați și îngroziți de crima lui Prado. La nouă zile după începerea procesului, Prado a fost condamnat la ghilotină. Pe vremea aceea, Van Gogh lucra la *La Berceuse, Balansoarul,* pentru care și-a folosit modelul obișnuit, pe Augustine, soția dirigintelui de poștă din gara Arles. Plănuise să facă nouă versiuni ale tabloului, cu femeia înfășurată în tăcerea nopții, și să le atârne lângă *Floarea-soarelui,* ale cărei petale vesele și radiante ar fi acționat asemenea unor „candelabre”, asemenea lumânărilor votive montate lângă statuile în miniatură ale Madonnei pe care le văzuse pe la colțuri de clădire în orașul sudic învăluit în ceață.

Ziarele povesteau că Prado înnebunea în celula închisorii, în timp ce Gauguin era îngrijorat de faptul că și prietenul lui își pierdea mințile – fie bând, fie pictând frenetic. Culorile tabloului *La Berceuse,* pe care Van Gogh le credea drept cele mai bune pe care le închipuise vreodată, sunt sinistre în comparație cu lumina *Florii-soarelui.* La început, culorile par fixe, un fundal roșu pe care se desenează corpul așezat apatic al lui Augustine, în rochia ei verde, dar pe măsură ce ochiul se îndreaptă spre tapetul țipător cu modele florale, ele se învolburează și se amestecă, un portocaliu care se inflamează în tonuri carnale, malachitul vicios al ochilor femeii par să clipească, îngrozitor, din cauza pistilurilor lacome ale florilor. Vopseaua se cațără și se cutremură, creând delirul seninătății. Gauguin nu a putut să suporte sudoarea și cântatul, declamațiile sălbatice. L-a anunțat pe Van Gogh că va pleca din Arles. Van Gogh i-a întins tăcut articolul tăiat din ziar, o relatare despre altă crimă anonimă în

capitală – spunea „și ucigașul și-a luat zborul”.

Era aproape de Crăciun. Gauguin a părăsit casa, dar Van Gogh l-a urmărit până în piațeta în care leandrii erau în floare, cu un brici deschis în mână. Sau așa a povestit Gauguin, cincisprezece ani mai târziu. El a fugit, l-a lăsat pe Van Gogh acolo, și-a luat o cameră la un hotel, iar când s-a întors a doua zi la Casa galbenă, a găsit podelele pline de cârpe pătate cu sânge. Van Gogh își tăiase urechea stângă, o înfășurase atent în altă bucată de ziar și o trimisese la bordel, drept dar pentru o prostituată numită Rachel.

Gauguin a plecat în noaptea de Crăciun. Nu și-a mai revăzut niciodată prietenul. Două zile mai târziu, a așteptat în mulțimea de pe Rue de la Roquette să vadă cum condamnatul Prado este executat. A pretins că se aflase suficient de aproape de prizonier încât să îl audă întrebându-se: „Ce este asta?”, „Coșul pentru capul tău”, i-a răspuns temnicerul. În mod absolut excepțional, când lama a coborât și mulțimea a oftat ușurată, Madame Guillotine și-a ratat ținta. Fața lui Prado a fost spintecată, iar nu gâtul, și doi gardieni pătați de sânge au fost nevoiți să îl întoarcă pe poziție. O lună după aceea, Gauguin a făcut o vază, smălțuită surd într-un roșu de sânge, sub forma unui cap retezat, cu ambele urechi tăiate. În primăvara aceea, a plecat în Tahiti.

•

Am condus două ore în tăcere. Îmi pierdusem interesul pentru orice fel de conversație, în deriva imaginilor, a culorilor, a sângelui.

— Uite ce e, nu trebuie să vii în Germania. O să fim plecați doar o săptămână. Tu ai putea să te duci acasă, să-ți vezi familia, nu?

— Trebuie să stau cu tine, a răspuns da Silva obosit.

— Sunt lucruri de care poți să te ocupi aici – ți-am spus că am o listă.

— Nu.

— Cum vrei. Dar apoi… hm, se poate să fim nevoiți să mergem la Palermo.

— *Madre di Dio.*

•

Așadar, la trei zile după aceea, am aterizat la Düsseldorf. În ciuda scăderii bruște de temperatură, Li părea încântat că nu

mai este în Italia. Nu știam nimic despre termenii în care fusese angajat, dar m-am întrebat dacă insistența lui da Silva de a ne însoți puteau să aibă legătură cu șansele de dezertare a falsificatorului. Nu că da Silva nu ar fi rămas, în permanență, lângă mine. Chiar dacă aș fi avut vreo ocazie să particip la viața de noapte din Siderno, cu ochiul ca un ou prăjit, nu avusesem nicio clipă liberă pentru alte vizite în scurta perioadă petrecută în Italia. Pentru început, eu și da Silva ne mutaserăm împreună. Noua noastră reședință era o fermă modernizată, nu departe de baraca în care fusesem ținută captivă, închiriată în timpul sezonului turistic genului de oameni care își închipuiau că dușul într-o presă de măsline și un drum de cinci kilometri cu mașina până la brutărie reprezentau „adevărata” Italie. Nici plătit, un calabrian nu și-ar fi petrecut vacanța acolo, dar îi cerusem lui da Silva să găsească un loc izolat, cu un spațiu de lucru în care să-mi pot desfășura în voie planurile de stabilire a proveniențeI tabloului departe de ochii curioși ai personalului hotelier.

Un bărbat mărunțel, cu haină groasă și beretă venise la President ca să ne ajute să ne mutăm lucrurile. Numai după ce s-a aplecat să mă ajute să-mi ridic valiza în portbagajul mașinii și i-am simțit mirosul, mi-am dat seama că era Miros de Pește. După zilele petrecute în baracă, era ciudat să văd că temnicerul meu misterios era la fel de obișnuit ca oricare alt bărbat italian de vârstă mijlocie, care își petrecea viața sorbind dintr-un espresso. Da Silva nu părea să simtă nevoia de a ne face din nou cunoștință, iar scurta conversație pe care au avut-o în timpul călătoriei cu mașina s-a petrecut în același dialect indescifrabil pe care îl auzisem în noaptea în care ajunseserăm pe plajă. Miros de Pește a descărcat mai multe cutii cu provizii de la supermarket înainte să plece de la fermă, iar când ne-am așezat la prima noastră cină acasă (ravioli cu anghinare marca Signor Rana, pe care da Silva a insistat să le pregătească singur, căci refuza să creadă că puteai să te încrezi într-un străin când venea vorba despre paste), l-am întrebat cum de reușise să îl racoleze pe Miros de Pește, ca să joace rolul lui Cerber, gardianul lui Hades.

— Contează?

— Sunt curioasă.

— Nu mai spune.

— Adică, tipul ăsta este unul dintre… oamenii tăi?

— Eu n-am „oameni”. Sunt inspector la *Guardia* din Roma. Eu nu lucrez aici.

— Și afacerea de la docuri? Chestiile pe care le muți?

— Nu este ca și cum le-aș încărca eu personal. N-am nimic de-a face cu treaba asta. Salvatore este un prieten – un prieten de familie –, el m-a ajutat.

— În miezul nopții, să se ocupe de un captiv și să-l păzească, să-l hrănească zile întregi, fără să pună întrebări? Halal prieten!

— Întreabă-l singură! Este afară.

Am deschis oblonul cenușiu de la fereastra bucătăriei și am privit spre ceea ce fusese odinioară pământul care se lucra la fermă. L-am văzut pe bătrânul Salvatore, așezat pe un scaun de grădină din plastic alb, cu o pușcă pe genunchi.

— Vorbești serios? Deci ăsta este un arest la domiciliu?

— Ai spus că vrei să lucrezi într-un loc liniștit – poftim. Și-a frecat tâmplele cu degetele. Hai, te rog! Trebuie să știi la ce lucrezi, nimic altceva. Tu doar ocupă-te de asta, pentru numele lui Dumnezeu!

S-a ridicat de la masă și a plecat în salon, unde a aprins televizorul.

— Ești un idiot, știi asta? am strigat eu după el.

— Scutește-mă!

Chiar am fi putut să avem un mariaj fericit.

Am spălat farfuriile. Era răcoare în bucătărie. Mi-am mai luat un pulover din dormitorul pe care îl alesesem într-un colț al casei și m-am dus să lucrez.

Mai întâi, aveam nevoie ca Gentileschi să intre din nou în acțiune, ceea ce însemna readucerea la viață a lui Elizabeth Teerlinc. Am trimis câteva e-mailuri prin care explicam că, deși spațiul galeriei din Veneția era închis temporar, continuam să cumpăr pentru clienți privați și că un transfer de lucrări noi va fi în curând disponibil pe site. Nu mă gândisem că voi avea vreodată nevoie să fiu din nou Elizabeth, dar, în mod evident, nu puteam să prezint o pictură într-o vânzare la licitație, fiind Judith Rashleigh. Încă nu apucasem să îi menționez lui da Silva partea aceea de poveste. De când auzisem de ultimatumul lui Raznatovič, știusem unde voiam să vând lucrarea. În parte, era o decizie practică, pentru că în lume existau doar doi licitatori care puteau să atragă tipul de client care să liciteze banii pe care îi cerea sârbul, dar nu m-am deranjat să mă prefac față de

mine însămi în privința motivației. Urmărisem de la distanță cariera fostului meu șef, Rupert. Casa de licitații suferise o restructurare corporatistă dacă era să judeci după aspectul site-ului oficial. Vechea mea inamică, Laura Belvoir, se retrăsese, în vreme ce fiica ei, Angelica, cea care îmi luase locul după concediere, nu era de găsit pe nicăieri. Probabil crea bijuterii, la fel ca oricare altă moștenitoare putred de bogată pe care o cunoscusem. Rupert fusese promovat – probabil din disperare – de la director al British Pictures la coordonator-șef al departamentului picturi europene. Era prezentată o fotografie de-a lui, revărsat în costumul croit pe Savile Row, cu un zâmbet unsuros și nefiresc. Nu îmi închipuiam că noul titlu schimbase mare lucru în rutina lui zilnică de hărțuire a subalternilor, dar Rupert era cel care avea să decidă dacă Gauguinul „meu” era potrivit pentru licitație. Odată Galeria Gentileschi revitalizată ca prezență viabilă, jocul putea începe.

Următoarea întrebare era de unde apăruse brusc „Gauguinul”. Proveniența este un lucru înșelător. Pentru ca o capodoperă să fie „găsită”, ideal trebuia să existe o foaie de parcurs pe care cumpărătorii puteau să o urmărească, arătând clar că tabloul avea o cronologie coerentă, dar trebuia să și inventez o poveste în care niciunul dintre „proprietarii” lui nu bănuise valoarea posesiei.

Am luat un teanc de hârtii și am început să le rup una câte una, dându-i fiecăreia un titlu și așezându-le în fața mea. Când pictorul s-a întors din prima expediție în Tahiti, în 1893, peste 40 de lucrări i-au fost expuse la Galeria Paul Durand-Ruel din Paris, iar Gauguin a continuat să trimită tablouri înapoi în Franța după ce a plecat definitiv în 1895. Versiunea autentică a *Fetei cu evantai* fusese realizată în 1902, dar, în mod util, Gauguin însuși nu făcuse niciodată referire directă la tablou în niciuna dintre scrierile lui amănunțite despre arta sa. Exista o fotografie, făcută în casa lui Gauguin din Hiva Oa și recuperată după moartea lui, care îi înfățișa modelul într-o poziție asemănătoare. Atunci, teoretic, dacă existau două versiuni, se putea ca tabloul „meu” să fi călătorit cu el din Tahiti până în Insulele Marchize, apoi să fi fost expediat înapoi la Marsilia. Totuși, spre deosebire de adevăratul original, versiunea mea nu ar fi călătorit niciodată spre nord. Mi-am imaginat un tânăr ofițer, extenuat și entuziasmat după călătoria de 60 de zile, ajungând în port cu un

tablou primit de la vreun bătrân nebun și cherchelit, cu pălărie ponosită de văcar, care se socotea artist. Până în clipa aceea din cariera lui Gauguin, băutura și sifilisul, dar și cultivarea atentă și necinstită a unei imagini de bandit făcea plauzibilă povestea care spunea că ar fi oferit un tablou, l-ar fi pierdut la cărți sau l-ar fi vândut pe un cântec.

Deci, ofițerul meu ajunge la Marsilia, face ce fac marinarii când vin acasă, rămâne fără bani, amanetează pictura. Li urma să facă o chitanță de la amanet care să fie lipită pe spatele panoului. Din păcate, caseta de amanet este distrusă când naziștii bombardează orașul vechi de la marginea portului Marsilia, în 1943. Totuși, deșteptul „unchiaș” ia tabloul cu el când fuge din oraș împreună cu alți 20 000 de refugiați. Trebuia să aleg un nume pentru el. Era mai realist să aleg un nume evreiesc, căci mulți dintre locuitorii persecutați ai orașului fuseseră evrei, dar m-am gândit că era ceva care putea să provoace complicații. Nu era bine ca tabloul să fie clasificat drept unul dintre obiectele de artă prădate, pe care divizia specializată în „naufragiul cultural” a naziștilor, Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg, pusese poate mâna, întrucât era un detaliu care putea să declanșeze dispute juridice în privința apartenenței. Nu, era mai bine să fie doar francez.

Povestea mea sugera apoi cum cămătarul vânduse tabloul, din nou fără să aibă vreo idee despre valoarea lui, unui partizan italian care se întorcea prin Alpi la sfârșitul războiului. După ce naziștii au părăsit Italia, mulți soldați din armata italiană fuseseră trimiși în lagărele de prizonieri de război din Germania, revenind acasă cum știuseră mai bine în haosul Europei de după încheierea războiului. Mi-am notat în gând că trebuia să verific numele diferiților soldați ca să descriu imaginea partizanului meu închipuit pe etichetă. Altă chitanță de adăugat pe panou, de inventat alt nume.

Apoi, tabloul dispărea 30 de ani, doar ca să reapară într-o vânzare de obiecte abandonate în niște bagaje părăsite pe un peron de gară din Roma. Asemenea vânzări aveau loc periodic. După vânzare, tabloul lui Gauguin avea să se deplaseze spre sud, la Palermo, unde a rămas agățat vreme de un deceniu în bucătăria unui apartament modest. Proprietarul modestului apartament face apoi o ipotecă, cu care nu se va mai descurcă, lăsând locuința și conținutul acesteia în folosul băncii. În

inventar, proprietarul declară și că luase pictura de la vânzarea din gară. Apoi, eu „examinez” registrele respectivei vânzări și inserez un document în lista inițială de prețuri, unde descrierea succintă *Tablou de femeie* se găsea printre articolele de origine. Introducerea detaliilor despre picturi false în vânzările reale era un truc folosit de un falsificator pe nume John Drewe, care reușise să vândă lucrări false ale lui Giacometti, multe dintre ele încă atârnate prin muzee, autenticitatea lor așteptând încă să fie confirmată.

Iar banca în cauză era Società Mutuale di Palermo. După cum descoperisem când o luasem pe urmele falsului Caravaggio, organizația siciliană avea o mare colecție de bunuri de artă – unele autentice, altele mai puțin. Picturile erau ținute la sediul central din Palermo, dar banca avea sucursale la Roma, Napoli și Milano. Atât Moncada, cât și Kazbici, se descotorosiseră de tablouri prin Società Mutuale, ceea ce însemna că era, măcar în parte, folosită ca acoperire pentru operațiunile desfășurate în ultimii cel puțin douăzeci de ani. În mod oficial, urma să joc rolul unui dealer privat dezinteresat, care „descoperise” tabloul lui Gauguin în timp ce căuta să achiziționeze lucrări aflate în proprietatea Società Mutuale. Aveam să cumpăr vreo două în contul galeriei și să le public pe site, iar între timp, banca mă angaja, ca reprezentant al Galeriei Gentileschi, să analizez tabloul de Gauguin și să intermediez orice posibilă vânzare. Atunci investigam dosarul pe care îl pregătisem deja. Banca avea să fie clientul meu, încasările revenindu-le lor, după care era responsabilitatea lui da Silva să se ocupe ca toți banii să ajungă la destinație, cu excedentele preluate de Gentileschi drept comision.

Dacă „achiziționam” cât mai curând tabloul pentru Gentileschi, atunci timpul de care dispunea Li ca să îl realizeze propriu-zis urma să acopere perioada presupusei mele cercetări în privința proveniență lui.

Probabil Società Mutuale putea să furnizeze documentele ipotecii, neplata împrumutului și reintrarea în posesie a picturii, toate retrocedate corespunzător. Trebuia să lucrez la o a treia identitate, respectiv identitatea ultimului proprietar care cumpărase pictura la vânzarea organizată de compania căilor ferate în anii 1970, ca să fie apoi pierdută în favoarea băncii în anii 1980, detalii recuperate din baza de date pre-

computerizată. Hotărâsem că nefericitul falit își dădea duhul la scurtă vreme după aceea, fără să lase vreun urmaș. M-am uitat la foile din fața mea, acum pline cu mâzgăluri și pasaje subliniate, și am adăugat o notiță pe care am scris că vom avea nevoie de hârtie de epocă din anii 1940, 1970 și 1980. Și de câteva cărți de telefon vechi. Da Silva trebuia să aranjeze o întâlnire la Palermo. Era realizabil. Pur și simplu, planul meu era realizabil.

•

Era aproape miezul nopții, dar Salvatore rămăsese pe poziție, în picioare, cu privirea ațintită spre luminile care veneau dinspre Siderno, aflat la douăzeci de minute sub noi. Înăuntru, da Silva se uita încă la știri, încruntat, urmărind un reportaj despre rutele imigranților veniți din România în Europa de Vest. Voiam să îi ofer un pahar de vin, dar în bucătărie era deja o sticlă de trei sferturi de vin roșu aproape goală. Mi-am pus în pahar ce mai rămăsese și m-am alăturat lui, privind spre ecranul televizorului.

— Romero?

— Ce mai este acum?

— Când m-ai dus în port în ziua aia, ai spus că majoritatea refugiaților ajungeau în tabără. Ce vrei să spui prin „majoritatea”?

— Am vrut să spun că se mai întâmplă accidente.

Reportajul a trecut la o pauză de publicitate, iar pe ecran a apărut o animatoare în bikini minusculi. Spăla extaziată o mașină, mai ales cu sânii.

— Continuă, te rog.

— Uneori trebuie să facă loc pentru marfă. Așa că bărcile trebuie să-și descarce mai întâi încărcătura.

— Adică oamenii? Vrei să spui că îi aruncă pur și simplu în mare? Intenționat?

Ochii lui erau încă ațintiți pe ecran. A dat aprobator din cap și s-a întins după telecomandă, schimbând canalele, până a ajuns la un film cu Clint Eastwood care înfrunta o încăpere plină de bandiți.

— Vrei să te uiți la asta?

— Nu, mulțumesc.

Am sorbit restul de vin și m-am dus în pat. Nu am încuiat ușa de la dormitor, pentru că n-am vrut să audă încuietoarea. N-am vrut să creadă că îl încuiam afară, sugerând astfel că mă

gândeam la el în dormitorul meu. Ceea ce era adevărat. Aerul rece a înviorat încăperea când am deschis fereastra ca să trag oblonul. Salvatore era în picioare, privind focul de artificii care dansa deasupra mării. M-am întors jos.

— Știi ce zi este azi?

— Firește.

— Atunci, un An Nou fericit!

10.

Muzeul Folkwang din Essen fusese descris odinioară drept „cel mai frumos muzeu din lume”, dar asta era valabil poate înainte de construirea celor trei corpuri moderne. Nici toată zăpada care, spre încântarea lui Li, ne-a întâmpinat la aeroport, nu putea să înfrumusețeze cutiile din beton verzui amenajate descurajator pe autostradă. Închiriasem trei camere la hotelul Sheraton de lângă aeroportul din Düsseldorf, unde eu și da Silva mâncasem un *currywurst* în atrium, în timp ce Li se schimbase la etaj într-o haină groasă pe care insistasem ca da Silva să o cumpere. În plus, își asamblase trusa de lucru. Nu puteam risca să folosim ceva prea profesionist ca să nu atragem atenția, dar i-am sugerat lui Li să cumpere o lupă cu LED pentru smartphone ca să surprindă cât se putea de bine în poze stilul. Gauguin obișnuia să își deseneze compozițiile în albastru de Prusia, apoi le acoperea cu o bază de culoare înainte să adauge alte straturi de pigment în mișcări verticale sau diagonale. Li era deja echipat cu pensule din păr de zibelină, dar am vrut să exerseze aplicarea culorii, până când gesturile suple ale uneltelor lui Gauguin deveneau parte din memoria mușchilor lui.

Deja se întuneca când am intrat pe coridoarele muzeului cu pereți transparenți. Mai erau doar câțiva vizitatori – Essen nu este o destinație pentru vacanța de iarnă. Li și-a pus uluit palma pe sticlă, de parcă ar fi absorbit răceala zăpezii prin panoul ferestrei. Am făcut un tur al colecției, ne-am oprit în fața lucrărilor lui Renoir și Macke, înainte să ne apropiem de *Fată cu evantai.* Pentru o clipă, am rămas toți nemișcați, și până și da Silva fusese hipnotizat de intensitatea nemișcată a culorilor. Modelul este așezat pe un scaun sculptat în lemn, faldurile

învelitoarei albe simple încadrând evantaiul din pene de struț ridicat în mână. Părea solidă, de o carnalitate densă, greutatea corpului conturată în umbra de sub degete, și totuși parcă plutea pe un nor însorit, atât de delicat realizată încât nuanțele infinite ale fundalului jucau în jurul ei. Un petic albastru în diagonală la stânga, sugestia unei flori pe o frântură de cer îndrepta ochiul în partea superioară și în jurul corpului ei, călătoria învăluind-o în magnetismul privirii pictorului. Cel mai probabil o fată, ea putea, în egală măsură, să fie, în clipa aceea imortalizată pentru infinit, o zeiță, într-un echilibru senin între două lumi. Penele evantaiului sunt așezate plat, reducând perspectiva dintre pielea însuflețită și obiectul neînsuflețit, totuși vârfurile lor păreau tremurătoare, parcă mișcate de bătăile calde ale inimii. Era fermecătoare.

Am rupt vraja înghiontindu-i pe băieți, așa că ne-am prins la braț unul de altul pentru un selfie, ca majoritatea celorlalți vizitatori, pentru că acela era scopul vizitelor la muzeu, nu? Facem un selfie ca să arătăm că ne-am aflat în prezența a ceva uimitor, ceva extraordinar, când, de fapt, ceea ce facem este să ne împingem în prim-planul operei de artă, acest lucru minunat la care ne întoarcem literalmente cu spatele. Nu contează dacă întoarcem un umăr rece unui Michelangelo, pentru că propria banalitate este adevăratul subiect, degradând piesa într-un cadru pentru ego-urile noastre, pe măsură ce nevoia de a face fotografia ne subminează intențiile. Mi-a venit să vărs, chiar dacă am pornit camera. Odată restabilită normalitatea, l-am trimis pe da Silva la cafenea și am scos un *catalogue raisonné* greu – compendiul tuturor lucrărilor cunoscute ale artistului – în timp ce Li fotografia pictura din toate unghiurile. Speram să trecem drept studenți sau chiar fani împătimiți.

— Uită-te la asta, i-am sugerat eu când am găsit ilustrația pe care o căutam. *Et l'or de leur corps,* de la Muzeul Orsay din Paris. Două fete, un subiect nud, celălalt purtând doar o pânză albă peste șolduri, ambele uitându-se la privitor dintr-un loc care putea fi la marginea unei păduri, o puzderie de flori de portocal încadrându-le capetele într-o aură nedefinită. Postura fetei nud era ecoul femeii din pictura pe care o aveam în fața noastră, sprijinită ușor în umărul stâng, cu mâna desfăcută din încheietură, îndoitura brațului împingând ușor înainte pieptul expus. Am urmărit mâna lui Li pe carte, în timp ce a ridicat

privirea spre pictură, un ecou al liniei compoziției.

— O să punem evantaiul aici, în dreapta, am șoptit eu în italiană. Li a încuviințat din cap, fascinat, mutându-și ochii de la o pictură la alta.

— Ah, la naiba, este chiar dezgustător!

O voce puternică m-a luat prin surprindere. O femeie mică în negru înainta de-a lungul galeriei, îmbrăcată într-o haină imensă, care o acoperea în asemenea măsură încât părea că plutește. Ochelarii de soare mari îi ascundeau cea mai mare parte a chipului, sub șuvițele unui bob de un roșu strălucitor. *La dracu'.* Mi-am adâncit fața în catalog. MacKenzie Pratt era o harpie a lumii artei, pe care o recunoșteai imediat, o moștenitoare din Virginia care se considera un fel de Peggy Guggenheim a zilelor noastre. O văzusem personal la Bienala de la Veneția și la Kiev, dar fotografia ei apărea peste tot, de la Met Gala la Târgul Frieze. Deținea o colecție importantă de secol al XIX-lea, pe care o împrumuta muzeelor pe bani, ca să ajungă în fiecare consiliu și conferință de presă. Era însoțită de un tânăr cu un aer hărțuit, care avea o mapă și care se ținea în urma ei.

— Ah, Doamne, nu o să-mi pun Monet-ul lângă el. Era un deee-generat! a continuat ea, oprindu-se între Li și Gauguin. Ce le făcea fetelor alea – le exploata pur și simplu! Erau adolescente. Nu, va trebui să mutați tabloul ăsta.

— Ar putea să fie... puțin cam greu? s-a aventurat să spună tânărul.

— Nu-mi pasă. Cred că este o rușine că el să fie expus și eu intenționez să iau poziție.

Eu m-am întors, iar ea s-a mișcat în același moment, înfigându-și un toc în tenișii mei.

— Vai, scuzați-mă, a murmurat ea disprețuitor, de parcă neatenția ei era din vina mea. Apoi s-a uitat în treacăt la cartea din mâna mea. Vă place Gauguin? a întrebat ea.

I-am aruncat o privire absentă.

— Da.

Era imposibil să îmi dau seama din pricina ochelarilor, dar am simțit că se uită urât la mine. Sub o frunte netedă și botoxată, chipul îi era brăzdat de riduri fine, ca o bucată de folie subțire de plastic boțită. Rujul de un roșu purpuriu îi mânjise colțurile gurii și îi conferea aerul unui vampir miniatural.

— Ei bine, ar trebui să te mai gândești, dragă. Era doar un

peee-do-fil!

Însoțitorul ei a afișat un aer stânjenit când ea și-a reluat traseul.

— Ce-a fost asta? a întrebat Li.

— Nimic. Este prea plictisitor să-ți explic. Muzeul se închide în câteva minute, vezi dacă poți să te apropii și mai mult.

Gauguin a pictat o mulțime de alte subiecte, pe lângă tinerele goale cu piele măslinie, dar toată lumea le recunoaște pe puicuțele polineziene. Nu tensiunile bogate din *Autoportret,* nu tulburătorul, pastoralul *Christ galben.* Iconografia complexă, evazivă, strălucirea înflăcărată a culorii nu merită luate în considerare când putem să pufnim indignați despre fetele sărace, exploatate de bătrânul alb pervers, de parcă picturile lui ar putea fi explicate prin vulgaritățile psihologiei. Nimeni nu se întreabă dacă nu cumva obsesia noastră libidinoasă pentru viața sexuală a lui Gauguin spune mai multe despre noi decât ar putea vreodată să spună despre el.

Un clopoțel s-a auzit sunând, apoi o voce mașinală ne-a informat în germană, apoi în engleză, că muzeul urma să se închidă în cinci minute.

— Repede, i-am șoptit eu lui Li, fă poze marginilor, unde rama întâlnește pânza.

Finisajul de la marginea unei lucrări este adesea punctul slab când vine vorba de descoperirea falsurilor. El a îngenuncheat cât a putut de aproape de *Fata cu evantai,* așezându-se cu grijă. Picturile importante au adesea alarmă ca să împiedice apropierea periculoasă a vizitatorilor curioși. Un ecou răsunător de tocuri s-a auzit din direcția coridorului. M-am mutat în fața lui Li și mi-am deschis din nou cartea, încercând să îl ascund cât mai bine. Mackenzie Pratt a apărut din nou, privind spre galerie din coridor. Și-a ridicat ochelarii de soare și s-a mai uitat o dată la mine. Irișii ei dezvăluiți erau aproape incolori în fantele zimțate ale rimelului, ca niște flori otrăvitoare în miniatură.

— Vai, dar ce studioși suntem! a remarcat ea.

Am schițat spre ea o încuviințare din cap absentă și mi-am întors privirea în carte. Nu m-am uitat din nou, dar, pe măsură ce Li continua să facă poze, simțeam ochii aceia bănuitori și răuvoitori, care ne absorbeau în amploarea spațiului.

•

Li avea de gând să se întoarcă la muzeu de dimineață, dar își

dorea să înceapă cât mai curând. Lucrând după imaginile și ilustrațiile din catalog, schițase câteva versiuni în creion pe un bloc de desen A2, de fiecare dată schimbând ușor unghiul. Linia lui era curată, sigură, într-atât încât, după câteva încercări, puteam aproape să cred că mă uitam la un Gauguin. Era uimitor.

— Li, l-am întrebat când ne-am oprit să bem un ceai Lipton călduț. De ce nu lucrezi pe cont propriu? Ești un artist uimitor. Chestia asta… nu este tot ce ai putea să faci.

Ridicând din umeri, și-a pus creionul pe după ureche.

— Se plătește bine. Și ce altceva să fac? Pot să pictez, desigur, pot să pictez aproape orice. Dar nimeni nu mai vrea să picteze.

— Dar…

— M-am obișnuit cu asta. Niciun efort! a adăugat el însuflețit în engleză, cu mâna mișcându-se rapid pe hârtie. *Câtă dreptate,* m-am gândit eu. *Eu sunt cea care trebuie să depună tot efortul.*

•

Am comandat cina în camera lui da Silva, unde mi-am revăzut ideile despre proveniența lucrării, detaliind ce îmi trebuia în fiecare etapă. Li a spus că avea nevoie de niște ceară pe care să o amestece cu vopseaua, arătându-i lui da Silva prim-planurile din muzeu, straturile subțiri construite pentru luciu în culoare, dar da Silva abia dacă se uita la *Fata cu evantai.* Era distras, își tot verifica telefonul, jucându-se cu bricheta Dupont din aur. Li și-a curățat frumos farfuria, și-a împăturit șervețelul și s-a întors la lucru. Toate mișcările lui erau tăcute și precise, la fel de curate ca mâna lui când desena.

— Vrei un fum? l-am întrebat pe de Silva.

— Este prea frig afară.

— Ceva de băut?

— Sigur.

Am găsit minibarul și i-am făcut un gin tonic, iar pentru mine am luat un coniac.

— Ce se întâmplă? Ești agitat?

— Ar trebui să mă întorc la Roma.

— Credeam că ești liber, nu?

— Până în iulie, da. Nu este vorba despre asta.

— Soția?

— Da.

Eram aproape gata să îl întreb dacă voia să mi-o tragă. Nu prea părea să ai altceva de făcut într-o noapte rece în Essen. Și nu este ceea ce fac oamenii în călătoriile de afaceri – golesc minibarul și scapă de singurătate prin camere de hotel anonime? Mi-am dat seama că îl plăceam, dar asta nu era chiar o noutate. Îl plăcusem încă de când îl văzusem vara aceea la lacul Como. Îmi mai aminteam încă felul în care mușchii pieptului i se desenau pe sub cămașă. Între momentele în care mă gândeam cum să îl ucid, adică. Avea o răceală, o detașare de orice altceva în afară de următorul lucru pe care trebuia să-l facă. Avea fler la oameni, situații – pistolarul de pe chei, băiatul din Tanger. Și i-am urmărit privirea când îl împușcase pe bărbatul din Albania. Nu puteam să uit.

— Romero?

— Ce mai este acum?

— Când trebuie să… știi tu. Cum se simte?

— M-ai întrebat deja asta.

— Nu mă refeream la rahaturi emoționale. Am vrut să zic fizic. Cum se simte pentru tine? Corpul… tău?

El s-a gândit.

— Ochii mei. Ochii mei se simt diferiți. Și aud foarte bine. Ca și cum se ridică volumul. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Am vrut să spun, *ești* ca mine. Ți-am simțit inima, după ce l-ai omorât pe băiatul marocan. Dar poate că nu eram așa de speciali. *Poate că tot ce aveam în comun este că facem lucruri la care alții doar se gândesc.*

— La tine? a întrebat el.

Nu am răspuns imediat, m-am dus la fereastră și am privit spre mormanele murdare de zăpadă, patru etaje mai jos.

Biblioteca Picton se închidea la 8, așa că trebuia să fie cam ora 9 când am ajuns în stația de autobuz din apropierea apartamentului nostru. Obișnuiam să mă duc acolo de la școală în cele mai multe zile, nu numai pentru că era cald și liniștit, dar pentru coloanele mari de pe fațada curbată, pentru globurile de lumină auriu-verde de pe rândurile lustruite de birouri victoriene, în amalgamul amestecat al pașilor bibliotecarilor care împingeau cărucioare de cărți între rafturi. De îndată ce ajungeam înăuntru, deveneam altcineva, serioasă, importantă.

Probabil că aveam vreo 16 ani, anul în care am plecat de tot.

Tesco se închisese deja, grămezi de oameni ai străzii se pregăteau de noapte pe bucățile lor de carton. De obicei, traversam drumul ca să îi evit – uneori vreo mână se avânta spre mine dinspre vreun morman rânced sau apărea vreo siluetă, cerând câțiva bănuți. O alee se desena între supermarket și primul bloc, în jurul parcării din spate, o scurtătură printre pubelele barurilor. În noaptea aceea, am auzit plânsetul slab al unei femei și o bufnitură ușoară, de parcă s-ar fi lovit ceva de coșul de gunoi. La început m-am gândit că era vorba doar de niște bețivi împleticiți, apoi am recunoscut vocea mamei mele.

— Dă-mi înapoi! Nu fi nemernic. Dă-mi înapoi.

Fusese prinsă între două dintre containerele mari de metal, trei băieți purtând hanorace blocându-i drumul. Erau doar niște copii, nu aveau mai mult de 12 sau 13 ani. O necăjeau.

Unul dintre ei avea punga, ademenind-o, iar când ea se întinse ca s-o prindă, ratase și căzuse, târându-se patetic prin murdăria umedă.

— Ce ne dai, doamna?

Nu încercau să o jefuiască, ci doar să se amuze pe seama ei, dar odată ajunsă la pământ, s-au speriat și au devenit agresivi. Cel mai mare dintre ei a lovit-o tare peste față. Ea s-a prăbușit pe spate, lovindu-și maxilarul de colțul pubelei, apoi s-a ridicat încovoiată cu mâinile pe față.

— Na! I-ați lucrurile.

Au golit geanta pe pământ; au auzit zăngănitul câtorva monede și greutatea apăsată a umbrelei roz.

— Duceți-vă dracu', derbedeilor!

Și-au luat tălpășița la auzul cuvintelor ei, târșâindu-și tenișii pe alee, dar am fost rapidă, mult mai rapidă decât ei. Mi-am păstrat privirea fixată pe umbrela din nailon roz, când am traversat în grabă strada, ținând pasul, și l-am apucat pe ultimul dintre ei de guler înainte să ajungă în spațiul deschis al parcării. L-am lovit în picioare și ceilalți doi s-au întors.

— Bă, sunt Rashers!

S-au apropiat, cu capetele rase ascunse sub glugi, lumina de la felinar a surprins cenușiul sfărâmat al ultimilor dinți de lapte.

— Duceți-vă dracului, nenorociți împuțiți!

— Sau ce?

— Ce zici de asta?

M-am ocupat de băiatul întins pe jos, tenișii lui zgâriind asfaltul aspru. Folosind umbrela ca baston, am început să îl lovesc peste față, atât de tare încât simțeam tija vibrând în interiorul țesăturii laminate. L-am bătut până când hanoracul lui cenușiu s-a închis la culoare, apoi l-am întins pe spate și mi-am înfipt talpa groasă a pantofilor de școală în boașele lui. O dată, de două ori, din nou și din nou, până când s-a făcut colac, scâncind.

— Nemernica draculuі! *Ești nebună*!

Dar dădeau înapoi. Am fluturat umbrela amenințător spre ei. Una dintre tije se rupsese. Părea ascuțită.

— Vreți și voi? *Vreți să pățiți ce-a pățit amicul vostru*? *Nu mai suntem așa mari și tari, nu*? *Acum, valea*!

Au fugit imediat ce au depășit starea de șoc. I-am dat puștiului de pe asfalt o ultimă lovitură și m-am dus să-mi găsesc mama. Era încă în patru labe, bâjbâind înverșunată după lucrurile ei.

— Ridică-te!

Sângele i se prelingea pe bărbie și avea o tăietură sub ochi. Îi scoseseră un dinte.

— Uită-te la tine! *Uită-te în ce hal ești*!

Avea un rahat de câine în păr.

— Îmi, îmi pare rău, iubita mea!

Clar. Era o rușine.

— Ridică-te, mamă!

Am întins o mână ca să o trag în picioare, dar s-a împleticit înapoi și s-a răsturnat din nou. Ochii ei erau imenși în strălucirea neonului logo-ului Tesco. Mari, albi și brusc treji, plini de frică.

— Nimic. Nu simt nimic, am spus eu în cele din urmă.

Am tăcut din nou.

— Ai avut dreptate cu soția mea.

Mi-a răspuns cu aceeași voce caldă pe care o auzisem în întunericul din camera riadului, foarte diferită de disprețul exasperat al tonului pe care îl folosea de obicei cu mine.

— Cum așa?

— A fost... un aranjament. Am fost împreună ani de zile înainte să ne căsătorim, de când eram adolescenți. Am locuit în apartamentul familiei ei cât am fost la universitate. Camere separate, bineînțeles.

Și-a terminat băutura.
— Deci n-ați făcut-o?
— Nu până în noaptea nunții.
— Iisuse! Și... de atunci?
— Nouă nu ne plac... complicațiile. Chiar și acum, un divorț – este imposibil. Deci, nu mă încurc.
M-am gândit la spusele lui.
Chiar spunea că nu se culcase niciodată cu altcineva?
— Mai vrei unul? a întrebat el.
— Mai bine nu. Eu și Li trebuie să ne gândim la multe lucruri.
Eram aproape de ușă când a vorbit din nou.
— Cleret. Mi-a spus despre tine.
— Poftim?
— Unde l-ai întâlnit. Chestiile în care ești băgată.
— Nu foarte elegant din partea lui. Și?
Romero da Silva chiar se îmbujorase.
— Mă gândeam doar.
— La ce? La ce te gândeai?
Deci, da Silva știa despre gusturile mele de noapte. Îl excită? *Sau îl dezgustă*?
Tăcerea s-a așternut brusc între noi.
— Nimic. Îmi pare rău.
— Atunci, noapte bună.
— Noapte bună, Judith.
Pe hol, am așteptat o clipă, am ascultat. Am auzit sunetul scos de ușa frigiderului și lichidul care lovește fundul unui pahar. *De parcă volumul a fost dat mai tare.* Atât de mult încât puteam să aud și urechile lui da Silva ascultând ritmul întretăiat al răsuflării mele, când m-am sprijinit de perete.

11.

— Sos de roșii.
— Poftim?
— Li are nevoie de sos de roșii. Poți să pregătești?
— Nu putem pur și simplu să cumpărăm?
— Avem nevoie de roșii siciliene.
Eu și da Silva fumam pe puntea feribotului care ne ducea de

la Reggio Calabria la Messina. Eram singurii pasageri de afară – puținii călători din ziua aceea, Schimbarea la Față, erau înăuntru, mulți dintre ei vomând în pungi din hârtie. Trecătoarea era așa de învolburată încât prima plecare fusese anulată. Era groaznic de frig și din cer cădea un fel de lapoviță, dar măcar acolo nu trebuia să inspirăm duhoarea de *zampone* de Anul Nou regurgitat. Da Silva era în uniformă, accesorizat cu un baston pentru piciorul „rănit”. Nu înțelegeam de ce ținea atât de mult să păstreze aparențele, dar multe dintre lucrurile pe care le făcea erau de neînțeles pentru mine.

— Poți să cumperi ceva în Palermo.

— Cât este de departe?

— Vreo trei ore, ocolind coasta. Trimit pe cineva să ne ia.

— Ai arma?

S-a întors cu fața spre mine, apărându-și ochii de vântul tăios.

— Întotdeauna. De ce?

— M-am gândit că… știi tu, când te aventurezi pe teritoriul inamic.

— Amuzant.

Îl tachinam doar parțial. Toate cărțile pe care le studiasem despre crima organizată din Italia împărțeau clanurile în trei grupuri principale: Cosa Nostra siciliană, Camorra napolitană și ’Ndrangheta din Calabria. La un moment dat, în ultimii treizeci de ani, fiecare fusese în război cu cealaltă. Citisem despre funcționari publici asasinați, despre procese în masă, despre împușcături cu arme Kalașnikov. Dar acestea erau genul de detalii care vindeau cărți. Da Silva era funcționar public, iar el reprezenta o simbioză diferită. În cele din urmă, se părea că statul nu avea niciun interes real să anihileze Mafia, căci Mafia era deja parte a statului; politicienii erau la fel de speriați de *pentiti* – informatorii Mafiei –, ca și de șefii lor. Dacă spinteci burta unui rechin, el se va hrăni din propriile măruntaie, dar va continua să înoate.

— Deci, ai fost aici acum câțiva ani? Cazul cu antichitățile grecești?

Grupurile antimafie erau formate din divizii de poliție din toată Italia, inclusiv mai multe unități de la *Guardia di Finanza* din Roma. Da Silva lucrase într-o operațiune în care erau folosite falsuri de antichități grecești pentru spălare de bani. Nu fusese niciodată rezolvat, în mare parte deoarece cafeneaua în care

majoritatea echipei își lua micul dejun fusese aruncată în aer într-o dimineață.

— Da, am fost aici.

— Dar nu în bar în dimineață aceea? Norocos.

— Fumam o țigară afară când s-a întâmplat.

— Și eu care credeam că fumatul dăunează grav sănătății.

Da Silva a strâns balustrada până când mâinile i s-au albit.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu superficială. Erau colegii tăi, nu-i așa? Bărbații care au fost uciși.

Pentru o clipă am crezut că o să mă plesnească, dar s-a întors și s-a îndreptat cât putea de drept spre celălalt capăt al punții, unde a rămas pentru ultimele douăzeci de minute ale călătoriei noastre.

•

Suburbiile din Palermo păreau chiar mai jalnice decât mi le închipuisem sub potopul ploii care ne însoțise din Messina. Tot ce nu era autostradă, părea să fie bloc turn contorsionat sau ruine întunecate. Orașul vechi trebuia să fie foarte frumos, dar era greu de imaginat. De ce urâțenia Italiei pare atât de perversă? Nu că Palermo ar fi fost mult mai rău decât, de exemplu, Birmingham, dar nu semăna în niciun fel cu Birmingham. Poate că discrepanța provine din contrastul cu frumusețea abundentă, lipsită de griji a Italiei, cu senzația că există atât de multă frumusețe încât poate fi prădată și irosită.

Aveam un set de fotografii pe care le pusesem pe laptopul lui Li, un amestec între *Fată cu evantai* și *Et l'or de leur corps,* care ofereau o idee despre cum avea să arate eventuala noastră lucrare. Urma să vizitez arhiva de obiecte ale băncii singură a doua zi, când teoretic vedeam tabloul pentru prima dată, printre celelalte loturi pe care Gentileschi voia să le achiziționeze. În portbagajul mașinii aveam un panou stratificat, de aceeași dimensiune cu lemnul de miro luat din Tanger, care urma să fie transportat la arhivă în aceeași seară. Apoi, semnam și plecam cu el, după care un schimb de e-mailuri între mine și bancă avea să descrie progresele mele cu „cercetarea". Moment în care intra în scenă sosul de roșii.

Găsisem un restaurator în Reggio la care puteam să duc pictura lui Li pentru a dezlipi vopseaua, un proces pe care urma să îl raportez băncii. Apropierea relativă dintre cele două orașe, Reggio și Palermo, adăuga proveniență un alt element de

plauzibilitate. Oficial, Gentileschi își avea încă sediul în Veneția, unde ar fi părut normal să duc pictura, dar, dacă era cu adevărat un Gauguin, banca ar fi putut avea reticențe în a-l lăsa să călătorească pe o asemenea distanță. Securitate, asigurare, posibile daune în timpul transportului. Poate un angajat trimis de bancă pentru a asista la procesul de curățare? Ce tușă drăguță. Cum se presupunea că tabloul își petrecuse treizeci de ani într-o bucătărie, niște urme de sos de roșii pe vopsea puteau să mai adauge un detaliu esențial.

Întâlnirea noastră cu reprezentantul băncii la Grand Hotel et des Palmes a fost stabilită la 7, într-un apartament cu două dormitoare rezervat sub numele Gentileschi. Da Silva se instalase, după cum îi cerusem, cu aceeași ușurință misterioasă cu care scăpase de rămășițele lui Alvin Spencer. Cu câteva zile înainte, îmi arătase un articol de ziar pe telefon, câteva rânduri din ediția internațională a *New York Times.* Poliția italiană identificase rămășițele unui cadavru găsit într-o parcare subterană din Trieste, sub numele de Alvin Spencer, un american de douăzeci și trei de ani a cărui dispariție fusese semnalată de familia lui în vara anterioară. Moartea nu era cercetată ca fiind suspectă, căci se părea că Spencer devenise un consumator înrăit de droguri în timpul perioadei petrecute în Europa, iar indiciile post-mortem sugerau o supradoză. Corpul fusese trimis familiei pentru înmormântare. Toate bune și frumoase.

Încă nu știam cum funcționa viața dublă a lui da Silva, în fața cui răspundea, de la cine primea instrucțiuni. Raznatovič era un fel de colaborator, dar nu chiar un șef. Cum notorietatea în crima organizată este convențional vorbind invers proporțională cu puterea, nu mi-l închipuiam pe de Silva salutând vreun comedian cu inele cu diamante, într-o încăpere plină cu covoare din blană albă, dar nici nu puteam să îl văd ca pe un țăran bătrân și urât mirositor, ceea ce se și dovedeau a fi capii sicilieni în rarele ocazii când vreunul era arestat. Probabil un dentist sau un avocat mediocru într-un birou cu aer condiționat din Roma. Nu voi ști niciodată.

Dottore di Matteo a ajuns la 7 fix, ceea ce nu se poate spune și despre ceaiul pe care îl comandasem. Am făcut puțină conversație, cam ciudată, în timp ce da Silva s-a înfuriat pe telefonul din dormitorul lui și cu atât mai mult, când un chelner

tânăr și blond a intrat agitat cu un cărucior enorm argintiu. Ni s-au oferit trei cești ciobite, o oală de apă călduță și o cutie de plastic cu plicuri transparente de ceai. Fără lapte. Numai după ce cărucior scârțâitor s-a făcut nevăzut, am putut să trecem la ale noastre. Di Matteo era un bărbat slab, într-un costum de culoarea bronzului, care mi-a prezentat ceremonios o carte cu titlul *Director al bunurilor materiale.* Mi s-a părut foarte bună.

Fără cuvinte, di Matteo a strecurat o foaie de hârtie pe deprimanta masă de ceai. Am citit un set de instrucțiuni explicate drept „preliminare esențiale" în conversația noastră. Pictura era denumită „bunul". Nu trebuia să menționez numele artistului. Trebuia să mă refer tot timpul la istoria ipotecii ca la un eveniment real. Nu trebuia să mă adresez lui *dottore* direct cu numele lui. În semn de curtoazie, instrucțiunile erau tipărite și în engleză. Am continuat – măcar putea să se constituie în practică pentru povestea pe care trebuia să o redau casei de licitații – până când am ajuns la ultimul punct de pe listă, care declara că Gentileschi primea un comision de intermediere de 10% din orice preț pe care bunul l-ar fi obținut, așa cum este menționat în catalogul instituției care îl vindea. Nu convenisem asta cu Raznatovič. Banca era o acoperire, nimic mai mult. Ar fi părut prea puțin probabil ca pictura să fie a mea, ca să nu mai vorbim că dacă ajungea la prețul pe care îl sperasem, cifra avea să mă facă prea vizibilă. Am scuturat din cap. Indiferent cine asculta conversația aceea avea o noapte plictisitoare. Mi-am scos stiloul Mont Blanc și am scris „100% din valoarea extra-rezervă pentru Gentileschi, așa cum s-a convenit". Di Matteo a dat din cap. *La naiba*, *urma să purtăm întreaga negociere prin pantomimă*?

— Mai vreți ceai? am întrebat eu ca să întrerup tăcerea.

I-am făcut semn lui da Silva să vină cu mine în dormitor.

I-am vorbit, sau mai bine zis i-am șoptit, în engleză.

— Nu accept porcăriile astea! Ai pus-o la cale cu el? 10%? Puteți să vă duceți naibii, amândoi. Sau ai de gând să faci banii jumi-juma cu prietenul nostru sârb?

— Calmează-te! Doar că există niște moduri în care se fac lucrurile. Să le zicem… convenții.

— Gen, dă-o-ncolo pe femeie? Asta e convenția? M-ai auzit în Albania. Jumi-juma, tot ce depășește rezerva. Deci, banca mă plătește mai întâi. Mai puține cheltuieli, simplu și clar. Poți să

mă topești în acid și să mă arunci în rezervor, dar nu mă mișc.

— Judith, știi ce… ce a spus prietenul nostru din Serbia.

— Da. O să te omoare dacă nu-l plătești.

— Și pe tine.

— Așa că sună la *Corriere* și spune-le să-și păstreze spațiu pe prima pagină.

— Nu este vorba de mine – sau despre… domnul întâlnit la Durres. Are de-a face cu ei. Cu ce așteaptă ei de la noi.

Mi-am ridicat mâinile.

— Noi. Ei. Nu știu cine dracului sunteți. E problema ta, tu să ți-o rezolvi. Sau las-o văduvă pe Franci. Cum vrei.

El s-a dus la fereastră, a tras de obloane și a lăsat să intre o pală de aer de ianuarie, în timp ce și-a aprins o țigară. Poate credea că Befana va veni zburând pe mătură și îi va da răspunsul. Befana este un personaj asemănător vrăjitoarelor care le aduce copiilor italieni cadouri la Sărbătoarea Magilor. Cei obraznici primesc o bucată de cărbune, deși așa-zisul cărbune este făcut din zahăr pictat cu negru. Îmi plăcea Befana. Și apoi mi-am dat seama de ceva. Da Silva nu știa cât anume putea să valoreze un Gauguin.

— Prostule. Habar n-ai, nu? Așteaptă, dă-i asta bătrânului!

Am luat o foaie din caietul de lângă telefon și am scris: „Orice preț de vânzare peste o sută cincizeci de milioane de lire sterline a fi plătit exclusiv Galeriei Gentileschi. 10% aplicat oricărui rest la prețul care depășește taxa de rezervă menționată, dar nu mai puțin de o sută cincizeci de milioane de lire sterline pentru a fi primit ca taxă de intermediere de către Galeria Gentileschi”.

A făcut ochii mari când a văzut cifrele, dar a dus hârtia. După aceea, *dottore* a devenit destul de prietenos.

— Vrei să comanzi ceva de mâncare? a întrebat da Silva o oră mai târziu când, după o avalanșă de „*grazie*”*,* di Matteo a plecat cu panoul fictiv.

— Mă îndoiesc că mai trăiesc până ajunge mâncarea. Întâlnirea mea de a doua zi era programată după-amiază. Palermo nu era un oraș să se trezească devreme. Știi de ce am chef? *Penne alla Norma.* Și mult vin roșu.

— S-a făcut. Știu un loc în apropiere de Arsenale. Putem să mergem pe jos dacă nu ți-e prea frig.

•

Am traversat Borgo Vecchio și ne-am îndreptat spre malul mării, chirciți în bătaia vântului. O Befana cu nas coroiat era agățată pe străzi lângă alte decorațiuni luminoase, mătura ei purtând o pancartă care invita spre lanțul de supermarketuri Esselunga. Da Silva a arătat spre stânga cu bastonul lui stupid.

— Ucciardone este acolo sus.

Vechea închisoare, construită pe când Bourbonii conduceau Sicilia, din care o parte era rezervată, în special, „bărbaților de onoare”. De acolo se inspirau filmele cu gangsteri: livrările de șampanie în celule, șefii care aveau întrevederi în celule mobilate luxos. Probabil exista și un magazin de suvenire, care vindea sos de roșii făcut în casă, cu feliuțe fine de usturoi.

— Ai fost înăuntru?

— De multe ori. Secțiunea Șapte.

Șapte făcea parte din închisoarea rezervată șefilor.

— Deci, afaceri de poliție?

— Uneori.

— Și eu am fost o afacere de poliție?

— Nu mai ești.

Vocea lui păstra o notă care semăna cu un regret.

— Chiar ai fi făcut-o? Pe plajă? Înainte să apară partenerul lui Raznatovič?

Înghesuiți unul în altul, ca să ne apărăm de ploaie sub ceața colorată a luminilor, am simțit că discuția pe care o aveam era una intimă, pe care încercasem să o avem de ceva timp, fără să ne fi găsit vreodată cuvintele.

— Nu. Poate nu. Moartă nu puteai să-mi fii de niciun folos.

— Mulțumesc.

Nimic din ce nu știam deja.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să spun…

El s-a întors ca să se uite la mine, amândoi cu fețele umede, iar cei câțiva centimetri rămași între gurile noastre au devenit tulburători. Aș fi putut să mă aplec înainte, dar… *unde-mi era mintea*? Îmi făcusem deja planuri pentru seară. Apoi, câțiva copii au trecut alergând pe lângă noi, purtând haine groase pe sub costume negre de vrăjitoare și pălării cu vârfuri ascuțite. Da Silva l-a salutat pe răbdătorul lor tată, ghemuit sub o umbrelă, și ne-am văzut de drum.

Am făcut o baie fierbinte după cină și am mai turnat încă vreo două pahare de vin roșu. Dincolo de cele două uși închise, am

auzit sunetul dușului lui da Silva. Mi l-am închipuit gol, cu apa care i se prelingea pe coapse și mirosul de mosc de pe pielea lui, în timp ce se săpunea. Mi-am pus degetul mijlociu de la mâna dreaptă între buzele sexului meu, apoi l-am dus la gură, lucios. Era ora 23:00. S-a auzit un ciocănit discret afară, pe coridor. Am deschis ușa și mi-am pus degetul pe buze.

— Șttt.

Chelnerul blond, care adusese căruciorul de ceai, a intrat înăuntru, cu jacheta albă de uniformă împăturită peste braț. Părea puțin nervos.

— Judith? a strigat da Silva prin ușa încuiată de la salon. Toate bune?

Trebuia să facem mare liniște.

— Toate bune. Nu-i nimic. Doar room service-ul.

12.

Dimineața în Palermo avea toate culorile barocului, note de roz, auriu, ivoriu și albastru-violet. Până și graffiti-ul roșu al suporterilor echipei de fotbal, împodobind zidurile palatelor din piață, părea să capete delicatețea unui răsărit de Caracci. Piazza San Domenico era deja aglomerată la 7 dimineața. Îmi părăsisem patul păcatului pe la 6, ca să alerg și să fac exerciții chiar când piața de legume începea să se trezească la viață. Am luat trei kilograme de roșii proaspete, un borcan de pastă de tomate și o sticlă cu un dop de plută plină de fructe mici, în ulei. Poate că Salvatore avea vreo rețetă bună. Magazinele de pește mi-au amintit de Rialto din Veneția – macrou țanțoș și găleți de crabi, grămezi de crustacee ciudate și spiralate, lăzi cu viețuitoare marine necunoscute, cărora nu le puteam spune numele. Am luat două cappucino și două brioșe mari pe care se prelingea crema de vanilie.

— Micul dejun!

Da Silva era încă în pat. S-a întins să verifice ora pe telefon și a mârâit.

— De ce m-ai trezit?

— Pentru că o să fie o zi frumoasă! Uite, am luat astea. Nu vrei să ai de-a face cu bufetul de jos. Este soare afară. Pot să

intru?

Am tras draperiile grele de catifea, iar da Silva s-a strâns sub așternuturi ca un vampir speriat.

— Ce naiba te-a apucat?

Am crezut că este mai bine să nu răspund.

— Ce zici de o plimbare înainte să mă duc la bancă?

Mi-am șters crema de vanilie de pe bărbie.

— Trebuie să pregătesc niște documente.

— Pot să aștepte, cu siguranță, nu? Te rog?

N-aș fi crezut vreodată că voi ajunge să caut pretexte ca să fiu în compania lui da Silva, dar mă simțeam euforică, de parcă am fi chiulit de la școală.

— Bine, atunci…

A schițat spre mine primul zâmbet autentic pe care cred că îl văzusem vreodată pe fața lui, o strălucire generoasă de dinți albi și drepți, care mi s-a implantat exact în locul în care o făcuse și chelnerul cu o noapte înainte.

— Doar să fac un duș rapid, am spus eu.

Da Silva a bătut la ușa de la baie chiar când mă luptam elegant să îmi scot sutienul sport.

— Îmi pare rău, trebuie să trimit un mail, dar laptopul meu nu pornește – trebuie să cobor. Îmi pare rău!

— Al meu este acolo… așteaptă o secundă.

Am aruncat iute o haină pe mine, am căutat prin dormitor și am introdus parola.

— Ești sigură?

— Nu este nicio problemă. Crede-mă, n-ai ce să găsești în el. Continuă, revin și eu într-un minut!

•

Arhiva de la Società Mutuale era ținută nu în marele sediu principal al băncii, care data din epoca stăpânirii spaniole, ci în subsolul unui bloc cu șase etaje din anii 1970 aflat la două străzi distanță. După o plimbare minunată, în adierea vântului, pe Conca d’Oro, da Silva m-a însoțit până în colțul străzii, unde mă aștepta Dottore di Matteo. El m-a lăsat să intru și am coborât trei etaje cu liftul, înainte să-i arătăm ecusoanele unui gardian care s-a luptat cu mecanismul combinat de roți de pe o ușă din oțel armat ca să ne lase să intrăm. Picturile – poate o sută în total – erau învelite în căptușeli groase de bumbac, aranjate pe rafturi în funcție de perioadă, apoi în ordine alfabetică, după

numele artistului. Exista și o secțiune amplă cu „neatribuite” în care îl instruisem pe di Matteo să lase panoul cu o seară înainte. Società avea o gamă impresionantă de lucrări renascentiste, dar și de opere din secolul XX. Căutam cinci tablouri cărora să le fac publicitate pe site-ul Gentileschi pentru a convinge casa de licitații din Londra că galeria mea era încă o opțiune viabilă – nimic prea flamboaiant, în jur de vreo sută de mii. După câteva căutări, am ales o lucrare destul de neobișnuită semnată de Lina Bryans, portretul unei femei cu o pălărie roșie elegantă, două mâzgălituri ale lui William Kentridge și un gri-pe-alb al lui Lucio Fontana, un design în tușe groase în ulei și puncte în relief, de dragul vremurilor demult apuse. Fontana fusese primul pictor pe care Gentileschi îl cumpărase vreodată. Di Matteo a verificat prețurile pe o listă ponosită și l-am întrebat dacă îmi putea face chitanțe pentru toate, chiar dacă tablourile nu plecau nicăieri, de fapt. Trebuia doar să pară că le dețineam. Dar apoi o pânză mică mi-a atras atenția.

— Pot să văd asta, vă rog?

Era un Kees van Dongen, o scenă savuroasă dintr-un cabaret parizian. O femeie micuță într-o rochie de seară de culoarea absintului, cu o gură roșie și umflată și ochi tuberculoși uriași încadrată de senzaționala foiță de aur a unei avanscene înghesuite. M-am uitat la tablou vreme îndelungată.

— Ei bine, Dottore. Suntem gata să-l găsim pe Gauguin?

El s-a uitat urât la mine.

— Scuze! Vreau să spun că o să iau acest panou foarte interesant de aici.

Am căutat printr-o selecție de abstracte acrilice urâte de prin anii 1950, până când am ajuns la panoul meu și l-am scos.

— După cum am spus, o să am nevoie de permis pentru studiu.

Mi-a înmânat o hârtie ștampilată cu sigla cu înfloriturі al băncii.

— Și cum rămâne cu ăsta? Dacă aș vrea să-l cumpăr?

— O chitanță, ca și înainte?

— Nu, chiar vreau să-l cumpăr. Cât costă?

— Stați să văd. Un milion.

Era ridicol de ieftin. Van Dongen se vindea cu între cinci și șapte în Londra. Și mi-l puteam permite, deși ar fi însemnat o treime din toți banii pe care îi mai aveam. Stupid, într-adevăr.

Dar îl voiam. Chipul femeii avea ceva special, obraznică și rugătoare în același timp, cu ochi atât de vii pe albul de pudră. Caracterul straniu al lui Chagall și claritatea brutală a lui Lautrec.

— Gata. Putem să facem un transfer sus?

Di Matteo părea confuz.

— Dar nu mi-am dat seama… adică…

Limba îi fusese legată de propriile reguli, căci nu trebuia să facem nicio referire verbală despre ceea ce se întâmpla.

— Tabloul ăsta este pentru mine. Pot să vă dau adresa la care vreau să fie trimis.

Încă mai aveam spațiul închiriat la depozitul din Vincennes.

— Și apoi o să am nevoie de fotocopiile acordului ipotecar și ale ordinului de retragere. Gata?

13.

Li a început *Fată cu evantai II* a doua zi, după ce ne-am întors din Palermo. Da Silva a dispărut la Roma la scurt timp după aceea. A fost plecat trei săptămâni. A sunat în fiecare după-amiază, dar știam că îl suna și pe Miros de Pește ca să mă verifice. În afara scurtelor ieșiri la cumpărături, Salvatore chiar s-a mutat la mine, stabilindu-și tabăra, fără vreun disconfort vizibil, pe o saltea dezumflată în garaj. Dependințele poate chiar erau mediul în care se simțea cel mai bine. Nu am studiat să aflu unde sau dacă se spăla. Dimineața, eu alergam și lucram la detaliile despre originea tabloului, după-amiaza, Miros de Pește mă conducea la studio. Eram politicoși unul cu celălalt, dar foloseam în mare parte mișcări ale capului și saluturi. M-am întrebat dacă dormea vreodată – indiferent cât de târziu rămâneam să citesc, să gândesc și să beau vin, el era acolo în curte cu arma și era în continuare pe poziție, oricât de devreme mă trezeam. Măcar nu încerca să mă urmărească când mă duceam să alerg.

Nu eram plictisită sau singură. Există doar un singur fel de distracție în grup în care mă implic și nu aveam prea multe șanse să fac asta cu Miros de Pește. În vreme ce Li lucra cu atenție la tablou, eu mă adânceam în povestea din spatele lui,

visând la niște personaje care păreau atât de vii încât aproape credeam în ele. Trebuia să cred în ele când aveam să le prezint casei de licitații.

Apoi, într-o dimineață, am deschis jaluzelele și am descoperit că peisajul se schimbase complet. Primăvara italiană venise peste noapte, ca și cum cineva scuturase niște confetti peste toată priveliștea. Mi-am pus un pulover și am alergat afară în chiloți. Miros de Pește m-a urmărit tăcut, în timp ce eu am escaladat gardul din spatele fermei, spre pajiștea care urca până în locul în care începea pădurea. Iarba era plină de flori rozalii și albastre, iar gardurile vii încărcate de nuanțe de galben și portocaliu; puteam să simt miros de flori de migdale și de piersici în valea care ducea în oraș. Miros de Pește a venit până la gard și m-a privit cum zburdam prin iarba umedă.

— *Ti piace*? „Îți place?”

— *Bellissimo*! am răspuns eu încântată.

Era cea mai lungă conversație pe care o avusesem vreodată. Evident, a crezut că sunt nebună sau poate doar englezoaică. Zambilele din jurul fermei înfloriseră. Mai târziu, am cules un buchețel și l-am pus într-un pahar cu apă lângă salteaua lui.

M-am trezit că îi povestesc lui da Silva despre flori când a sunat în ziua aceea.

— Este frumoasă, nu-i așa, primăvara acolo? a încuviințat el. Puteam să ghicesc un zâmbet în glasul lui. De unde știi toate numele astea de flori?

— Ei, doar chestii din artă.

O săptămână absolut groaznică la casa de licitații, făcând prezentări pentru o vânzare de acuarele victoriene. Consider că abilitatea de a face diferența între păducel și floarea de mur este una relevantă. Oricât țineam eu de tare la o floare, William „Cuib de pasăre” Hunt nu avea să facă parte niciodată din lista mea cu pictori de vis.

— Ascultă, cât de repede poți să te întorci? Vreau să le transmiți celor de la bancă că suntem pregătiți să îndepărtăm vopseaua și o să vrei să fii acolo.

— De ce ai pus vopseaua dacă vrei să o îndepărtezi din nou?

— *Madre di Dio.* De ce nu poți să te oprești din pus atâtea întrebări?

— Vineri. Vin acasă vineri.

După ce am închis, am rămas cu privirea ațintită spre pajiște

cu, îmi imaginez, un zâmbet cam tălâmb pe chip. Apoi am simțit că trebuia să găsesc neapărat un coafor în Siderno. *Acasă.* Spusese „acasă”.

•

Mariangela Lucchini, restauratoarea din Reggio, fusese încântată să primească telefonul meu. Mare parte din munca ei fusese făcută pentru Ministerul Culturii, restaurând opere de artă pentru nenumăratele biserici din sud. Era așadar bucuroasă să aibă șansa de a lucra ceva cu adevărat interesant.

— În general, este vorba doar de vopsea. Și toate chestiile decente sunt trimise în nord, oricum. Ca și portocalele.

Società Mutuale a trimis un angajat care să asiste la restaurare; eu, Li și da Silva l-am întâlnit în port înainte să ne ducem spre atelierul din subsolul apartamentului Mariangelei. Li era agitat, neliniștit de efectele decolorării lucrării lui, și pentru că nu putea să rămână în încăpere când începea procesul. Am încercat să îl liniștesc promițându-i că aveam să-i trimit câte o fotografie la fiecare cinci minute la barul unde urma să aștepte. Mariangela avea aproape patruzeci de ani, era îmbrăcată în salopetă din pânză, cu un moț stufos de păr vopsit cu Henna în vârful capului. Un bebeluș s-a auzit plângând când ne-a invitat înăuntru.

— Îmi pare rău, dădaca a sunat să-mi spună că nu vine azi. Poți să-l ții o clipă? mi-a spus, înghesuindu-mi copilul în brațe.

Scâncetul a devenit și mai apăsat în timp ce eu îl țineam emoționată.

— Dă-mi-l mie! s-a oferit da Silva. *Ciao*, *piccolino, ciao.*

Avea experiență, era blând; brusc mi-a apărut în minte o imagine cu el și copiii lui. Giulia și Giovanni. Nu mă gândisem niciodată prea mult la ei. Copilul s-a oprit din plâns și a întins cercetător o mână spre chipul lui da Silva, cu degețelele desfăcute asemenea frunzelor unei anemone.

— O să se liniștească într-un minut, spuse Mariangela, este obișnuit cu mine când lucrez.

Avea un leagăn cu un carusel cu iepuri galbeni deasupra, într-un colț al camerei joase și fără ferestre. Restul spațiului era ocupat de o masă de lucru lungă și de un șevalet mare așezat între mai multe lumini diferite, asemănătoare celor de pe băncile de vizionare de la casa de licitație. Da Silva a lăsat bebelușul din brațe și s-a oferit să ne aducă niște cafele.

— Bun, a spus Mariangela și și-a pus ochelarii. Să aruncăm o privire.

L-am ajutat pe angajatul băncii, care se prezentase drept Giuliano, să despacheteze *Fată cu evantai II.* Mariangela i-a aruncat o privire lungă și scrutătoare.

— Ca să vezi, a fost singurul lucru pe care l-a spus. Ca să vezi.

Știa bine ce făcea. Am întrebat-o dacă avea ceva împotriva filmării primilor pași și ea a dat din cap, și-a pus mănușile de latex, adâncindu-se numaidecât în munca ei.

— Bun. O să îndepărtez luciul cu un diluant de trei procente din Relgarez 1094. Shell D38. Este un solvent inodor, a explicat ea pe înțelesul lui Giuliano.

El a încuviințat grav din cap, ca și cum chiar ar fi înțeles ce spunea ea. Copilul a chicotit.

— Doar ia-l în brațe dacă începe din nou. Acum, o să folosesc o perie din păr de bursuc – a arătat-o la cameră – ca să scot lichidul după ce l-am aplicat cu un burete. Exact așa.

A început să tamponeze cu un plasture mic colțul din stânga jos al tabloului. Puteam practic să simt tensiunea lui Li prin telefon când i-am trimis prima fotografie. Pe măsură ce Mariangela peria, culoarea aplicată peste albastrul de Prusia, un maroniu purpuriu aprins, a părut să se adâncească.

— Bun. Bun. Vezi, vopseaua l-a albit cu totul. Acum putem să vedem mult mai bine nivelul de saturație.

— Cum rămâne cu restul de vopsea care rămâne pe suprafața tabloului? am întrebat eu.

— Solventul o să se ocupe de asta. Orice altceva mai puternic ar înmuia matul.

M-am mișcat în jurul ei câtă vreme a lucrat, filmând procesul din orice unghi. La o oră după aceea, copilul dormea, iar noi curățasem vreo zece centimetri pătrați de panou. Giuliano își pierdea timpul jucând Candy Crush.

— Ce-i asta? a întrebat deodată Mariangela.

— Cred că ar putea să fie un *sugo.* Pictura a stat atârnată ceva timp în bucătăria unei familii. N-am vrut să încerc să o îndepărtez singură.

Mariangela a luat dintr-un sertar un portofel micuț care semăna cu o trusă de unghii și a scos un cuțitaș de paletă cu lama uzată.

— Asta ar trebui să ne ajute. Îl vrei pe o lamelă?

— Da, te rog.

Înlăturarea sosului a mai durat alte 30 de minute, Mariangela răzuind delicat reziduul pe o lamelă de sticlă. Încă o piesă din puzzle.

•

— Încă nu înțeleg de ce a fost nevoie să ne deranjăm cu toate astea, a mormăit da Silva după ce l-am văzut pe Giuliano urcat pe feribot.

— Chiar vrei să-ți explic?

— Sigur.

— Chestia este că Gauguin detesta vopseaua. Ea reprezenta toate lucrurile împotriva cărora își dorea să lupte prin arta lui – era bogată, netedă, lucioasă, o spoială interpusă între pictor și privitor. Așa că a redus vopseaua.

— Poftim?

— Îmi pare rău. O curăța, prin hârtie de sugativă, apoi o dilua cu terebentină. Își dorea să arate ca la primitiviștii italieni – picturi vechi de cinci sute de ani. Oarecum calcaroase, cleioase. Și poate să nu pară vreo mare revoluție, dar când a ales să nu-și mai vopsească picturile, Gauguin a respins o întreagă tradiție, înlocuind cizelarea cu varianta neșlefuită. El își dorea ca oamenii să se uite din nou la picturi, să vadă dincolo de suprafața unei sofisticări lenețe. Nu-i păsa dacă lucrările lui păreau urâte sau nebunești. El își dorea ca ei să *vadă.* Înțelegi?

M-am oprit, conștientă că vorbisem prea mult. Păream o tocilară de zile mari.

— Nu chiar. Deci, cine se presupune că l-a vopsit?

— Se poate să fi fost oricare dintre presupușii proprietari. Oamenilor le plac picturile strălucitoare. Mai elegante. Ideea este că eliminarea vopselei, pentru a vedea dacă pigmenții se susțin, îl face să pară mai autentic. Un adevărat Gauguin nu s-ar baza pe vopsea ca să tempereze lumina. Așa că, firește, trebuie să verific.

— Chiar îți pasă de chestiile astea, nu-i așa? m-a întrebat da Silva interesat.

— Da. Chiar da. Vreau să spun, trebuie să-mi pese, nu-i așa? Îmi pare rău că am ținut un discurs atât de monoton.

— Să nu-ți pară!

•

În seara aceea, am început să pun cap la cap dosarul care

trebuia trimis casei de licitații. O privire de ansamblu despre cum descoperisem pictura, recunoașterea tehnicii lui Gauguin, cercetarea contextului, lunile de muncă. Chitanțele erau pregătite, catalogul obiectelor pierdute de vânzare al gării din Roma, povestea pe care o construisem fiind surprinsă cu atenție. Fotografii din fiecare etapă, mostre de vopsea și lamela de sticlă, documentele de la Società Mutuale. Trebuia să recunosc că totul părea foarte convingător. Dar documentele, proveniența, tabloul în sine puteau să fie atât de convingătoare pe cât eram eu. Și, sigur, nu era pentru prima dată când trebuia să mint pentru că viața mea depindea de asta. Într-un fel, toată viața mea, viața pe care o construisem, depinsese dintotdeauna de capacitatea mea de a minți, de a mă transforma în ceea ce nu eram, de a observa, de a imita și de a pretinde, până când orice mască se lipea atât de bine încât devenea propriul meu chip. Deseori mă bucurasem de asta, fusesem chiar mândră de asta. Totuși, de cele mai multe ori, nici măcar nu mai observam. Orice identitate aveam era doar un caz de interpretare bună sau proastă. Însă, de data asta, dacă masca aluneca doar cu un singur milimetru, urma să-mi privesc sfârșitul în ochi, așa că brusc toate au încetat să mi se mai pară un joc.

14.

Rupert mi-a trimis un e-mail pe 19 martie. Era 11 dimineața, 10 la Londra. Era evident că lucrurile se schimbaseră la casa de licitații, dacă el era la birou. Aplecându-mă peste fereastra dormitorului ca să am cel mai bun semnal, am sunat la recepție și am cerut să fiu pusă în legătură cu Rupert.

— La picturi europene, vă rog!

Mi-am repetat cererea.

— Mă tem că Rupert este într-o întâlnire, a răspuns mașinal vocea de la telefon.

— Spuneți-i că Elizabeth Teerlinc este la telefon.

— Mă tem că nu-l pot deranja.

— Doar spuneți-i asta!

Era o emoție ieftină, dar am fost oricum încântată când l-am auzit pe Rupert la telefon. După exclamațiile de încântare de

ambele părți, am fost de acord să îi duc pictura de îndată ce reușeam să îi asigur transportul, să rămână în custodia casei de licitații până la finalizarea evaluării.

Imediat după aceea, am coborât să îi dau vestea lui da Silva.

— Bucură-te!

— Ce e?

— Vor să vadă pictura. Ai face bine să te duci la Raznatovič, să-l suni, să trimiți un porumbel călător sau orice altceva faceți voi doi și să-i spui că poate să-și pună cleștele deoparte. În plus, o să avem nevoie de două bilete spre Londra, la business.

— Noi?

— Eu și pictura, tontule!

O foarte ușoară umbră de dezamăgire i-a traversat chipul de o frumusețe aspră, urmată apoi de o grimasă de ciudă copilărească.

— Trebuie să fii foarte entuziasmată, să o faci din nou pe dealerul de artă. Deci, o să ai nevoie de pașaport? Pașaportul Teerlinc?

— Desigur.

A ieșit din cameră și a revenit la o clipă după aceea cu prețiosul lui plic maro, pe care mi l-a aruncat iritat.

Chiar e dezamăgit că nu vine cu mine?

— Mulțumesc, am răspuns în grabă, ignorându-i reacția. Deci… Trebuie să trimit un raport de condiție înainte să iau tabloul și trebuie să informezi compania aeriană. Scaunele din primul rând și permisiunea pentru mine de a însoți tabloul pe stivuitor. Băieții lui Li ne-au făcut deja un cadru.

— Un cadru?

— Cadru de tranzit. Păstrează pictura în unghiul potrivit în timpul zborului. Trebuie să o punem în ambalaj fragil, apoi într-un cadru solid și să o ambalăm în cutie, așa că tu trebuie să te ocupi și de asta cu serviciul de securitate de la aeroport. Totul trebuie să fie super-oficial. Cu cât îl tratăm de parcă ar fi de neprețuit, cu atât este mai mare șansa să facă și casa de licitații același lucru. Pentru moment, păstrez eu pașaportul. Mă duci la atelier?

— Dar ce naiba sunt eu, șoferul tău?

— Cam așa ceva.

Ca de obicei, Miros de Pește umbla brambura prin curte. A ridicat o pungă din hârtie întinzând-o spre da Silva.

— *San Giuseppe. Ho portato le zeppole.*

Da Silva a tradus – continuam să nu prea înțeleg o iotă din ce spunea Miros de Pește.

— Este Sfântul Iosif azi. A adus prăjituri.

— Ar trebui să sărbătorim!

— San Giuseppe?

— Nu, idiotule! Tabloul. Să cumpărăm niște șampanie pentru mai târziu, să pregătim cina. Ar trebui să-l invităm pe Li.

— Li? *Il cinese*?

— Știi, rasismul ăsta ocazional este chiar respingător. Da, chinezul care se poate să-ți fi salvat viața. Credeam că îi cumpărăm un cadou.

•

O oră mai târziu, eu și Li ne aflam în fața *Fetei cu evantai II.* Am închis ochii și i-am deschis, încercând să mă păcălesc, să văd mai întâi panoul. Li luase postura din versiunea văzută la Essen, dar modificase linia capului pentru a reflecta privirea înclinată, mai cunoscătoare din *Et l'or de leur corps.* Modelul nostru era gol până la talie, însă învelitoarea ei era de un roșu strălucitor, care curgea spre un sol mai întunecat, de un cenușiu-violaceu, ce se contopea în purpuriul și nuanțele închise de verde de pe marginea panoului. Pielea și părul erau mai întunecate decât cele din tabloul de la Essen și, în loc de emblema circulară a drapelului, evantaiul din pene albe era imprimat cu ondularea unui șarpe argintiu. De-a lungul carierei lui, Gauguin reinterpretase povești din Biblie – până și femeile lui tahitiene puteau fi percepute ca o serie de Eve exotice. În locul scaunului sculptat, avea un set de scaune din lemn cu model mozaicat în alb și negru, iar deasupra umărului, acolo unde peticul de albastru din tabloul de la Essen sugera un fragment de cer, plutea un asfodel de culoarea norilor, în petale cu o tentă ușoară de roz. Alt simbol, florile de pe pajiștile lui Hades. Eram foarte mândră de sugestie. Gauguin nu fusese niciodată interesat de realism – cei asemenea lui MacKenzie Pratt, care credeau că sunt atât de inteligenți încât să sublinieze „inexactitățile" reprezentărilor sale din Polinezia, pierduseră cu totul din vedere perspectiva lui. Toate obiectele pictate ale lui Gauguin sunt deformate și reformate de privirea subiectului, de aceea neconcordanța florii era pe deplin corectă pentru un om care disprețuita datoria de a reproduce natura ca pe o „verigă"

a viziunii lui. Cel puțin, asta speram să explice casa de licitații în catalog.

Am privit culorile vreme îndelungată, lăsându-mi ochii să se cufunde în panou.

— Ești mulțumit? l-am întrebat pe Li în cele din urmă.

— Cred că este cel mai frumos lucru pe care l-am făcut vreodată.

Nu era nevoie să mai spună nimic altceva pentru că și eu credeam același lucru.

•

Moët era cea mai bună opțiune de la supermarketul din Siderno, dar lui Miros de Pește îi plăcea. A fost o atmosferă ciudată la cină în acea seară, dar, cu ajutorul celor trei sticle din ceea ce Miros de Pește numea „*monsciando*", a sfârșit prin a fi foarte veselă. Chiar și-a lăsat arma afară. Li și-a făcut apariția într-un costum negru, cu cămașă albă și cravată frumos înnodată, dar și cu un buchet de narcise catifelate, pe care mi le-a oferit. I-am dat un bilet spre Amsterdam, pe care îl cumpărasem de la agenția de turism în după-amiaza aceea. Venise vremea să vadă Rijksmuseum. Da Silva a ridicat o sprânceană, dar i-am spus că eram sigură că Li se va întoarce.

— Am putea chiar să intrăm în afaceri, dacă ne iese povestea asta! Nu m-ar deranja să-mi mut galeria aici. El este uimitor.

Da Silva mi-a aruncat o privire absentă.

— După, vreau să spun. Când te întorci tu la Roma.

— Sigur. Da. Bună idee.

A fost foarte politicos cu Li la cină. Am mâncat paste cu năut și *zeppole,* gogoși prăjite cu zahăr, ca să sărbătorim ziua Sfântului Iosif, deși nu mi s-a părut niciodată vreun sfânt care să aibă prea multe de sărbătorit. Miros de Pește nu a spus prea multe, cu excepția faptului că repeta numele pe care îl dăduse șampaniei de fiecare dată când lua câte o înghițitură, dar așa conversația devenea mai ușoară. Am vorbit cel mai mult despre mâncare, subiectul preferat al discuțiilor italiene, dar am și aflat câte ceva despre Li. Era în Italia de treizeci de ani, dar, în afară de călătoria noastră la Essen, nu părăsise niciodată țara, deși călătorise peste tot, văzând toate lucrările de artă posibile. Mai târziu, când Li a plecat și Miros de Pește și-a reluat locul obișnuit în curte, da Silva a desfăcut o sticlă de Barolo și am fumat la masa din bucătărie.

— Mulțumesc. Nu suport Moët.

— Snoabă…

— Nu sunt snoabă. Doar că îmi place ca lucrurile să fie bune.

— Da. Am văzut apartamentul tău din Veneția. Era… elegant.

Aș fi putut spune că eram flatată că își făcuse timp, pe lângă aranjarea scheletului lui Alvin Spencer, să observe decorul, dar glumițele începeau să fie cam răsuflate, așa că i-am mulțumit pur și simplu.

— Îți place? Să ai bani?

— Da. Înseamnă că pot să fac ce vreau. De cele mai multe ori, în orice caz.

— Mi-ar plăcea să știu cum este.

— Ce, să ai bani? M-aș fi gândit că puteți pleca oricând la vila voastră de lux din Venezuela. Tu și Franci.

— Nu m-am referit la asta. Am vrut să spun… să faci ce vrei.

— Ce-ai fi vrut să faci? Dacă nu intrai în *Guardia*?

A tras adânc din țigară.

— În oraș? Tata obișnuia să stea tot timpul la un pahar cu polițiștii din bar. Treaba lui era să păstreze liniștea. Deci a fost firesc pentru mine să mă ocup de același lucru. Asta sau îmi spuneau că trebuia să fiu inginer.

— Hm. Iar începi cu „ei”… Și dacă n-ar fi existat un „ei”? Ce-ar fi fost atunci?

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Lucrurile sunt, pur și simplu, așa cum sunt.

•

Mergând în spatele camionetei casei de licitații, în mașina pe care Rupert o trimisese la aeroport, Londra părea vastă și ciudată dincolo de spațiul plat al cheiurilor, cu un orizont secerat de macarale și clădiri tot mai înalte, cartiere rezidențiale cu apartamente noi și blocuri container. Numai când am trecut de Smithfield spre centru, a început să îmi pară din nou familiară, deși mult mai aspră și mai strălucitoare decât mi-o aminteam eu. Era evident că fusesem plecată prea multă vreme. După ce am traversat Shaftesbury Avenue, m-am trezit verificându-mi fața în oglinda șoferului. Când îl întâlnisem în treacăt pe Rupert la Bienală, imediat după lansarea Galeriei Gentileschi la Veneția, sigur nu mă recunoscuse, dar ne aflam în mulțime pe atunci. Asemănarea putea să îi trezească oare vreo amintire? În seara în care mă concediase, îi împărtășisem cu generozitate ceea ce

credeam despre el. Dacă cineva mi-ar fi spus mie că sunt o nemernică fără talent cu super-privilegii, sunt foarte sigură că mi-aș fi amintit de persoana în cauză, dar eu nu eram o nemernică fără talent cu super-privilegii.

Totuși, Rupert nu o recunoscuse pe Judith Rashleigh la Veneția doar pentru că nu se așteptase să o găsească pe Judith Rashleigh acolo. Memoria poate fi o chestiune de context, de asociere – se poate să crezi că-ți amintești trăsăturile tipului care îți face cafeaua în fiecare dimineață, dar fără uniforma de barista și insigna cu numele lui, este posibil să treci pe lângă el pe stradă fără să-l observi. Firește, mă gândisem și la portari, dar m-am bazat pe ierarhiile stricte ale casei de licitații. Clienții veneau și plecau tot timpul, iar dacă unul dintre portari vedea vreo asemănare între unul dintre ei și vreun fost angajat, sigur nu se cuvenea să menționeze chiar el un asemenea detaliu. Mai rămâneau fetele de la recepție – „raftul cu mirodenii”, cum li se mai spunea uneori – dar, pentru mine, fuseseră una și aceeași cât lucrasem acolo, prințesele acelea strălucitoare, care împărțeau cataloagele între vacanțele de iarnă. În plus, fuseseră prea concentrate să vâneze bogătași ca să mai acorde atenție unei începătoare neîngrijite. Pe vremea aceea, nu reprezentasem niciun fel de concurență.

Mi-am aranjat curelele de la sacou. Siderno nu oferea prea multe alternative când venea vorba de branduri de lux, dar avea un outlet și alesesem un costum Celine din velur bleumarin închis pe care l-am asortat cu un tricou gri și mocasini simpli. Fără pretenții, dar încrezătoare. Aveam deja pregătită toată povestea descoperirii mele de suflet, dar am repetat-o în gând când camioneta a parcat în curtea din spatele casei de licitații. Și acolo era Rupert, mare cât casa și de două ori mai dezgustător. *OK, Judith. Să înceapă spectacolul.*

Mi-a strâns mâna cu fermitate, apoi am urmărit cum portarii au coborât rampa din spate a camionului și au încărcat tabloul pe un cărucior, la fel de atent cum ar fi făcut-o cu un pacient dintr-o ambulanță. S-a obosit să își amintească ultima noastră întâlnire din Veneția, dar era clar că nu vedea nicio legătură între Elizabeth Teerlinc și Judith Rashleigh, sau „Ăăă”, așa cum prefera el să-mi spună. Am înaintat ceremonios în spatele cărucior ului până la subsol. Urmărind traseul familiar prin încrengătura de pasaje care duceau la depozit, am trecut pe

lângă un portret minunat de arogant al lui Bronzino și o lectică cu o jucărie așezată înăuntru. Una dintre glumele portarilor. Zâmbind, mi-am amintit cât de norocoasă mă simțisem pe vremuri să vin aici, să mă mișc printre atâtea lucruri frumoase. Fusese pregătită o masă de lucru, iar Rupert s-a aplecat cu nerăbdare, în timp ce erau îndepărtate încet ambalajele.

— Trebuie să recunosc că abia aștept să o văd! a spus el la repezeală.

Cei doi portari s-au retras respectuoși. Nu îi mai văzusem niciodată.

— Eu sunt Elizabeth, am spus hotărâtă și le-am întins mâna.

— Îmi pare rău, a spus Rupert. Ei sunt Jim și… hm…

— Malcolm, domnule, a răspuns cel mai bătrân dintre ei.

Rupert s-a dat în spectacol cu reglarea luminii UV și și-a trecut privirea peste panou, mai întâi cu o lupă mare de modă veche, apoi cu una mică. A scos niște sunete de apreciere. Le mai auzisem și înainte, deși de data asta am încercat să nu mă bucur.

— Foarte frumoasă. Chiar foarte frumoasă.

— Așa cred și eu.

— Ce zici, Jim?

Rupert a zâmbit răbdător, cu expresia unui adult când un părinte cere opinia copilului.

— Mie îmi pare foarte în ordine, domnișoară.

Nervii mei încordați s-au mai relaxat puțin. Portarii fuseseră dintotdeauna cei mai buni ochi din casa de licitații.

— Ei bine, dacă vreți, domnișoară Teerlinc, o să-i pun pe băieți să se apuce imediat de treabă.

— Desigur.

— Mă tem că trebuie să semnați câteva documente. O să chem pe cineva de la departament și apoi sunt sigur că nu v-ar deranja o cană de ceai, nu?

Nonșalanța afectată era un semn bun. Un semn foarte bun. Dacă Rupert nu s-ar fi purtat de parcă tocmai prezentasem un tort de fructe pentru târgul de binefacere, ar fi însemnat că nu era convins. A trimis un mesaj pe telefon și, după un timp surprinzător de scurt, a apărut o tânără – îmbrăcată într-un costum negru ieftin, fată care evident lucra din greu, fără să convingă pe nimeni, și cu o revărsare uluitoare de bucle prerafaelite de un auriu roșiatic. Ar fi fost foarte drăguță dacă nu

și-ar fi aplicat recent prea multă pudră pe tenul palid, dar lumina UV care strălucea dinspre banca din spatele nostru lăsa de înțeles că voia să ascundă că plânsese recent. Nu că Rupert ar fi priceput vreun asemenea indiciu.

— Deci, a sosit? a întrebat ea cu un accent apăsat de Yorkshire. S-a întors spre mine și mi-a întins hotărâtă mâna.

— Eu sunt Pandora Smith, asistenta lui Rupert. Încântată de cunoștință, domnișoară Teerlinc.

Accent de Yorkshire? *Încântată de cunoștință*? *Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu casa de licitații*?

— Am adus acordurile, Rupes. Dacă ați putea să aruncați o privire peste ele, domnișoară Teerlinc, și apoi să semnați aici și aici și… aici, vă rog.

Rupes? Eram atât de bulversată încât aproape că am semnat cu numele meu adevărat pe documentele care ofereau tabloul lui Gauguin în regim de consignație casei de licitații și autorizau verificarea autenticității lui. Pandora a așteptat respectuos, câtă vreme eu m-am jucat cu stiloul între degete, apoi s-a apropiat ca să se uite la pânză.

— Perioada târzie, a spus ea, după o pauză lungă. Saturația de cretă este foarte apăsată pe grund. Tehnică fină.

— Care ne amintește…? a întrebat Rupert într-un acces de geniu.

— De primitiviștii italieni, schimbarea în modul de aplicare a culorii marcând tranziția de la naturalism la simbolism, între 1886 și 1889.

— Bravo. Nu-i așa că este minunată? O adevărată comoară pentru departament.

— Exact, am mormăit eu.

Ce naiba se întâmplă aici? *Rupert încurajând un junior*? *Îi cere să-și etaleze cunoștințele*?

Pandora a schițat un fel de încuviințare din cap și a dispărut înapoi prin depozit.

— Șefă de promoție la Edinburgh, a subliniat Rupert. O superfată. Acum, despre ceaiul ăla. Sunt sigur că sunteți epuizată după o călătorie atât de grea.

•

Ce mai rămăsese din calmul meu disprețuitor s-a făcut țăndări când am ajuns în recepția de la Prince Street. Scara sculptată era aceeași, dar casa pe care o cunoscusem eu

dispăruse complet. „Raftul cu mirodenii” era încă la post, și chiar părea să lucreze în loc să își facă rezervări pe la saloane și să stea cu ochii pe miliardarii în trecere. Ceea ce fusese odinioară o zonă de așteptare tristă, mobilată cu canapele victoriene greoaie, se transformase într-o cafenea, care chiar era deschisă la stradă, servind ceea ce semăna suspect de mult cu niște sucuri verzi în pahare colorate de Murano mai multor oameni care păreau absolut normali. Afară, pe trotuar, erau și mese. Rupert i-a cerut unui chelner tânăr cu barbă, în pantaloni mulați cu bretele, care se vedeau sub un frac, o cană de Earl Gray și o farfurie de biscuiți cu scorțișoară, care au apărut cu sigla companiei imprimată în pudra de zahăr.

— Extraordinar de buni, a mormăit el, împrăștiind firimituri în jur. Măcar unele lucruri rămăseseră neschimbate. Noi îi coacem aici, știi, toate sunt făcute în casă. Organice.

— Delicioși. Îmi amintesc de ei de ultima dată când am fost aici, am mințit eu. Am trecut rapid să văd licitația pentru vechii maeștrii de vara trecută.

— O… trebuia să mă fi sunat.

— A fost o vizită foarte scurtă. Știți cum este să fii mereu pe drumuri.

— Cam da. Eu însumi am fost la Maastricht și la Miami într-o singură săptămână luna trecută, a spus Rupert cu mândrie. Ei bine, trebuie să spun, domnișoară Teerlinc, că suntem încântați, pur și simplu încântați, că v-ați hotărât să mergeți cu noi. Și dacă avem un Gauguin – ei bine…!

Pentru o clipă, l-am surprins cumva pe vechiul Rupert, privind din spatele ochilor înfundați în grăsime. Ochii care habar nu aveau ce pusesem eu la cale pentru ei.

— Spune-mi Elizabeth. Mi-ar plăcea să fac o vizită prin departament, dacă se poate, înainte să fac prezentarea.

— Desigur, desigur! M-am gândit să începem pe la 5. Rupert mi-a luat galant servieta și m-a condus spre scări. Cât timp stai în Londra?

— Doar în seara asta. Trebuie să mă întorc la galerie. Dar, desigur, peste o lună sau așa ceva, va trebui să ne întâlnim din nou, nu?

— Cu ceva mai serios, să sperăm? La o petrecere?

— Sunt sigură că clientul meu va fi încântat să vă ofere șampanie! am răspuns eu entuziasmată.

Cafeneaua mă pregătise la ce să mă aștept când am ajuns în departamentul de pictură europeană de la primul etaj și, cu siguranță, praful apatic de care îmi aminteam în British Pictures fusese bine și cu adevărat șters. Majoritatea experților lucrau la laptopuri Mac strălucitoare, aveau căști, lăsându-se din când în când pe spate ca să mai verifice vreun preț sau vreun detaliu.

— Hot-desking, a explicat Rupert, am introdus conceptul anul trecut. Păstrează dinamica lucrurilor.

— Acesta este catalogul pentru vânzarea din iulie? am întrebat eu, arătând spre o prezentare cu lucrări impresioniste de pe unul dintre ecrane.

— Exact. Vânzare imensă – prima noastră colaborare cu secolul XX american. Suntem foarte încântați de De Kooning.

— Care dintre ele?

— Păăăi, de fapt, așteptăm *Intersecția,* care urmează să vină.

Am fluierat.

— Impresionant.

De Kooning deținea recordul celui mai scump artist din lume, cu trei sute de milioane de lire sterline la o vânzare recentă.

— Am observat preferința clienților noștri pentru o gamă geografică mai largă – la fel și pentru perioade. De aceea, amestecăm vânzările.

— Ai atâta dreptate, Rupert, am adăugat eu încântată. Categoriile vechi nu se mai simt ca fiind *actuale.*

Ca să nu mai spunem că, dacă incluzi toți artiștii mari la modă într-o singură vânzare, cumpărătorii sunt mult mai tentați să concureze pentru lucrări și să crească prețurile.

— Poate vrei să-mi vezi biroul, Elizabeth?

În sectorul Hot-desking, în mod evident, nu se regăsea și scaunul șefului. Căci, pentru început, sănătatea și siguranța nu ar fi permis o astfel de situație.

După câteva clipe, o bătaie s-a auzit în ușa căptușită cu piele a lui Rupert.

— Iar el este Charlie. Charles Eagles, licitatorul-șef.

Rupert mai avea încă zâmbetul corporatist lipit pe chip, dar am sesizat scârba din vocea lui.

— Deci tu ești fata care l-a găsit pe Gauguin!

Vocea adâncă, tărăgănată, aparținea unui bărbat cam de vârsta mea, cu păr des, de culoarea cafelei, care îi ajungea până la gulerul cămășii Turnbull and Asser. Era înalt, subțire și fără

cravată, cu un bronz căpătat la tenis și ochi de un albastru arctic, care m-au scrutat cu toată căldura unui șarpe cu clopoței care era prezentat unui iepure.

— Elizabeth Teerlinc. Cred că ne-am mai întâlnit, am spus eu când i-am întins mâna.

El a luat-o și s-a aplecat într-un gest de o eleganță iscusită. De fapt, nu ne mai întâlniserăm, dar oricum lui Eagles nu avea cum să îi pese. Fusese adus la casa de licitații din New York, după mai multe sezoane de vânzări record pentru ceea ce el numea întotdeauna „celălalt loc”. Un profil făcut în *Vogue* îl descrisese drept „un amestec unic și impasibil de eleganță de cartier rezidențial și relaxare de centru istoric”. Pozase pentru Mr. Porter, ieșise cu actrițe celebre, atât cât să ajungă în *Heat,* și avea două milioane de fani pe Instagram. Aproape că mi-a părut rău pentru Rupert. În mod evident, Eagles era insuportabil, dar aveam să îl dau gata.

— Ei bine, acum că ni s-a alăturat Charlie, a spus Rupert, uitându-se atent la ceasul lui, putem să începem?

— Îmi pare rău, Rupes, tonul lui Charles era pe deplin insolent. Iau prânzul la Isabel. Știi tu cum este.

Și-a dat ochii peste cap, cu un aer relaxat, atitudine destinată mie, când Rupert s-a dus valvârtej la ușă și a bătut din palme.

— Oameni buni! Puțină atenție, vă rog? Aceasta este Elizabeth Teerlinc de la Gentileschi. Sper foarte mult – adică toți sperăm foarte mult că ne-a adus un Gauguin!

Mi-am deschis laptopul, în timp ce membrii departamentului s-au strâns în biroul lui Rupert, observând că Pandora nu se afla printre ei. Am așteptat până când au tăcut, apoi încă o clipă, ca să li se accentueze nerăbdarea. Charles era sprijinit de perete, citea un mesaj pe telefon.

— Dacă suntem gata? Mulțumesc. Deci – sunt o galeristă independentă, cu un spațiu în Veneția. Anul trecut, mi-am petrecut ceva timp cercetând arhivele de la Banca di Società Mutuale din Palermo, iar una dintre lucrările pe care le-am remarcat a fost aceasta. Am făcut clic pe prima pagină din prezentarea mea, o singură fotografie pe care eu și Li o făcusem picturii pe un fundal alb. Ei s-au aplecat în față, chiar și Charles. Imediat am observat că…

Nu am descris un moment de exaltare legată de recunoașterea unei posibile capodopere. Asemenea lucruri erau

pentru amatori sau comunicate de presă. Noi eram profesioniști preocupați de detaliile încâlcite ale mărfurilor noastre, nimic mai mult. Clară, practică, pasionată, așa trebuia să par.

Așa că am trecut prin context, cercetare, proveniență. Am subliniat munca făcută de Mariangela, adăugând că folosise aceeași tehnică de decolorare utilizată de Muzeul Getty din New York pentru *Arii Matamoe* a lui Gauguin. Au râs politicos la sosul de roșii, au încuviințat înțelept din cap la confirmarea vechimii lemnului. Am explicat analiza pigmentului, corelațiile cu procesul de creație folosit de Gauguin. Fluentă, precisă, încrezătoare – tot ce visasem odinioară să fiu, în locul acela, cu asemenea oameni atenți, respectuoși. Și, pe măsură ce le-am urmărit chipurile, am văzut pe fiecare în parte momentul epifaniei, străfulgerarea posibilului, transformarea crucială a speranței în credință, a acelei dorințe care este cea mai importantă dintre toate, nevoia iubitorului de artă de a crede. Ultima pagină era un citat din Gauguin însuși: „Centrul meu artistic este în creier și nicăieri altundeva și sunt puternic pentru că nu sunt niciodată destabilizat de alți oameni și pentru că fac ceea ce este în mine”.

— Bineînțeles, am adăugat eu în concluzie, îndreptând spre Rupert o privire de cea mai neprihănită smerenie de care eram în stare. Cunoașterea reală vă aparține, iar această cunoaștere va determina dacă… sugestiile mele sunt corecte. Sper, pentru noi toți, că vor căpăta concretețe. Vă mulțumesc.

Mi-am păstrat cu modestie ochii în pământ cât ei au aplaudat. Pentru câteva clipe, aproape că m-am crezut și eu. A început să se audă coloana sonoră și, afară, un curcubeu dansa peste Piața St James. Eram în locul acela, triumfătoare, reabilitată. *Doar că, la fel ca multe lucruri în viață, totul era o escrocherie îngrozitoare.*

M-am scuzat ca să mă duc la baie, amintindu-mi să întreb unde era. Aproape mă așteptam să găsesc acolo un zid de apă și o toaletă japoneză, neutră din perspectiva genului, dar partea dedicată doamnelor era mobilată cu același rând liniștitor de toalete clasice. Din spatele unei uși închise, am auzit pe cineva plângând. Lacrimile înăbușite se domoleau, apoi izbucneau din nou în explozii scurte. Lacrimi furioase. În mod sigur era Pandora. Îmi petrecusem destul timp suprimându-mi furia în toaletele acelea ca să recunosc zgomotele scoase de o femeie

care fusese trasă pe sfoară de Rupert.

Am zăbovit la chiuvetă până când a deschis ușa.

— Probleme cu bărbații? am întrebat eu, cu privirea ațintită spre oglindă.

Ea s-a speriat.

— Doamnă Teerlinc. Îmi pare atât de rău, am ratat… Habar n-aveam. La naiba!

Lacrimile au izbucnit din nou, iar ea și-a ferit fața, frecându-se furioasă la ochi.

— Vii la o cană de ceai? Am câteva minute libere. Am putea să mergem la Crown Passage, pe scările din spate?

Ea m-a privit nedumerită, cu fața pătată și înroșită.

— Mulțumesc. Da, aș vrea.

Am umezit un șervețel cu apă rece.

— Pune mai întâi asta la ochi. Îmi iau rămas-bun și ne vedem acolo.

Rupert mi-a strâns călduros mâinile pe treptele de la ieșire. Călduros în sensul de scârbos până la Dumnezeu.

— A fost o prezentare foarte impresionantă. Bineînțeles, o să revedem totul, apoi o să ne punem mintea la treabă!

•

Cârciumioara slinoasă de peste drum, din Crown Passage, era încețoșată de grăsime și de razele coagulate ale soarelui londonez. Am adus două căni mari de ceai alb și brioșe Chelsea. Pandora a luat una dintre coacăzele arse din crustă, apoi a împins farfuria deoparte.

— Inteligentă mișcare. Sunt de vânzare de când era Rupert junior.

— Rupert…

— Deci nu este vorba despre un iubit? Sau de vreo prietenă?

— Nu. Este ceva ce s-a întâmplat de dimineață.

— Nu vreau să-mi bag nasul. Doar că păreai atât de supărată.

Am lăsat întrebarea implicită să plutească în aer.

Sfidătoare, ea și-a dat la o parte părul ciufulit și a luat o înghițitură de ceai.

— Sunt bine, mulțumesc. Îmi pare rău, nici măcar nu te cunosc. Probabil crezi că sunt o găgăuță.

— Știu să păstrez un secret.

— Domnișoară Teerlinc.

— Elizabeth.

— Elizabeth. Ai propria ta galerie, nu?

— Da. Gentileschi.

— Vezi tu, asta vreau și eu… într-o zi bună zi, știi. Mai stau aici o vreme și apoi… Dar, în dimineața asta…

Am văzut că își dorea să îmi spună, să mi se destăinuie, tot așa cum nevoia ei de a părea o profesionistă o împiedica să facă întocmai. Costumul negru avea o lacrimă pe guler, ștearsă în grabă. Mi s-a strâns inima pentru ea.

— Câți ani ai, Pandora?

— Douăzeci și cinci.

Erau doar patru ani diferență între noi, dar m-am simțit bătrână.

— Deci, când aveam vârsta ta – Doamne, păream și mai bătrână – am avut o mică problemă cu un client. A fost ceva de genul ăsta și la tine?

— Da. Rupert m-a rugat să mă duc… bine, la telefon.

Știam exact unde se dusese Pandora. Într-o casă albă cu stucaturi de pe St. John Wood, unde o colecție valoroasă aștepta în spatele unor draperii grele trase, iar bărbatul care o deținea aștepta ca Rupert să îi trimită câte o fată frumoasă. Colonelul Morris, care încercase să mă violeze și pe mine și cine știe pe câte altele. Am încuviințat din cap, am așteptat ca ea să renunțe la tăcere.

— Deci, tipul ăsta… chiar s-a dat la mine. Dezgustător. N-au fost doar niște atingeri.

— I-ai spus lui Rupert?

— Desigur! M-am întors direct aici și l-am rugat să cheme poliția.

Pandora aparținea unei lumi diferite, m-am gândit eu. O lume în care siguranța era un drept, nu o negociere. Ea, în orice caz, credea asta.

— Și ce a spus Rupert?

— Să mă gândesc serios la viitorul meu înainte să fac plângere împotriva colo… împotriva clientului.

— Ah!

— Îmi pare rău, n-ar trebui să-ți spun asta: este complet nepotrivit. Te rog să uiți că am spus ceva!

— Are dreptate.

— Poftim?

— Pandora. Pari foarte inteligentă. Strălucită, ambițioasă. Mi-

am dat seama din ce ai spus în depozit. Bărbatul ăsta… nu te-a…?

— Nu. Doamna care îi face curat a sosit devreme și am putut să plec.

— Deci ești bine. Tulburată, dar bine. Trebuie să o iei ca atare. Ești destul de puternică, pariez pe asta. Și, într-o bună zi, tu o să ai locul tău, iar nenorocitul ăsta – nenorociții ăștia – o să fie oale și ulcele. Niște muște în amintirea ta. Nu strica totul pentru că ai niște idealuri în ceea ce privește dreptatea. Nu există loc sigur la casa de licitații. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, dar trebuie să fii pragmatică, draga mea. Desigur, ai putea să începi o campanie online… hashtag-ul să devină viral…

— Chiar crezi asta?

— De ce nu? Și atunci când un milion de oameni vor scrie „UgoGurl!” pe pagina ta, tot șomeră o să fii.

— Păi…

— Depinde doar de tine. Vrei atenție, câteva zile de afirmare sau vrei o carieră? Care este cea mai bună cale de a câștiga? Îți pierzi slujba, treci printr-un proces pe care o să îl pierzi sau o sugi și înghiți și obții succesul pe care îl meriți?

— Nu m-am gândit la asta așa. Sunt atât de supărată.

— Bun. Supărarea este bună. Furia poate să te ducă pe culmi.

„Dacă nu știam eu…”

Pandora și-a îndreptat puțin spatele.

— Și… atunci, să las totul așa?

— N-am spus asta. Ce am vrut să spun este să termini ceaiul, să te speli pe față și să te ții departe de St. John Wood. Este extraordinar de util, în general.

— St. John… cum ai știut?

În clipa aceea, ceainicul a scos ca un fel de șuierat al unui dragon și amândouă am tresărit. Poate că eu am sărit mai sus ca Pandora. Nu spusesem niciodată nimic despre ce se întâmplase în apartamentul colonelului Morris, dar Rupert mă trimisese acolo.

Pandora s-a plâns la el… dacă îi scăpa faptul că și noul client… Nu, fii dibace. Acționează ca și cum faci parte din nucleul dur.

Am ridicat o sprânceană.

— Lumea artei este mică. Să spunem că bârfele se aud. O să

fii bine. Foarte bine. Și dacă vânzarea lui Gauguin merge mai departe, o să pun o vorbă pentru tine.

— Serios? Ochii îi străluceau din nou, dar nu plini de lacrimi.

— Firește. Îmi pare rău, nu mai pot să stau, trebuie să prind un avion. Mult noroc!

Am privit înapoi spre ea când am plecat de pe aleea victoriană. Rămăsese încă dreaptă, hotărâtă. Dar nu însemna că nu mai era vulnerabilă sau că o parte din mine nu mai era supărată.

15.

După aceea nu a mai fost nimic de făcut decât să mă întorc la fermă și să aștept. Casa de licitații urma să trateze cu prioritate o asemenea pictură potențial importantă, dar tot avea să dureze cel puțin patru săptămâni până la finalizarea evaluării. Cum frauda în artă devine din ce în ce mai sofisticată, vânzătorii mari folosesc tehnologii tot mai complexe ca să țină pasul cu ea. Li îmi făcuse o prezentare temeinică despre cele mai recente tehnici de laborator. Spectroscopia de emisie, care utiliza lasere pentru a descompune pigmentul și spectroscopia fotoelectronică cu raze X, care putea să detecteze și să dateze stările de oxidare ale compușilor metalici folosiți în vopsea, reușeau să dateze materialele cu o precizie extraordinară. Dar noi nu folosisem nimic care să nu fie din perioada potrivită, niciun compus pe care Gauguin nu l-ar fi putut obține. În acest sens, eram foarte încrezătoare că *Fată cu evantai II* putea să treacă de „creierele” lui Rupert.

Ce mă îngrijora mai mult era cât de bună era tehnica lui Li. Finisajul de care ne ocupaserăm în privința vopselei, alegerea culorii care se potrivea exact cu celelalte lucrări tahitiene ale lui Gauguin…, pericolul pândea în stil. În trecut, pictorii se străduiseră să reproducă metodele marilor maeștri, dar, până la Gauguin, un mod unic de aplicare al vopselei devenise un semn de originalitate. Stilul devenise ca scrierea de mână – individual – și un expert cu un ochi bun era în stare să detecteze cea mai mică deviere de la maniera cunoscută a artistului. Să faci un Gauguin care să arate ca un Gauguin era partea ușoară: crucial

era cum anume era făcută pictura. Practic, nu aveam niciun motiv să mă tem de rigurozitatea evaluării casei de licitații – nu era nicio rușine dacă descopereau că *Fată cu evantai II* era un fals sau presupuneau că era copia unui tablou pierdut. Venisem la ei cu o teorie și ei îmi dovedeau că teoria mea era greșită; se întâmpla frecvent. Nu era problema casei de licitații că Raznatovič m-ar fi ucis dacă pictura nu trecea. Era numai a mea. Și după ce m-am întors în Italia câteva săptămâni, mi s-a confirmat că problema mea era că Raznatovič avea să mă ucidă oricum.

Încercarea de a o face pe necruțătoarea cu banca din Palermo fusese doar o păcăleală. Doar un idiot s-ar fi așteptat să vadă vreun sfanț din suma obținută din vânzare, indiferent de suma stabilită. Eram vulnerabilă, anonimă, dispensabilă și, în plus, știam prea multe, nu numai despre felul în care fusese făcut tabloul, dar și despre afacerea cu bărcile de refugiați de pe cheiurile din Siderno, despre da Silva, despre Raznatovič, despre tot. Fără îndoială, aveau să se ocupe de mine. M-am gândit că probabil aveam să devin ceea ce sicilienii numesc *lupara bianca,* o „pușcă albă”, un cadavru care dispărea pur și simplu. Niciun cadavru, nicio crimă. Nu era ca și cum ar fi existat cineva care să se întrebe ce mi se întâmplase, cu excepția lui Dave. Întrebarea era când? În cazul în care casa lua tabloul lui Gauguin, eram în siguranță până la vânzare, m-am gândit – trebuia să mă asigur că totul mergea corect. Însemna că trebuia să mă întorc la Londra. Poate că încercau să mă ademenească înapoi în Italia, cu promisiunea unor bani, apoi să mă arunce în Aspromonte. Puteam să evit asta destul de ușor, dar pe de altă parte, tacticile de intimidare ale lui Raznatovič cu fotografiile mamei îmi arătaseră că avea oameni în Anglia.

După ce am plătit pentru tabloul lui van Dongen, în contul meu de la Gentileschi mai rămăseseră mai puțin de două milioane, Klein Fenyves fiind în Panama. O mulțime de bani pentru standardele majorității oamenilor, dar folosirea oricăruia dintre cardurile mele bancare putea să devină o urmă pe care cineva cu poziția lui da Silva nu ar fi avut probleme să le verifice. Trebuia să deschid un alt cont, să mut fondurile, să fac rost de alt set de documente false dacă voiam să valorific tabloul pe viitor. Apartamentul din Veneția era de drept pe numele lui Elizabeth Teerlinc, astfel încât schimbarea ar fi

necesitat și mai multă agitație cu identitățile, atât timp cât Raznatovič era pe urmele mele. Și după aceea? Continuam în lumea artei? Plecam în Polinezia? Fugeam cu Li? Niciuna dintre variante nu părea teribil de atrăgătoare.

De îndată ce m-am întors în siguranță după ce am livrat piesa, da Silva s-a dus din nou la Roma, luând plicul cu actele mele de identitate. Cum nu aveam nimic de făcut, zilele au trecut încet. Nu ar fi fost atât de greu să fug – pe măsură ce se încălzea și stăteam cu o carte la soare în grădină, m-am gândit la toate felurile în care aș fi putut să o fac. Puteam la fel de bine să mă întorc în baracă. Nu aveam ziare, dar aveam bani, suficienți cât să mai câștig timp în fața lor, poate. Am cântărit toate riscurile, dar era mai degrabă o diversiune de la letargia mea temporară decât o încercare de a pune la cap un plan serios. Nu eram motivată să fug din două motive. În primul rând, voiam să câștig. Și, în al doilea, și mi-a trebuit destul timp să recunosc, voiam ca da Silva să fie în siguranță.

•

Au trecut patru săptămâni, apoi șase. Da Silva încă mă suna în fiecare zi, dar conversațiile noastre deveniseră monosilabice. Nu aveam chef să îl întreb despre viața lui din Roma. De câteva ori m-am dus la atelier, dar Li era ocupat cu altă lucrare, o reproducere legală a *Primăverii* lui Botticelli, care să fie atârnată în vila unor parveniți. Am început să îl însoțesc pe Miros de Pește în incursiunile lui pentru aprovizionarea zilnică, doar ca să mai plec de la fermă. Pe măsură ce am trecut la un alt anotimp, plaja neîngrijită din oraș a început să se umple treptat, mai întâi cu bătrâni vilegiaturiști, apoi cu mame și copii mici. Uneori treceam pe lângă grupuri de tineri din tabără, care devastau adăposturile din stațiile de autobuz, fumând iarbă în căldura copleșitoare din parcarea supermarketului. L-am întrebat pe Miros de Pește ce făceau tinerii aceia toată ziua.

— *Un cazzo.* Își cheltuiesc banii.

Nu aveau voie să lucreze, deși unii dintre ei se ofereau voluntar ca să mai piardă vremea. Spre deosebire de cazul meu, neantul lor era nesfârșit.

Și să-i citesc mesajele lui da Silva se dovedea o chestie destul de plictisitoare. Chiar ar fi trebuit să fie mai greu să îi obțin parola. Singura provocare fusese să scot bateria de la laptop. După discuția noastră arțăgoasă de pe feribotul din Messina, m-

am strecurat înapoi în mașină și am scos-o, sarcină nicidecum ușoară în bătaia nemiloasă a vântului. Când nu putea să își deschidă computerul în hotel, îl lăsam să îl folosească pe al meu, dar nătărăul nu se gândise că îmi instalasem un Key Tracker. Îmi petreceam mai mult timp în duș ca să îl las să mă spioneze și cu siguranță profitase de ocazie, dar de ce oare oamenii nu gândeau? Da Silva folosise trei conturi în ziua aceea, în Palermo. Primul era unul personal, de pe care îi trimisese un mesaj lui Franci, amintindu-i să cheme pe cineva care să se uite la radiatorul din baie. Fericirea domestică. Cel de-al doilea era adresa oficială *Guardia,* iar frunzărirea aceluia ar fi fost suficientă ca să îl facă pe Gandhi să vorbească de unul singur. Cel de-al treilea mi-a dat câteva bătăi de cap – o adresă de e-mail „rusticosiderno1” de pe care părea că nu trimisese nimic. Apoi aruncasem o privire în fișierul cu mesaje neterminate. M-am întrebat adesea cum îl ținea da Silva la curent pe Raznatovič în privința lui Gauguin și dacă foloseau o metodă sofisticată, criptată. Fiecare avea parola de conectare la computerul celuilalt, dar toate mesajele erau mutate în fișierul de schițe ca să fie citite de celălalt, fără să fie interceptate de o terță parte fără parolă. Parola lui Raznatovič era transliterată din alfabetul chirilic, „iubitorul de icoane”. A lui da Silva erau în italiană, „custode”. Scurta lor corespondență era *en clair,* adică într-un limbaj codificat inofensiv, în stilul clasic al Mafiei. Eu eram numită „bunul”, ferma „cadrul”, tabloul „doamna”. Ultima schiță data din 19 martie, când bunul fusese trimis la Londra ca să o prezinte pe doamnă, urmată în noaptea aceea de confirmarea întoarcerii bunului. Am verificat e-mailurile în fiecare zi, dar spionarea lui Franci își pierduse oarecum interesul, în timp ce se părea că Raznatovič aștepta destul de răbdător. La urma urmei, știa cum funcționa lumea artei.

Am observat că, uneori, când mă întorceam de la alergare în răcoarea relativă a dimineților, Miros de Pește nu era acolo. Firește, primul lucru pe care îl făcusem fusese să verific mașina, dar indiferent unde plecase, luase cheile cu el. Două zile mai târziu, am plecat ca de obicei, apoi m-am îndreptat spre cealaltă parte a casei, am așteptat până când l-am văzut luând-o pe aleea dintre copaci pe care alergam eu. *Deci, trebuie să mă urmărească*? Am păstrat vreo sută de metri între noi și l-am urmărit prin pădure. A urcat aproape un kilometru fără să se

oprească, destul de in formă pentru un bătrân, apoi a cotit la stânga pe un drum îngust pe care nu mersesem niciodată. Am înaintat în continuare, urcând pe deal, până când copacii au lăsat loc pământului stâncos. M-am așezat pe un bolovan și am ascultat. Vag, peste briză și ciripitul păsărilor, l-am auzit fluierând. M-am îndreptat direct prin pădure spre sunetul pe care îl auzeam, dorindu-mi să nu fi purtat pantaloni scurți când crengile și mărăcinii îmi zgâriau picioarele. Fluieratul s-a oprit. Apoi am auzit un bâlbâit și o bătaie ușoară, de parcă ar fi aruncat ceva. Nu m-am apropiat mai tare; nu voiam să știe că îl urmărisem. M-am întors înapoi pe deal și am alergat până la fermă, continuând să îmi fac exercițiile până când el s-a întors.

A doua zi am revenit pe deal într-o serie de sprinturi, cotind pe aleea pe care o luase el. Mergeam în echilibru pe marginea văii uscate din pământ, ca să nu las urme. După vreo treizeci de metri a apărut o poieniță, o crăpătură în stâncile înalte, unde așteptasem cu o zi înainte. Era foarte verde și foarte liniște. Pe o parte, stâncile se închideau cu un pasaj, care dădeau într-un spațiu îngust, cu pereți abrupți. Era ceva ce zăcea la pământ, înfășurat într-o prelată. Am dat un picior. O lopată. Am mai făcut un pas și am văzut o depresiune mai puțin adâncă, de vreun metru, săpată din greu în pământul întărit de vară. *Super.* Miros de Pește săpa o groapă.

Și, firește, a fost și ziua în care am primit cel de-al doilea e-mail de la Rupert. Îmi scria că era încântat să îmi confirme că, după o cercetare amănunțită a experților casei de licitații, erau încântați să confirme atribuirea pe care o dădusem tabloului și mă invitau, în numele clientului meu, să includ tabloul lui Gauguin, *Fată cu evantai II,* în licitația din iulie. Dacă eram de acord, Casa voia să mă invite să rămân ca oaspete al lor la Claridge câteva săptămâni înainte de licitație, pentru a putea să particip la diversele evenimente pe care le organizau atât pentru cumpărători, cât și pentru licitația în sine. L-am sunat pe de Silva imediat.

— O să am nevoie de pașaport. Trebuie să plec spre Londra. A trecut.

— Nu pari mulțumită. Credeam că o să fii încântată, nu?

— Da, bine, șase săptămâni în văgăuna asta nenorocită ar lăsa-o fără *joie de vivre* și pe Pollyanna.

— Poftim?

— Nu contează. Cât de repede aș putea să-l am?

— O să-l aduc chiar eu.

Chiar nu era nevoie să bată drumul până în sud. Am fost de acord că, dacă era necesar, plecam la Londra singură – era mai discret – și Miros de Pește putea să mă ducă la aeroport.

— Judith? Am spus că ți-l aduc eu. Pot să fiu acolo mâine.

— Cum vrei… Trebuie să mă văd cu Li acum.

Am încheiat convorbirea fără să spun *ciao.* Cred că cel mai mult mă deranja cât era de evident. Da Silva nici măcar nu credea că meritam o înmormântare decentă. Un glonț în spate în pădure și băgată în pământ fără un sicriu? *Ce nerușinat*!

•

Li îl terminase pe Botticelli. Cumpărătorul își dorise un tablou de două ori mai mare decât originalul din Uffizi; ocupa un perete întreg în atelier.

— Ce s-a întâmplat cu culorile?

Tempera delicată din *Primavera* fusese înlocuită cu acrilice strălucitoare. Li a ridicat din umeri.

— Asta a vrut clientul.

— E o crimă.

— Știu.

— Li, știi ce-am spus, în Essen? Știi că ai putea să faci alte lucruri. Nu trebuie să putrezești aici. Ești un pictor strălucit. Chiar de geniu. Casa de licitații tocmai a spus asta.

Li părea incomodat de discuție.

— Nu este așa de simplu.

S-a uitat în jur. Miros de Pește era afară în parcare, numai asistenții puteau să ne audă.

— Ei nu mă lasă să plec.

„Întotdeauna *ei*”.

— Li, nu ești sclav, pentru numele lui Dumnezeu. Acum ai pașaportul tău. Te-ai uitat la data de pe biletul la Amsterdam?

Cumpărasem zborul pentru 6 iulie, a doua zi după vânzarea lui Gauguin. M-am întrebat dacă Li știa ceva despre mormântul din pădure. *Bineînțeles că știa.* De aceea îi era frică.

— Am scris câteva adrese utile în Amsterdam. Aruncă o privire în plic. Gândește-te la asta. O să urmărești vânzarea?

— Desigur.

Ne-am îmbrățișat de rămas-bun.

•

Da Silva a apărut devreme a doua zi dimineață, obosit și transpirat. Condusese toată noaptea. Îl așteptam la ușa fermei. Îmi împachetasem cele mai bune haine de la Veneția, deși primul lucru pe care îl aveam în vedere când ajungeam la Londra era să fac cumpărături serioase. Elizabeth Teerlinc urma să aibă o garderobă *fantastică* pentru lovitura ei de grație.

— Judith! Este absolut extraordinar!

— Nu te obosi. Mergem?

Nu am scos niciun cuvânt până la Reggio. Da Silva părea mai tulburat ca oricând. Am parcat în fața intrării de la Plecări, sub un semn pe care scria „Sărută și zbori”.

— Deci, ne vedem la licitație. Poți să mă suni oricând vrei.

— Desigur că vreau. Și apoi, hm… o să te întorci aici cu mine?

— Nu văd niciun motiv să fac asta. Chestiile financiare pot să fie rezolvate și din Londra.

Unde v-ar fi mult mai greu să mă scoateți din schemă.

— Desigur.

Ce altceva ar putea să spună?

— Dar m-am gândit, poate, am putea…?

— Ce anume?

— Nimic. Să ai un zbor plăcut. Mult noroc!

— Pa, Romero. Aș vrea să pot spune că a fost frumos.

16.

— Deci, spre Claridge, doamnă?

— Da, mulțumesc.

Șoferul m-a ajutat să urc în mașină și s-a dus în spate ca să se ocupe de bagaje. Până acum, devenisem destul de bună la actorie, de parcă nu observam asemenea lucruri, de parcă le acceptam grațios ca pe o datorie, dar, pentru prima dată, în timp ce ne îndreptam spre Mayfair, mi-am permis să experimentez în taină încântarea. Făcuserăm ceva extraordinar, eu și Li. Nu doar cutezanța, dar și abilitatea de a crea. Chiar păcălisem casa de licitații. Și dacă mă cufundam într-o suspendare intensă a realității, chiar și prada se simțea destul de bine. Zidurile delicate de culoarea lămâii în recepție, cu pardoseala din marmură negru cu alb, apartamentul de la etajul

doi, un buchet uriaș de trandafiri albi cu un bilet semnat de Rupert, respectul profesionist și calm al personalului de la hotel. Dacă numai Nemesis nu ar fi apărut pe tocurile prea orgolioase ale pantofilor Louboutin cu o asemenea regularitate previzibilă. Doar ce îmi comandasem un sandviș cu homar când am fost informată respectuos de la recepție că o anume domnișoară Belvoir mă aștepta la parter.

La naiba! Cunoșteam o singură domnișoară Belvoir – pe Angelica. A cărei perioadă la casa de licitații se intersectase scurt cu a mea, dar, mai important de atât, ea era cea care îl adusese pe Alvin Spencer la Veneția. Ba, mai supărător de atât, se întâmpla că sora lui Alvin fusese logodită cu fratele Angelicăi. Din câte se pare, Angelica o zărise pe Elizabeth Teerlinc în planul îndepărtat al unei fotografii de la Bienala de la Veneția și remarcase asemănarea ei cu o anume Judith Rashleigh. Îl încurajase pe Alvin să mă contacteze, aparent în speranța unei experiențe de lucru în galeria mea sau, eventual, doar ca să mă spioneze un pic. Nu am avut niciodată timpul necesar ca să îmi dau seama care dintre cele două, căci, după ce mi-am tras-o cu Alvin în apartamentul meu din Veneția, l-am strangulat cu o eșarfă Hermès pe când încerca să surprindă momentul pentru posteritate. Aceea era problema de care da Silva mă ajutase atât de eficient să scap și nu mă gândisem că o voi mai revedea vreodată pe Angelica. Ea nu mai lucra la casa de licitații. Deci, ce anume făcea aici?

Am făcut câteva retușuri inutile și frenetice pe chip și în coafură în strălucirea perlată a oglinzii din baie. Nu era momentul să mă aranjez doar superficial. Dacă Angelica mă recunoștea, atunci licitația se ducea pe apa sâmbetei, iar fără ea… Imaginea lui Salvatore săpând groapa în pădure mi-a trecut incontrolabil prin fața ochilor. Nu voiam nimic altceva, ci doar să ies teafără din povestea asta. Măcar să mai câștig niște timp. Mi-am strâns repede părul într-un coc ciufulit. Nu mai ajunsesem la salonul de coafură din Siderno și, după luni de neglijență, semăna înfricoșător de tare cu vechea coamă a lui Judith. Când mi-am răsucit capul ca să îmi strâng cocul, cusătura argintie a cicatricei de pe obraz a surprins reflecția luminii. Mă obișnuisem să o acopăr cu anticearcăn, dar nu mă deranjasem să mă fardez pentru zborul cu avionul. Judith Rashleigh nu avusese nicio cicatrice. Folosind un ruj și un bețișor de urechi, am accentuat-o

foarte ușor, atât cât să o evidențiez. Singurul lucru pe care puteam să îl mai fac era să îmi europenizez accentul. Povestea de fundal pe care o inventasem pentru Elizabeth Teerlinc spunea că era de origine elvețiană. Am ridicat telefonul de serviciu.

— Aici este domnișoara Teerlinc de la 203. Spuneți-i domnișoarei Belvoir că, dacă este atât de amabilă să mă aștepte în *Fumoir*, o să cobor într-o clipă.

Era tocmai trecut de 7, o oră decentă pentru ceva de băut. Decorul art deco al barului era slab luminat și, în plus, localul avea o politică strictă care interzicea fotografiile. Obsesia lui Alvin Spencer pentru selfie-uri nu îi adusese nimic bun.

Angelica s-a ridicat să mă salute când am intrat în bar. La fel de înaltă, blondă și subțire pe cât mi-o aminteam, purtând o rochie Dolce & Gabbana lungă, cu imprimeu cu fundițe. Cămașa mea din bumbac și blugii păreau distruși și soioși de călătorie – abilitatea Angelicăi de a mă face să mă simt ciudat nu dispăruse. Bun. Am întins rigid o mână.

— Elizabeth Teerlinc. Îmi pare atât de rău, nu așteptam – tu trebuie să fii…?

— Angelica. Angelica Belvoir. Rupert m-a trimis să vă întâmpin. Suntem încântați!

Până acum, toate bune și frumoase, dar în privire avea o vigilență pe care nu o mai văzusem la ea de pe vremea când se plimba ca o floricică prin departament.

— Rupert?

— O, da, îmi pare rău! Am lucrat la casa de licitații, dar acum sunt liber-profesionistă. M-am întors să le maximizez profilul pe rețelele sociale.

— Uimitor!

Un chelner a așezat în fața noastră două pahare de șampanie. Am sorbit amândouă, eu am zâmbit așteptând.

— Deci, da, uimitor, nu?

Am început să zâmbesc larg. Nu aveam de gând să îi fac treaba ușoară, deși inima îmi bătea atât de tare că am fost surprinsă că nu a auzit-o peste notele discrete ale clasicilor care se auzeau de la pianul din salon. Angelica s-a îndreptat puțin mai mult din spate. O clipă m-am jucat cu paharul meu de șampanie și am făcut o pauză pentru asta.

— Of! Aproape am uitat – Rupert m-a rugat să îți aduc asta.

Trei cataloage pentru vânzarea din iulie, cu un insert pe hârtie lucioasă a *Fetei cu evantai II.* Arăta superb, era cu adevărat superbă. Am răsfoit politicos celelalte pagini.

— Avem și lucrarea lui De Kooning, desigur, și alte lucruri fabuloase, un Cezanne, un Utrillo.

— Minunat.

— Deci, a continuat Angelica, îndepărtându-și cu un gest cunoscut părul de pe față, evident că ne dorim foarte tare să facem publicitate licitației și descoperirii tale fantastice. O să fie ceva de zile mari!

A început să își explice strategia pentru Instagram, dar am întrerupt-o.

— Angelica, am spus eu, sună ciudat să te rog asta, dar cunoști cumva un tip pe nume Alvin Spencer? *Dacă are bănuieli, e mai bine să o iau prin surprindere.* Ea s-a oprit. I-am cercetat chipul. *Prinsă pe picior greșit, dar nu uimită.*

— Mă bucur foarte tare că întrebi asta. Numele tău îmi părea cunoscut, l-am văzut pe Facebook. Am încercat să-ți scriu anul trecut, dar…

Renunțasem la contul de social media al Galeriei Gentileschi la scurt timp după ce eu și Alvin deveniserăm mai apropiați.

— Am făcut niște schimbări – am cumpărat pentru clienți privați. Dar întreb despre Alvin pentru că a venit să mă vadă la galerie, la Veneția. Anul trecut, cred? Ce tip simpatic, ce mai face?

În loc cu lumină, în loc cu verdeață.

— Păi, știi, chiar este ciudat. El, ăă… a murit.

— Dumnezeule mare! Îngrozitor! Dar ce-a pățit? Era bolnav? Părea…

Așa că tot ce a trebuit să fac a fost să ascult cum Angelica mi-a povestit tragedia dispariției lui Alvin. Am făcut un semn discret ca să ni se mai aducă două pahare, care ne-au dus la povestea despre descoperirea cadavrului lui Alvin în Italia. Am scos sunetele convenționale ale simpatiei dezinteresate, cu ochii ațintiți spre chipul ei, atingându-i brațul din când în când.

— Este doar… extraordinar de trist, a concluzionat ea. Era atât de dulce și atât de pasionat de artă. Dar nu a putut… pur și simplu nu a putut să se lupte cu dependența lui.

— Devastator, am încuviințat eu.

Angelica avea un aer de șoc, de uluire că în apropierea ei se

întâmplase ceva atât de crunt.

— Dar pot să te întreb ceva? a spus ea aplecându-se în față. *Acum urmează*... Când te-am văzut, am fost aproape sigură că te-am recunoscut. Desigur, mi-am amintit numele. Nu cunoști pe nimeni cu numele Judith? Judith... ăă... Rashford sau ceva de genul acesta.

Degajarea ei nu făcea decât să-mi confirme că întrebarea ei fusese premeditată.

— Nu, îmi pare rău, n-am auzit niciodată numele acesta.

— Chestia e că, sper să nu te superi că-ți spun, semeni izbitor cu ea. A lucrat și ea la casa de licitații.

— Poate că am vreo dublură! am clipit complice.

Acela era cuvântul pe care îl folosise Alvin. Angelica părea să mă examineze atent în strălucirea roșie a lămpilor din *Fumoir.*

— De fapt, nu chiar. Tu ești cu mult mai frumoasă, Elizabeth!

Mi-am atins obrazul cu mâna, dorindu-mi brusc ca încăperea să fie mult mai luminată.

— Ce drăguț! Mă simt foarte ciudat cu cicatricea asta. Un accident de schi când eram mică!

— Vai, draga de tine – n-aș fi observat niciodată. Și eu am una! Pe genunchi. Kitzbühel, când aveam zece ani.

Acum că discuția curgea de la sine, Angelica părea mult mai relaxată, chiar convinsă. Așadar, venise acolo ca să mă tragă de limbă. După vreo cinci minute de trecut prin diferite stațiuni montane, mi-a povestit despre o sesiune foto planificată, care avea să fie „strecurată” pe rețelele sociale ca să încurajeze interesul pentru licitație. Sky News voia un interviu și primiseră întrebări de la mai multe reviste săptămânale. Ceea ce însemna că trebuia să o sun pe mama. *Minunat.* Fusesem plecată din Anglia prea multă vreme; schimbările de la casa de licitații ar fi trebuit să mă pună în gardă și să mă aștept la un festin media cu tot tacâmul, dar avusesem alte lucruri la care să mă gândesc. Acum trebuia să fac un nenorocit de podcast despre Gauguin. Când lucram eu la casa de licitații, vânzătorii își doreau să rămână anonimi – „Proprietatea doamnei...” sau numele unui dealer era informație suficientă pentru catalog. În trecut, licitațiile erau afaceri relativ discrete – sumele mari ar fi atras atenția, desigur, dar numai după evenimentul în sine. Acum însă toată lumea este celebră, toată lumea cântă cu disperare în oglinda din dormitor, dorindu-și să fie aleasă,

dorindu-și să ajungă până în finală. Angelica mi-a spus cu mândrie că avea 33 000 de cititori pe contul de Insta, era evident cu mult mai evoluată în această privință decât mine. Mi-am spus că era frumos că își găsise, în sfârșit, nișa, dacă puteai să spui că selfie-urile făcute la prezentări caritabile de modă erau indiciul unei cariere, dar chiar și pentru mine, suna trist. Ce anume avea ea de mă făcea să mă simt atât de… provincială?

Cel puțin încheiasem un armistițiu pe tema paradei identităților pentru moment. Totuși, când a plecat în sfârșit din *Fumoir,* eram atât de obosită încât nu voiam decât o ceașcă de ceai englezesc și patul meu. Atunci i-am simțit ochii ațintiți asupra mea în timp ce traversam recepția și un fior rece mi-a străbătut tot corpul.

•

— Bine, iubita mea! Cum îți merge?

Eu și mama am trecut prin rutina obișnuită a conversațiilor noastre neregulate – vremea (rahaturi), ce mai făcuse ea (nu prea multe), ce se mai petrecea pe acasă (aceleași lucruri).

— Ascultă, mamă. Sunt în Londra.

— Ce frumos!

— Da. Uite, ar fi trebuit să-ți spun ceva mai din timp.

Am auzit cum i s-a întețit ritmul respirației.

— Nimic serios. Doar că… ei bine… sunt aici ca să vând o pictură. Prin galeria mea.

— Asta este bine, nu-i așa?

— Merge extraordinar. Doar că, atunci când m-am apucat să aranjez totul, mi-am schimbat numele. Deja de secole. Și o să apară niște chestii despre licitație prin ziare. N-am vrut să fii șocată.

Ea s-a oprit.

— Mamă? Mai ești acolo?

— Îmi pare rău, puneam ceainicul pe foc. Uite, înțeleg. Este cel mai bine așa. Având în vedere… ce s-a întâmplat.

Ceea ce se întâmplase fusese cea mai faimoasă întâmplare din Liverpool: Judith Rashleigh fusese găsită cu corpul mort al surorii ei de cinci luni în brațe.

— Bine, atunci. Mulțumesc.

Altă trăsătură a discuțiilor noastre era pauza lungă și apăsătoare de la sfârșit.

— Ai grijă de tine, mamă!

— Bine, Judy. Te iubesc!

— Nu, nu mă iubești, am șoptit eu după ce am închis telefonul.

•

După condițiile de cazare de la fermă, atingerea așternutului Pratesi pe pielea mea se simțea minunat, dar nici toate numărătorile de oi din lume nu puteau să alunge imaginea Angelicăi din mintea mea. Ce opțiuni aveam? Nu ar fi fost greu să mă descotorosesc de ea, dar ar fi fost stupid. Vreun fel de șantaj? da Silva aranjase convingător descoperirea cadavrului lui Alvin – Angelica părea să fi înghițit povestea cu supradoza, dar mai era ceva de făcut, vreun secret pe care să îl inventăm ca să îi compromitem familia? Totuși, de ce ar fi fost preocupată de asemenea lucruri Elizabeth Teerlinc? Un atac la adresa Angelicăi ar fi însemnat să mă expun.

M-am întors din nou pe spate și m-am uitat în tavan. Măcar mama nu făcuse tămbălău prea mare. Ea fusese dintotdeauna cea mai slabă verigă din puntea de rahaturi care lega trecutul de prezenturile mele. Lucrul pragmatic ar fi fost să scap de ea cu ani în urmă, dar cumva nu găsisem niciodată timpul necesar. Mă îndoiam că va vorbi și, chiar dacă o făcea, ar fi fost doar cu o adunătură de ratați într-un bar. Totuși, prin intermediul rețelelor sociale, era nevoie doar de un singur ciripitor care să facă legătura între articolul demult uitat din *Liverpool Echo* și chipul care făcea glumițe cu Eamonn Holmes pe canapea, iar acoperirea lui Judith Rashleigh ar fi valorat mai puțin decât tabloul ei „Gauguin”.

Cine ar fi crezut? Părea că îmi petrecusem cea mai mare parte din ultimii cinci ani întrebându-mă asta. Să refuz planul de marketing al Angelicăi putea părea suspect. Dar îmi petrecusem o grămadă de timp ca să-mi îngrop vechea identitate – nu mai semănăm prea mult cu ea și nu mai păream deloc ca ea, așa că atâta timp cât scumpa mea mămică își ținea gura, șansele erau destul de bune. Angelica nu avea pe ce să se bazeze în afară de o asemănare întâmplătoare, diminuată probabil de cicatrice. Tot ce puteam să fac, tot ce trebuia să fac, era să par senină.

Am închis ochii pentru câteva clipe. Apoi am aprins lumina și am apucat catalogul. *Fată cu evantai II* avea o pagină întreagă în centru, fiind vecină cu cealaltă pictură vedetă, *Intersecția* lui De Kooning. Lucrările abstracte păreau plictisitoare și rahitice pe

lângă culorile strălucitoare ale lui Li, deși fotografia nu putea să le surprindă subtilitatea, schimbările infinitezimale în profunzimea lor. Mi-am trecut degetele pe pagină ca un medium care citea o carte de tarot, tot mai tare și tot mai repede până când mi-am prins o unghie și hârtia groasă a căpătat o urmă pe suprafața ei în colțul din stânga jos, unde învelitoarea modelului se contopea în cadru. Mi-am reamintit de momentul din Essen, cu Li aplecat, încercând să surprindă în fotografie marginea originală a pânzei, când am fost întrerupți de afurisita aia de pitică. Apoi m-am ridicat brusc în fund. MacKenzie Pratt. Angelica menționase un tablou al lui Maurice Utrillo. Colecția Pratt era compusă mai ales din impresioniști și postimpresioniști. Foarte încet, am întors paginile. Degetele mele au lăsat urme de sudoare pe marginile groase. Am găsit pictura lui Utrillo, destul de comună, una dintre nenumăratele scene de pe strada Montmartre. Deși știam ce urma să văd, m-am chinuit să citesc numele vânzătorului. „Proprietatea doamnei Mackenzie S. Pratt”. S pentru spion, S pentru scorpie, S pentru sabotaj. Mackenzie avea un tablou în vânzare, ceea ce înseamnă că Mackenzie era în oraș. Și am știut că mica zgârietură făcută în ziar era exact slăbiciunea tabloului lui Gauguin. Stilul pictural. Singurul lucru de care mă îndoisem vreodată. Cei de la casa de licitații nu îl observaseră, luând pensulația ca pe un întreg, văzând ceea ce își doreau să vadă. Dar dacă exista un defect, acela era. În așteptarea unui sceptic, a celui care nu voia să creadă. După cum își exprimase foarte clar părerea, Mackenzie îl ura pe Gauguin. Și ne văzuse și pe noi.

17.

Instinctul îmi spunea să alerg la casa de licitații la prima oră în dimineața următoare și să verific tabloul lui Gauguin, dar, după o noapte de somn îngrozitor și vise agitate, m-am gândit de două ori. Mai ales dacă Angelica era cu ochii pe mine, orice aparentă nesiguranță putea să trezească suspiciunea. Piesele pentru vânzarea din iulie urmau să fie expuse într-o vizionare de trei zile săptămâna următoare: Mackenzie Pratt avea să

participe fără doar și poate la cocktailul pe care Casa îl planificase pentru deschidere, așa că, până atunci, îndoielile mele cu privire la ea și la stilul lui Li puteau să aștepte. În schimb, mi-am petrecut dimineața pe Bond Street, cardul de credit Gentileschi făcând cel mai serios antrenament din ultimul an. În timp ce îmi croiam metodic drumul prin magazine, nu puteam să scap de sentimentul că mă înarmam pentru o ultimă reprezentație, dar, dacă doamna urma să cânte, putea la fel de bine să o facă în Saint Laurent. Intrând în recepția hotelului Claridge pe la amiază, mi-a sunat telefonul. Un portar foarte săritor s-a grăbit să îmi ia sacoșele cât eu m-am chinuit să răspund.

— Elizabeth? Rupert la telefon. Ce mai *faci*? Au grijă de tine?

Aș fi reușit să mă obișnuiesc cu bonomia lui Rupert, dar nu credeam că aveam să mă obișnuiesc vreodată să fiu altcineva decât „Ăăă”.

— Minunat, mulțumesc! Tu ce faci?

— Ei bine, lucrurile se mișcă – a fost deja ceva presă azi. Angelica Belvoir a spus că ați avut o discuție plăcută, nu?

— Este minunată, nu-i așa? am chicotit eu sinistru.

— Deci, mă întrebam dacă ai putea veni ca să luăm cina împreună la clubul meu astă-seară?

— Desigur, Rupert.

M-am întrebat despre care dintre bastioanele bogătașilor de pe Pall Mall era vorba – Atheneum, Travellers, cu faimoasa lui bibliotecă? Sau poate Brooks, pe care îmi aminteam că Rupert obișnuia să îl favorizeze pentru somnul lui de după-amiază?

— Super. Este, hm… Soho House, de fapt.

Rupert era evident încântat de asta. Chiar se mișca în pas cu vremurile.

— Minunat!

— Deci, pe Dean Street, nr. 76, la 8?

— Abia aștept să te văd.

•

Povestea descoperirii *Fetei cu evantai II* apăruse în trei ziare naționale, dar și în prima ediție a *London Evening Standard.* Le-am citit stând în scaunul de pedichiură de la spa Elemis în după-amiaza aceea. Gauguin era descris ca fiind proprietatea unei bănci italiene, dar Elizabeth Teerlinc și Gentileschi erau menționate fiecare, alături de prețurile pentru tablourile

anterioare ale lui Gauguin, detaliile vânzării viitoare și speculațiile despre rezervă, prețul de bază stabilit pentru un tablou. Era un sentiment ciudat, să văd negru pe alb ceva ce inventasem eu, atât pictura, cât și persoana. Cinci ore mai târziu, relaxată, epilată și aranjată, Elizabeth Teerlinc și-a făcut apariția la fel de elegantă pe cât visase Judith Rashleigh să devină cândva. Uitasem cât de *mult* durase toată tevatura. În timp ce făceam cumpărăturile, încercasem să îmi amintesc ce ar fi putut purta pe vremuri Judith Rashleigh. După ce am încetat să îmi mai amintesc gusturile mele imature, m-am gândit că Rupert și Angelica mă văzuseră doar în vechiul meu costum negru purtat la serviciu, așa că am păstrat noile mele achiziții într-o gamă cromatică neutră și de bun-gust. Mi-am scurtat câțiva centimetri din păr, pe care aveam de gând să îl port mereu prins la spate, ca să îmi arăt mai bine cicatricea. Nu făcusem prea mult, dar când m-am examinat în oglindă, înainte să mă întâlnesc cu Rupert, femeia din bluza Gucci albă și având la gât o eșarfă, cu chipul auster dezvăluit, mai păstra doar o asemănare vagă cu expertul debutant de odinioară.

Sosind prima, am ocupat o masă sub încălzitoarele de pe terasa de la parterul clădirii georgiene ca să fumez o țigară înainte să apară Rupert. Clubul părea imens, etaje întregi de spații de restaurant și saloane, fiecare în parte un distilat pictat artistic de clișeu organic și monden. Un tip de la masa alăturată, îmbrăcat în blugi Nudie și purtând șuvițe geluite à la George Michael, mormăia chelnerului regula „fără fast-food după 7”.

Concesia lui Rupert în privința altei politici a clubului – fără costum – consta în înlăturarea sacoului și a cravatei, ceea ce producea un efect neplăcut mai ales în zona coastelor lui, în vreme ce se înghesuia printre oamenii de la bar.

— Doar ce m-am înscris în locul ăsta, s-a plâns el când mi-a oferit un pahar de șampanie. Le-am văzut pe toate acum – Istanbul, Mumbai.

— Este… foarte tare, da.

— Deci, s-a aplecat în față și eu am apucat piciorul paharului pentru ca nu cumva burta lui să răstoarne masa.

— Vei fi încântată să știi că am stabilit rezerva pentru fata noastră. Două sute.

— Asta e bine, am spus eu, atât de calm că ai fi zis că făceam zece procente din două sute de milioane în fiecare zi.

— Și am trimis niște fluffere.

— Fluffere?

— Glumiță din departamentul nostru. Știi tu, teasere, pentru clienții mari.

Știam. Scrisesem câteva teasere la vremea mea – descrieri generoase ale valorii investițiilor picturilor pentru a încuraja cumpărătorii serioși să se înscrie în licitație. Ce nu știam era dacă Rupert știa de unde venea termenul „fluffer”, dar văzându-i căutătura lacomă plină de așteptare, am avut convingerea că știa.

— Și am avut o reacție impresionantă. Inclusiv o cerere de la Heidar Zulfulgarli.

S-a lăsat pe spate ca să se bucure de reacția mea.

— Tipul cu țițeiul?

— Chiar el.

De când deschisesem Gentileschi, mă uitam mereu pe revistele de afaceri, dar și pe paginile sociale, actualizând lista cu detalii despre cine, ce și unde cumpăra. Îl văzusem pe Zulfulgarli de câteva ori, deși nu avusesem impresia că arta era chiar domeniul lui. Era mai degrabă tipul care își numea bărcile după caracteristicile sexuale secundare ale femeilor. Era cu siguranță bogat – un oligarh „*krîshaliq*” din Azerbaidjan, unul din generația care făcuse avere din transformarea activelor statului în capital privat.

— De când este client?

— Aparent, vrea să creeze un fel de fundație culturală în oraș. Chiar minunat, știi, să ofere ceva înapoi poporului azer.

Până și Rupert a avut decența să pară spășit la auzul propriei absurdități.

— Deci, dacă Zulfulgarli este interesat, asta ar putea să antreneze niște oferte concurente… foarte frumoase?

— Am lansat zvonul. Discret, desigur. Dar am primit deja întrebări de la…

Cu oarecare dificultate, Rupert și-a scos telefonul din buzunar și a defilat o listă de nume. Pe multe le știam deja, dar am fost nevoită să îmi reprim uimirea când am văzut că Muzeul Folkwang din Essen se afla pe listă.

„Tabloul lui Li, agățat lângă original…”

— Și mâine aveți sesiunea foto, chestia aia cu Angelica? Se pricepe de minune la toate minunile astea Facegram.

— De abia aștept.

— Minunat, minunat. Acum, trebuie să-ți fie foame. Fac niște coaste de vită de-a dreptul păcătoase sus.

Păcătoase? *Of, Rupert.*

— Te deranjează dacă fumez mai întâi o țigară?

Am luat pachetul de pe masă și mi-am aprins o țigară, pierzându-mă cu privirea cât m-am uitat lung în flacăra brichetei. Când am ridicat privirea, Rupert se uita lung la mine. Încă mai țineam bricheta, de un portocaliu ieftin din plastic, luată de la un chioșc de ziare. Întotdeauna le-am folosit – credeam că deștepții cu Dupont de da Silva erau cam demodați. Rupert arăta ciudat. Și apoi mi-am amintit.

Eu și Dave, înghesuiți în fața depozitului, cu mâna făcută căuș în jurul unui chibrit tremurător. Rupert aruncându-mi o privire dezaprobatoare pentru că mă încurcam cu servitorii. Asocierea dintre obiect, gest, fața mea. La dracu'.

Am stins-o cât am putut de repede.

— Dacă stau bine să mă gândesc, hai să urcăm. Groaznic obicei!

Rupert a clipit repede și a privit absent de jur-împrejur pe terasă.

— Îmi pare rău, Elizabeth! Am avut un fel de déjà-vu. Termină țigara dacă vrei.

— Nu, te rog. Oricum, de fapt, eu nu fumez. Să mergem sus.

•

Dacă aș fi avut vreodată dorința de a fi faimoasă, m-aș fi bucurat de cele câteva zile care au urmat. Pentru știrile liniștite de peste vară, ideea unei capodopere inestimabile, rămasă neștiută ani de zile pe un perete de bucătărie, era palpitantă. Fiind „fata care l-a găsit pe Gauguin", Elizabeth Teerlinc se bucura de momentul ei în lumina reflectoarelor. Dădea interviuri pentru Sky News, avea discuții cu artiștii din scaunele artiștilor, în timp ce fața îi era pudrată și conturată, poza obligatoriu pe treptele principale ale casei de licitații și la un prânz caritabil la Galeria White. Inbox-ul Gentileschi se umplea cu invitații la deschideri, petreceri, conferințe. Elizabeth a dat două interviuri pentru ziare italiene și unul pentru *Pravda* și a tot zâmbit, și a zâmbit, și a zâmbit.

Din moment ce Angelica Belvoir nu putea fi eliminată, am făcut tot ce mi-a stat în putere să o țin sub control, devenindu-i

cea mai bună nouă prietenă. La început, când pluteam într-o uluitoare nonșalanță de la o petrecere la o sesiune foto, apoi la altă petrecere, o surprindeam cum mă privește cu o urmă de îndoială care îi contorsiona trăsăturile frumoase. Dar confuzia nu îi era străină cuiva cu IQ-ul Angelicăi și era mult mai puțin obositor pentru ea să creadă că Elizabeth, care din pură întâmplare aprecia aceleași lucruri ca și ea, era exact ceea ce părea să fie. Cu cât Angelica o vedea mai des pe „Elizabeth”, mi-am dat eu seama, cu atât mai puțin loc rămânea în amintirea ei pentru Judith. Am creat un cont de Instagram, @gauguingirl, doar ca să o urmăresc, fără să las vreo postare căreia să îi lipsească un „cool” sau un „atâât de adorabil”. Am făcut planuri să petrecem în Ibiza în vara aceea, după licitație; Angelica chiar mi-a sugerat să mă întâlnesc cu fratele ei și soția lui data viitoare când ajungeam în Manhattan. Nu eram sigură că Emily Post avea prea multe de spus despre maniera corectă de a te prezenta cuiva după ce l-ai ucis pe unul dintre membrii familiei sale, dar nu acesta era lucrul care mă preocupa. Planurile vagi pe care le făcusem în Calabria începuseră să prindă formă.

Da Silva urma să vină în Londra la licitație, dar mi-am dat seama că avea să încerce să mă convingă să mă întorc în Italia imediat ce se încheia toată povestea. Mai rămânea o fereastră. Nu era familiarizat cu felul în care funcționa casa de licitații – dacă puteam să inventez o întâlnire, unele documente care trebuiau semnate ca să transfer comisionul către Società Mutuale, destinația oficială, m-am gândit că puteam să îi dau un bilet de învoire de patru sau cinci ore, destul cât să iau Eurostarul la Paris. Nu mai putea să își folosească statutul de membru *Guardia* ca să mă oprească la frontieră dacă devenea bănuitor. Dar nu știa nimic despre Van Dongen, care aștepta în siguranță în depozitul din afara orașului. El avea să fie plasa mea de siguranță. M-am dus la St. Pancras și am cumpărat un bilet dus cu bani gheață, la clasa întâi, apoi am folosit serviciul de bagaje din stânga ghișeului ca să le depozitez într-un loc din apropiere (la 380 de metri distanță, potrivit foarte utilului lor site) pe care să îl recuperez a doua zi, după licitație. Nu puteam să risc ca da Silva să îl găsească printre lucrurile mele dacă se apuca să facă cercetări. Și după?

Nu m-am mai gândit prea mult la asta, căci, cum data

vizionării se apropia, gândurile mele au revenit obsesiv la cadavrul împușcat din Albania, la Salvatore care îmi săpa mormântul. Gura rujată a lui Mackenzie Pratt răsuna ca vocea unei călugărițe prin visele mele. Dar tot ce puteam să fac era să merg înainte până la vânzare. Cât despre Rupert, el era atât de ocupat să își frece mâinile de mulțumire pentru că sumele de bani direcționate spre casa de licitații erau foarte mari, încât părea că uitase de propria îndoială, deși mă asigurasem că nu voi mai aprinde niciodată o țigară de față cu el.

•

Totuși frica mea instinctivă față de Mackenzie Pratt fusese justificată. Primul ei atac a apărut sub forma unui articol de opinie care a apărut publicat în *Guardian* cu două zile înainte de vizionare. Pratt era descrisă drept un „distins critic internațional de artă”, iar articolul descria felul în care casa de licitații nu avea de ce să vândă o „pretinsă” pictură de Gauguin, pe motiv că era un colonialist exploatator și rasist care abuzase tinere polineziene. În aproximativ cinci secunde, neisprăviții din mediul online s-au apucat să vocifereze ca pictura să fie retrasă. Au existat sugestii ca vânzarea să fie boicotată, deși după cum subliniase Charles Eagles în seara aceea la un pahar în vechiul club Ivy, nu existau motive de îngrijorare, de vreme ce genul de oameni care susțineau pe Twitter despre casa de licitații că ar fi fost un dezgustător bastion al unor elite privilegiate nu își permiteau oricum să cumpere ceva de acolo. În opinia lui Charles, tot ce genera controverse nu putea decât să fie benefic pentru vânzare.

Dar planul lui Mackenzie de a doborî *Fata cu evantai II* nu s-a oprit la simple articole de opinie. Rupert m-a sunat chiar când îmi întindeam pe patul de la Claridge opțiunile vestimentare pentru vizionarea din seara aceea.

— Elizabeth? Îmi pare rău că te deranjez, dar poți veni la birou la mine? Mă tem că avem de-a face cu ceva destul de serios.

Încercam să aleg între o rochie mini Tibi cu spatele gol și o rochie Roland Mouret, ambele de culoarea fildeșului. Poate că Mouret părea puțin cam prea nupțial. Mi-am impus să netezesc în continuare fusta câtă vreme am răspuns.

— Care este problema? Este vreo problemă?

— Ai putea să spui și așa. Dar aș prefera să nu vorbim la telefon.

— Ce misterios, Rupert, am flirtat eu, dar nu exista niciun pic de căldură în vocea lui când mi-a spus că va ajunge la casa de licitații în cincisprezece minute.

•

— Am primit un telefon de la Solomon Mathis la prima oră de dimineață.

— De ce?

Mathis era serios, curator al muzeului Reina Sofia din Madrid, unde organizase o retrospectivă importantă dedicată lui Gauguin cu doi ani înainte.

— Mi-a spus că a fost contactat de Mackenzie Pratt.

Am simțit în inimă vechea gheară rece.

— Continuă.

— Solomon mi-a spus că a luat legătura nu numai cu el, ci și cu alți câțiva experți. A spus că dorește să-i avertizeze că tabloul tău este un fals.

Tabloul „tău”. Nu mai era tabloul „nostru”.

— Nu prea înțeleg, Rupert. Domnișoara Pratt nu a văzut tabloul.

— Da, într-adevăr. Dar a spus că te-a văzut pe tine. La muzeul Folkwang din Essen, fotografiind *Fată cu evantai II.* În compania unui, hm… coleg chinez.

— Erați destul de la curent cu faptul că am vizitat Folkwang, era menționat în notele mele inițiale. Evident, vizionarea singurei versiuni cunoscute a imaginii a fost o parte crucială a cercetării mele. Cred că amândoi știm ce insinuează domnișoara Pratt, Rupert.

Că toată China – în special Beijingul – era un centru important pentru falsificatorii de artă talentați. Pe val, Mackenzie.

— Lăsând la o parte amestecul îngrozitor de neprofesionist al doamnei Pratt – ea este colecționar, nu expert – eu ți-am adus tabloul cu bună-credință. Ți-am menționat motivele pentru care cred că este un adevărat Gauguin și vi l-am lăsat ție și experților casei pentru a verifica dacă am sau nu dreptate. Confirmarea autenticității lui este a ta, nu a mea.

— Desigur, desigur, Elizabeth, n-am vrut să spun…

L-am întrerupt.

— Domnișoara Pratt și-a făcut publice obiecțiile ideologice față de Gauguin. Deci, dacă tu crezi cu adevărat că afirmațiile ei dizgrațioase cântăresc mai mult decât opinia propriilor

profesioniști, atunci ai doar o singură opțiune. Să retragi pictura.

— N-am sugerat...

— Retrage-o, pur și simplu! Reputația mea de dealer nu se compară cu a Casei, dar trebuie, totuși, să o iau în considerare. Sunt sigură că nu vor fi probleme cu clientul meu, iar dacă există și cea mai mică îndoială în privința validității statutului tabloului, acesta trebuie imediat retras din licitație.

Eram sigură că Rupert nu avea de gând să îmi urmeze sugestia. Era pur și simplu vorba de prea mulți bani la mijloc, ca să nu mai vorbim de pierderea credibilității în fața publicului. Dorința mea de a renunța la vânzare nu putea decât să îi întărească hotărârea. Și-a îmblânzit tonul.

— Uite ce e. Tipa asta Pratt a pornit la o vânătoare de vrăjitoare. O să ne coborâm la nivelul ăsta? Să judecăm lucrările în funcție de viața privată a artiștilor? Știu că îl are pe Utrillo al ei în scenă. El este un artist important pentru tine. Și foarte bine – are dreptul la propriul punct de vedere. Dar doar pentru că are un ghimpe împotriva lui Gauguin că era un desfrânat – era bețiv, avea sifilis, soția lui avea treisprezece ani, orice... Pictura este pictură.

— În seara asta o să participe la vizionare, a răspuns el cu grijă.

— Cu atât mai bine. Cu toții suntem adulți în povestea asta. Nu vorbește despre retragerea tabloului ei, nu-i așa? Cred că ne dăm seama unde se termină principiile ei. Deci, dacă nu vrei să elimini *Fată cu evantai II,* pur și simplu nu o face.

18.

În cele din urmă, am ales rochia Mouret. Sobră, ireproșabilă. Am plănuit să ajung la vizionare la 6 fix, sperând să văd tabloul pentru prima dată de când mă aflam la Londra, dar înainte să plec, l-am sunat pe da Silva la Roma. Păstrasem obiceiul conversației noastre zilnice, ca să nu mai vorbesc de controlul periodic al e-mailurilor trimise lui Raznatovič, deși în ultima vreme nu mai apăruseră actualizări despre „bun”. Îi trimisesem un link spre atacurile lansate de Mackenzie Pratt apărute în ziar.

— Deci, toate bune? a întrebat el. Vânzarea merge mai

departe?

Chiar știind cât de puțin îi pasă de mine, era oarecum iritant să îmi amintesc că singurul lucru care îl interesa era licitația.

— De ce să nu meargă?

— Și tu, ești bine?

— De ce să nu fiu?

— Mi-aș fi dorit să fiu cu tine în seara asta.

— După cum am spus, totul este în regulă. O să se vândă. Nu avem motive de îngrijorare.

•

Pandora Smith m-a salutat cu nerăbdare în hol. Arăta mult mai bine decât ultima oară când o văzusem, chiar dacă rochia neagră era prost asortată cu niște ciorapi ciudați care i se zăreau pe sub fustă.

— Ce mă bucur să te văd. Și sper că o să fii mulțumită de cum l-am aranjat.

Tabloului lui Gauguin i se oferise un întreg perete în spațiul de dincolo de recepția galeriei. Suportul era de un verde aprins, culoare care accentua bogăția umbrelor picturii.

— O alegere perfectă. E foarte bine.

M-am retras, ca pentru a studia efectul, mi-am lăsat privirea să treacă peste colțul din stânga jos. Nu vedeam nimic în neregulă cu stilul, dar nu eram expertă în Gauguin. Pandora trecuse deja la treabă, subliniind aspecte ale lucrării în fața unui cuplu de australieni.

— Este un exemplu superlativ al stilului lui târziu, spunea ea. Fluiditatea pensulei îl face cu adevărat extraordinar. Putem să îi *simțim* eliberarea.

Cuplul a încuviințat serios, privind cu multă convingere catalogul și tabloul.

— Ah, te-am văzut!

Vocea se auzise de undeva, din spatele cotului meu. Mi-am luat câteva secunde ca să mă întorc și să cobor privirea spre Mackenzie Pratt.

— Îmi pare rău, nu cred că am făcut cunoștință? am spus eu cu răceală.

— În Essen. Cu amicul tău chinez?

— Desigur. Trebuie să fiți Mackenzie. Ce mai faceți? Eu sunt Elizabeth. V-am citit articolașul. Destul de… antrenant.

— Știi ce le-a făcut fetelor ălora? a spus ea. Celor pe care le-a

pictat? Le-a infectat cu sifilis! Aveau 13, 14 ani. Știi asta? Sifilis!

Cuplul de australieni s-a retras în liniște.

— Este o întrebare interesantă, nu-i așa? Vrem să judecăm mai degrabă artistul sau arta lui? Utrillo, de exemplu, un alcoolic cronic. N-a intrat în belele pentru că s-a expus în fața unor eleve? Și totuși opera…

Mi-am lăsat cuvintele să plutească între noi, suficient timp pentru ca sala să se umple de vizitatori, încolțind-o pe Pratt într-o situație în care dădeam impresia că aveam un schimb civilizat de opinii. Nu puteam să îi văd ochii în spatele eternilor ochelarilor de soare, dar, cum nu am dat niciun semn că am de gând să renunț, a început să se agațe de mânecile largi ale kimonoului Etro, ca un pinguin frustrat.

— Elizabeth!

Era Angelica, cu telefonul la îndemână.

— Putem să facem câteva poze, draga mea?

I-am făcut semn cu o ușoară fluturare din mână și mi-am dat ochii peste cap, reacție care a zburat peste capul lui Mackenzie.

— A fost o plăcere să te întâlnesc în sfârșit, Mackenzie. Mult noroc la licitație!

Spațiul devenise deja plin ochi și nu am mai văzut-o pe Mackenzie pentru restul serii. Rupert a apărut gâfâind lângă mine, în timp ce mă duceam să-mi iau haina.

— Toate bune, Elizabeth? Te-am văzut vorbind cu Mackenzie?

— Absolut.

— Ideea este că… povestea asta este destul de ciudată. Tipul de acolo? Willy Novak.

A arătat spre un slăbănog petrecăreț, în blugi mulați purpurii, cu un păr alb vâlvoi atent aranjat pe frunte.

— Organizează o cină pre-vânzare pentru noi în Sussex săptămâna viitoare. Ne dorim foarte mult să participi. Chestia este că se pare că a invitat-o și pe duduia Pratt.

— Nu cred că este o problemă, Rupert. Pot să mă descurc cu ea.

Era încă devreme când am ieșit pe Prince Street și, chiar dacă seara era tipică pentru o lună de iunie – cenușie și răcoroasă –, m-am gândit să mă întorc la hotel. Ajunsesem pe St. James's Street, mișcându-mă destul de încet pe tocuri, când Charles Eagles a venit alergând în urma mea.

— Elizabeth? Unde te duci?

— Nicăieri în mod special.

— Ai chef să mănânci ceva? Chuc's este pe Dover Street.

M-am întors să mă uit la el. Era ridicol de chipeș. Și ar fi fost atât de ușor. Poate că nu era chiar profesionist, dar nu trebuia să afle nimeni. Patul uriaș și gol din camera mea de hotel… Ar fi fost atât de bine, să fiu oriunde altundeva decât în prezent pentru câteva minute, să mă cutremur peste corpul lui. Am șovăit.

— Nu, mulțumesc. Mâine lucrez și… știi.

A ridicat ochii strengărește spre mine.

— Bine. Atunci, altă dată?

— Poate. Noapte bună, Charles.

A traversat strada cu un pas sigur. Nu-mi ardea de el acum. Aveam alte lucruri la care să mă gândesc oricum. Nu la da Silva, care spusese că își dorea să fi fost cu mine. Nu. Trebuia să mă gândesc cum aveam să mă ocup de Mackenzie Pratt.

•

Care nu renunța la campania împotriva *Fetei cu evantai II*. În *Mail,* a doua zi dimineață, a apărut un articol pe pagina mondenă despre întâlnirea noastră în văzul tuturor. „Galeriști plini de farmec se ceartă pe Gauguin". M-am gândit că „plin de farmec" era o exagerare în cazul lui Mackenzie. Era evident că BBC accepta că avea un chip perfect pentru radio, pentru că următorul pas a fost prezența ei la *Ora femeii,* în care a vorbit despre „comportamentul personal brutal" al lui Gauguin și despre „perspectiva patriarhală a lui Gauguin". Casa era obligată să facă o declarație și contul @gauguingirl s-a umplut rapid de troli care o denunțau pe Elizabeth Teerlinc ca o rușine pentru comunitate. Rupert a sugerat ca Pratt să fie scoasă de pe listă la cina clienților, dar l-am convins că nu ar fi însemnat decât să se alimenteze animozitățile. Cea mai bună politică era să fii englez – trebuia să ne purtăm de parcă neplăcerea lui Mackenzie nu ar fi existat.

Deci, așa cum planificasem, cinci zile mai târziu, eu și Rupert am luat un tren din Gara Victoria spre Arundel. Mi-am pus în valiza Bottega Veneta turcoaz lucruri pentru o noapte și o rochie subțire Emilia Wickstead, pe care o comandasem de pe Pont Street, o rochie ca o străfulgerare lichidă, atât de nepotrivită pentru o călătorie la țară încât știam că va fi perfectă. Mi-a plăcut să îl văd pe Rupert urcând valiza pe suportul de bagaje

de la clasa întâi. Willy Novak, a explicat Rupert, era un colecționar de artă contemporană care își oferea casa, Lancing Park, pentru organizarea de evenimente. Scopul cinei era să îi aducă împreună pe unii dintre cei mai importanți clienți ai Casei, dar și să atragă atenția „decidenților”.

— Orice ar crede ei că sunt, a adăugat Rupert cu dezgust.

— Ce fel de oameni sunt clienții?

— Păi, mai ales tipi din lumea finanțelor. Fonduri de investiții. Știi tu.

I-am aruncat o privire înțelegătoare.

— Da, știu.

Am fost întâmpinați la sosire cu un Rolls-Royce alb care ne-a dus cu o solemnitate absurdă pe străzi înguste și întortocheate spre Lancing Park. După ce petrecusem atât de mult timp în Calabria, uitasem cât de *verde* era Anglia vara, într-un adevărat tumult al nuanțelor de frunze, de la cyan la viridian, dar chiar dacă aș fi fost tentată să îl fac atent pe Rupert la frumusețea florei, el era angajat într-o conversație politicoasă cu cel de-al treilea pasager, care, spre neplăcerea noastră comună, se dovedise a fi Mackenzie Pratt.

— Amintește-mi, dragă, a mârâit ea când am pornit. Cine era prietenul tău chinez?

— Un coleg de la Paris, am răspuns eu cu calm, dorindu-mi ca una dintre ramurile spinoase să se izbească în mașină și să îi scoată ochii scrutători. A lucrat anul trecut la show-ul 798 de la Fundația Vuitton. Artiștii de la Beijing. Ai apucat-o?

Schimbul de replici a continuat până am intrat pe drumul din pietriș care ducea spre casă, dar simțeam că încă mă privește și când am fost conduși în hol de un întreg alai de majordomi îmbrăcați în uniformă. Rupert se descurca foarte bine cu ușoara atitudine de negare, dar, din ce în ce mai mult, știam că era ceva personal. Habar nu aveam de ce Mackenzie mă disprețuia atât de mult, dar nu aveam de gând să îi ofer prea mult timp să se explice.

•

Lancing s-a dovedit a fi o casă de o frumusețe rară, din secolul al XVIII-lea, din piatră cenușie și licheni, cu un turn central cu fronton, flancat de două pavilioane cu ferestre înalte. Majordomii s-au prezentat, ceea ce i-a oferit lui Rupert un mic respiro cât i-am urmat de-a lungul curbei superficiale pe care o

făcea aripa spre o seră. Fructele din copaci fuseseră înlocuite cu niște globuri disco, care străluceau peste rochițele pastelate, după moda anilor 1950, ale unui cârd de ospătărițe care serveau ceai. Locul avea mai mult personal decât abația din *Downton Abbey.*

— Nu-i așa că este înfiorător? a șoptit Rupert vesel, în timp ce s-a servit dintr-o jumătate de pandișpan Victoria cu frișcă și zmeură. Eu am luat o ceașcă de Earl Gray și un ecler cu caramel. Erau foarte puține lucruri pe care puteai să le faci ca să strici superbele linii din încăperea aceea, dar cu siguranță gazda noastră încercase din răsputeri. Panoul de-a lungul zidului închis fusese albit, iar un rinocer împăiat, cu o șapcă Yankees, era așezat lângă fereastră, flancat de urne cu pene de struț argintii. Romburile din ferestrele serei erau umplute cu mai multe piese împăiate – un cap de girafă montat, un calcan cu gura larg deschisă, o zebră –, fiecare animal împodobit cu câte o caschetă. Un sistem de sunet ascuns scotea ritmuri ușoare de Ibiza, iar șemineul imens fusese transformat într-un bar strălucitor, cromat și argintiu.

— Revoltător, am șoptit la rândul meu.

— Cu toate astea, clienții adoră genul ăsta de locuri. Ah, iată-l pe Willy! Rupert a făcut o trecere impresionantă de la dispreț la o plăcere încântată când l-am salutat pe Novak, iar încăperea a început să se umple cu oaspeți. Novak m-a târât entuziasmat de la un grup la altul, prezentându-mă la nesfârșit drept „fata care a găsit tabloul lui Gauguin”.

— Și acesta este Larry Kincardine.

— Bună, Lawrence. Mă bucur să te văd aici.

— Bună, dragă.

Vedeam cum Rupert mă urmărea aprobator când am pus jos acel atu special în jocul numelor. Lawrence era o veche cunoștință din zilele mele de petrecăreață de la Londra, unde conducea o mică bodegă din casa lui aflată în Chester Square. Pe vremea aceea, era slăbuț și nedefinit; acum era îndesat și avea un aer războinic, dar nu mai întâlnisem pe nimeni care să arate mai bine de când se apucase de droguri. Nu îmi făceam nicidecum griji dacă mă recunoștea – chiar dacă mi-ar fi știut vreodată numele, noi ne spusesem dintotdeauna unul altuia „dragă”, conform regulilor vieții de noapte.

— Nu te-am văzut pe aici, a reușit să spună Lawrence,

trăgând insistent dintr-o țigară electronică cu aromă de violete.

— Am… călătorit. Vrei o țigară adevărată?

Ne-am strecurat pe ușile de la seră spre pajiștea aburindă, unde o familie de căprioare albe se dezvăluia sclipitoare lângă zidul fals. I-am dat pachetul meu de Marlboro Gold și el și-a aprins recunoscător o țigară.

— Deci, care-i treaba cu sindrofia asta?

— Tata m-a forțat să vin. S-a gândit că o să-mi facă bine. În ultima vreme, îmi petrec mult timp în Scoția, nu prea mai ajung la Londra.

— Cam răsuflat, nu?

— Aha, dar am păstrat apartamentul. Bătrânul Kevin mai stă încă pe acolo.

— Mi-l amintesc pe Kevin.

— De fapt, mă gândeam să mă duc în altă parte după cina asta. Waldgrave?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu.

— Ar putea să fie mai pe gustul nostru.

Adulmeca ușor și părea puțin agitat; poate că înlocuise heroina cu ceva mai slab.

Un gong a răsunat din interiorul casei.

— Presupun că ar trebui să mergem să ne schimbăm. Ne vedem mai târziu, Lawrence.

— Mă gândeam să mă fac nevăzut pe la 11? Nu este foarte departe. Putem să ne întoarcem la timp pentru slujbă.

Planul lui îmi plăcea. De fapt, părea planul perfect.

•

Camerele de oaspeți de la primul etaj erau dispuse de-a lungul unui coridor central, erau dotate cu plăcuțe cu nume în stil eduardian, în câte o fantă de argint în fața fiecărei încăperi, un memento al vechilor vremuri în care săritul dintr-un pat în altul era sport național. Între uși se găsea câte o reproducere supradimensionată din ghips a unei statui clasice, după care erau denumite și camerele. Eu eram Venus din Milo. Mackenzie Pratt, la două uși distanță, era Laocoon. Orice nu era alb sau mort la Lancing părea să fie făcut din marmură. După ce m-am plimbat pe dalele de Carrara din sala de baie, mi-am pus rochia cu paiete și am ciocănit ușor la ușa ei.

— Îmi pare rău, Mackenzie. Mă întrebam dacă ai cumva un

Nurofen? Am o durere înfiorătoare de cap.

— Serios, scumpo? Te doare capul? Păi, intră.

Mackenzie își introducea trupul minion într-o rochie neagră Issey Miyake – capul îi era pierdut într-una dintre cele trei mâneci.

— În baie, a murmurat ea prin crep.

— Mulțumesc mult. Îmi pare rău să te deranjez.

Am traversat covorul din piele de leopard și am găsit baia. Camera mea avea o blană de ocelot; la fel, marmura lui Mackenzie era fuchsia spre deosebire de cea neagră cu auriu de la mine. O trusă din piele neagră era deschisă pe suportul chiuvetei, conținând cremele de față obișnuite, o mască de ochi din mătase și un pachet de analgezice.

— Le-am găsit! am spus eu cu seninătate.

Am pus apă în paharul pentru periuțe de dinți, în timp ce am deschis dulăpiorul din baie. Valium, Zoloft, Lexapro. *Deci, Mackenzie are probleme cu depresia. Interesant.* O pereche minusculă de pijamale din mătase neagră atârna pe spatele ușii, lângă un halat gros și alb, cu „Lancing Park” brodat în argint pe buzunar, identic cu cel din camera mea.

Mackenzie a ieșit în rochia Miyake, cu ochelarii de soare încă la ochi. Am dat din cap spre ea și m-am îndreptat spre ușă, dar un picioruș într-un papuc Mary Jane negru s-a întins și a închis-o.

— Deci. Iată-ne ajunse aici, Elizabeth!

19.

— Ce loc, nu-i așa?

— Poți să mă scutești, scumpo! Eu nu te plac pe tine și tu nu mă placi pe mine.

— Eu nu văd lucrurile așa.

— Și tu i-ai convins pe toți că ai prima versiune a *Fetei cu evantai*?

— În prezent, îi aparține clientului meu. Ai de gând să licitezi? am întrebat eu încet.

— Mă îndoiesc foarte tare. Ea s-a apropiat mai mult și și-a pus o mână grea pe brațul meu. Ochelarii m-au scrutat malefic, dar vocea ei și-a păstrat blândețea sudică. Eu nu cumpăr falsuri.

— Nu cred că este un fals. Nici Casa nu crede.

— Este la fel de fals ca tine. Te-am văzut eu acolo. „Cercetare” pe dracu’. Știu ce făceai. Poate că nu sunt în stare să dovedesc asta, dar nu înseamnă că nu știu.

Mackenzie începuse să îmi placă. Poate arăta ca un desen animat, dar până acum era singura persoană care, în ceea ce privește tabloul lui Gauguin, nu era dispusă să creadă în autenticitatea lui.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Mulțumesc pentru pastile, dar mă tem că ești foarte nepoliticoasă. Ne vedem la cină.

Am privit-o cu aroganță. Încet, și-a retras piciorul și m-a lăsat să trec.

•

Cina a fost servită în altă încăpere cu panouri albe, cu douăzeci de locuri aranjate de-a lungul unei mese din marmură albă, cu un dispozitiv din argint de făcut clătite și grămezi de fructe pudrate cu praf argintiu. Chiar o invidiam pe Mackenzie pentru ochelarii de soare. Un catalog al vânzării din iulie pe care o organiza casa de licitație se afla în dreptul fiecărui oaspete. Novak îmi lăsase locul de onoare din dreapta lui; am discutat despre lucrările de renovare de la Lancing la primul fel, o supă rece de castraveți cu stridii și hrean cu pâine prăjită. M-am întors spre stânga, în timp ce chelnerii, care purtau acum sacouri de catifea albă special pentru cină, serveau un carpaccio de vânat cu compot de vișine.

— Eu sunt Elizabeth. Ce mai faceți? Nu cred că ne-am mai întâlnit.

— Ned.

Vecinul meu de masă era foarte înalt, atât de înalt încât trebuia să se aplece mult peste farfuria lui. Codul vestimentar de pe invitația oferită de Rupert spunea „Fabulos”. Majoritatea bărbaților de la masă se chinuiseră – erau vreo câteva sacouri colorate și chiar o pereche de cizme de cowboy portocalii, dar era evident că Ned nu citise codul. Înălțimea și sacoul reînnoit îi dădeau un aer sinistru, pe care conversația cu el nu făcea nimic ca să îl schimbe. După ce am primit răspunsuri monosilabice la întrebările mele din ce în ce mai disperate, m-am agățat de extraordinara vestă de salvare a celor abandonați într-o conversație pustie și l-am întrebat ce face.

— Eu…

M-am aplecat încurajator spre el.

— Tu…?

A urmat o pauză în care câțiva kilometri pătrați din pădurea Amazonului au fost tăiați, iar Grecia a căpătat un nou prim-ministru.

— Eu… vânez.

— O! Cu cine te duci la vânătoare?

— În – Ned a făcut un efort social supraomenesc – Shropshire.

S-a lăsat la loc pe spate, copleșit de contribuția lui la animarea atmosferei. Am petrecut ceva timp secționând ultimele fâșii translucide de vânat în fâșii mai mici, apoi m-am uitat disperată la decorurile de pe masă. Tăcerea noastră a fost întreruptă de Novak, care a lovit ușor un pahar, și i-a spus lui Rupert să le prezinte celor prezenți licitația.

Rupert s-a ridicat în picioare, ținându-se de paharul de Pomerol ’71. Poate că Novak avea gusturile unui boxer, dar nimeni nu putea să spună că era zgârcit când avea un plan. „Fabulos” pentru Rupert se dovedise a fi un sacou Favourbrook cu un imprimeu cu ananași, care contrasta revoltător cu roșul tot mai aprins al tenului lui. A făcut câteva remarci lingușitoare la adresa companiei din seara aceea, care, dacă era să îi dai crezare, era cea care ținea pe picioare de una singură piața de artă, apoi s-a apucat să povestească despre atracțiile principale ale licitației. Concluzia mi-a aparținut mie, fiind invitată să vorbesc despre descoperirea lui Gauguin. M-am ridicat în picioare când Rupert a îndemnat la o rundă de aplauze, simțind încruntarea lui Mackenzie din celălalt capăt al mesei. Locul lui Lawrence, între ea și un fotomodel suedez, căsătorită cu alt manager de fonduri de investiții, era gol. Am bănuit că ieșise la un tras pe nas. Am susținut o versiune prescurtată a prezentării făcute la casa de licitații, subliniind faptul că Rupert și echipa lui fuseseră de acord cu proveniența picturii și că eram tentată să îi creditez pe ei, mai degrabă decât pe mine, cu atribuirea tabloului. Rupert m-a privit aprobator, zâmbind și dând din cap și, contrar firii mele, am simțit un val de plăcere asemănător cu cel pe care îl simțisem când îmi susținusem discursul prima dată, sentimentul de confirmare și de apartenență, singurul lucru pe care îl cerusem vreodată de la el. Într-adevăr, totul ar fi putut să fie atât de diferit.

— Și dacă te înșeli?

Vocea lui Mackenzie m-a întrerupt înainte să apuc să termin, ceea ce a dat naștere unui val de interes din partea celor strânși la masă. Femeile ascultaseră atent, arătând cât erau de în temă și de cultivate, dar bărbații nu simțiseră nevoia să se prefacă și majoritatea doar își verificaseră telefoanele.

— Și dacă vă înșelați cu toții? Și dacă este un fals?

În mod evident, MacKenzie profitase din plin de vinul de Bordeaux, mai mult decât era recomandat, poate, pentru o pitică în vârstă. Totuși, cuvântul „fals” era tabu. A urmat o tăcere care s-a accentuat pe măsură ce chelnerii au schimbat farfuriile pentru bibilicile cu trufe înăbușite în vin de Jura. Eu și Rupert am făcut un schimb de priviri ca între camarazi, amândoi stând în picioare, expuși.

— Nu cred că vreunul dintre noi s-ar afla aici astă-seară, dacă nu ne-am baza necondiționat pe acreditările lui Rupert și ale echipei lui, am răspuns eu în cele din urmă. Nu există altă instituție în lumea artei care să fie mai cunoscută pentru onestitate. De aceea am și vrut să vând tabloul acolo, ca să fiu absolut sigură de autenticitatea lui. Ca un colecționar atât de serios, sunt sigură că ești de acord, Mackenzie, nu?

— Aiurea! a pufăit ea.

— Stai ușor, fetiță!

Vocea care venea dinspre cotul meu îi aparținea lui Ned. Poate că, la urma urmei, era conștient.

— Am văzut-o eu, s-a împotrivit Mackenzie arătând spre mine cu o unghie roșie prin lumina lumânărilor. Am văzut-o eu cu un chinezoi! În Essen. Și pentru ce sunt renumiți chinezoii?

— Ei bine, am zâmbit eu, chinuindu-mă să-mi păstrez calmul, avem un Ai Weiwei. Sau poate te-ai gândit la alt artist chinez?

I-am aruncat lui Rupert o privire rugătoare. *Te rog, salvează-mă. Te rog, nu o lăsa pe vrăjitoarea cea rea să-mi strice visul frumos.* Privirea mea a avut efectul dorit. El s-a îndreptat din umeri, și-a împins bărbia în față și s-a legănat pe valurile ananașilor.

— Mackenzie, Elizabeth este aici în calitate de client și de oaspete al meu și nu o să accept să fie insultată. Ba mai mult, cred că observațiile tale sunt rasiste și extrem de nepotrivite. Poate că ești cam obosită? Poate ar trebui să te duci să te întinzi. Între timp – a ridicat paharul – un toast pentru Willy

pentru această minunată cină, pentru acești minunați *connaisseurs* ai unor asemenea lucrări remarcabile.

El a accentuat cuvântul *connaisseurs* atât cât să îi dea de înțeles lui Mackenzie că nu o includea și pe ea.

Odată spectacolul încheiat, toată lumea s-a ridicat ascultătoare și a închinat un pahar în cinstea lui Willy. Rupert a venit să mă îmbrățișeze, în vreme ce Mackenzie a ieșit din încăpere. Nici nu ajunsese la ușă când unul dintre chelnerii îmbrăcați în catifea îi și luase farfuria și paharul.

— Îmi pare rău, Elizabeth – vocea lui Rupert era mieros de convingătoare –, ea n-ar fi trebuit să fie niciodată întrebată. O ține pe-a ei. Toată povestea asta prostească despre viața lui Gauguin este evident o fixație. Sper că nu te-a supărat?

— Nicidecum, îți mulțumesc. Eram toată numai recunoștință în brațele lui puternice. Ceilalți invitați făceau zgomotul acela de fond pe care grupurile îl fac când se întâmplă ceva jenant. Fotomodelul suedez a făcut înconjurul mesei și m-a informat că Mackenzie era o nemernică.

Nu îmi luasem ceasul la cină, căci, în mod firesc, o doamnă nu trebuie să simtă nevoia să știe cât este ceasul, dar am auzit o pendulă anunțând ora și m-am uitat în jur după Lawrence. Invitația lui la petrecere chiar fusese o idee excelentă. Novak s-a ridicat în picioare și a traversat încăperea spre o ușă ascunsă, de unde venea o lumină rozalie atrăgătoare. Ne-a informat că desertul va fi luat în pivnița „secretă” și toată lumea a năvălit pe o scară în spirală în sunetele de întâmpinare ale lui El’se Massoni ce veneau dintr-o cabină de DJ amenajată dintr-un butoi uriaș. Mai multe globuri disco atârnau din tavan în jurul unui ring mic de dans, care a fost foarte curând ocupat, în cea mai mare parte de Rupert. Măsurându-și publicul din priviri, DJ-ul a trecut nepăsător de la muzica underground din Berlin la „Blurred Lines”. Nu îl mai văzusem niciodată pe Rupert în dispoziție de petrecere și, după ce am rămas fascinată câteva clipe văzându-l cum încerca să se dea la fotomodelului suedez, speram să nici nu mai fiu nevoită vreodată.

— Mai ai chef să ieși?

Lawrence se instalase deja cu o țigară în gură pe una dintre canapelele din catifea argintie.

— Categoric.

— Am mașina în curtea din spate. Oricând ești gata, mergem.

— În câteva minute sau așa ceva. Trebuie să-mi schimb pantofii. O jumătate de oră?

— Sigur. Să ieși prin față, apoi treci dincolo de ușa de la grădină.

Făcându-mi curaj, am dat o tură pe ringul de dans din fața lui Novak, care adoptase mișcări *à la* Ibiza. Am rămas până când chelnerii au adus o sticlă de Krug de șase litri, apoi m-am strecurat în camera mea, ducând în mână sandalele Stuart Weitzman. Am așezat o pereche de botine lângă ușă și am luat cordonul de la halatul de baie, doar ca să fiu sigură. Apoi m-am îndreptat încet spre camera lui Mackenzie, ascultând cum petrecerea se întețea două etaje mai jos.

Mai întâi, am stins lumina de pe coridor, apoi am încercat foarte încet mânerul. Dacă nu ar fi fost o imitație de casă de țară, ar fi scârțâit sau s-ar fi blocat, dar zăvorul a alunecat în liniște. Camera era cufundată în întuneric, în afară de lumina unei singure lumânări pe podeaua acoperită de pielea de leopard – Diptyque Feu de Bois – și lumina de pe ecranul telefonului, care surprindea strălucirea pijamalelor din mătase neagră ale lui Mackenzie. Era așezată cu picioarele încrucișate, cu căști în urechi, murmurând încet ceva. Nu s-a mișcat când zgomotele petrecerii s-au strecurat înăuntru înainte să închid ușa. N-am mai simțit prezența altcuiva pe etajul oaspeților. Meditație și un masaj la nervul vag, foarte relaxant. Nu a reacționat până nu am ajuns în spatele ei, cu corpul ei prins între genunchi, iar la primul suspin i-am răsucit capul în îndoitura moale a umărului meu, întinzându-i gâtul spre dreapta, în timp ce cu stânga am pipăit în căutarea locului sensibil de sub ureche. Mi-am îndesat degetul mare în gaura micuță și am început să strâng. Ea s-a zbătut, dar o țineam prea strâns și era atât de mică, atât de îngrozitor de mică… Chinurile ei doar au epuizat-o, chiar în clipa în care prima tresărire a inimii care s-a oprit i-a înăbușit pe moment rezistența. Am numărat un minut până când capul a devenit mai ușor pe brațul meu. Ceasul din curte a bătut ora 11 cât am rămas acolo nemișcată, o *pietà* în negru și argintiu și am mai numărat un minut înainte să-mi relaxez mușchii coapsei. Antidepresivele puternice pot să aibă un efect de îmbătrânire asupra arterelor carotide. Infarct. Inițial mă gândisem să o spânzur de bara de la duș cu cordonul halatului, dar era atât de bătrână și de mică încât nu merita

deranjul. A alunecat înainte încet, ochelarii de soare aterizându-i pe covor. Ceva s-a agitat, brusc și respingător de viu sub genunchii mei, și aproape că am scăpat-o înainte să-mi dau seama că pământuful de un roșu aprins era o perucă. Capul care se legăna în dreptul șoldurilor mele era chel și exfoliat, cu doar câteva firicele de păr incolor. M-am cutremurat, dar mi-a venit o idee. Un infarct era o idee bună, dar o casă întreagă în flăcări era cu atât mai bună. Toți ceilalți erau treji, aveau timp să iasă, dar aici, la țară, cu puțin noroc, ea se prefăcea în cenușă înainte să ajungă pompierii.

Când am părăsit încăperea, MacKenzie era aranjată pe pielea de leopard, casca din urechea stângă îi apăsa pe gât, acolo unde greutatea ei avea să lase vânătaia potrivită. Părea un semn de bunătate să îi înlocuiesc ochelarii de soare, dar vârful perucii desprinse a atins flacăra lumânării. După ce m-am spălat pe mâini la două uși distanță, m-am oprit o clipă în fața ușii închise de la camera ei. Sub parfumul delicat de lemn afumat, se mai simțea și un miros mai înțepător, amar, un fel de păr ars. La un etaj mai jos, dalele negre și albe de pe coridor se reflectau perlate în lumina sfeșnicelor, proiectând o strălucire scânteietoare pe lemnul neted al balustradei. Irezistibil. Mi-am ridicat rochia, am încălecat balustrada și mi-am dat drumul.

•

Rozmarin din canapele, mucegai de frunze, murmur de tămâie din piatra veche, toate mirosurile ascuțite ale nopții. Lawrence mă aștepta în curtea din spate și fuma. În întuneric, arăta mult mai natural. Nu prea avusesem chef de o petrecere ca alibi, dar silueta lui cu picioare lungi și pleoștite mi-a reamintit de alte nopți, de parfumul de liliac din fața casei din Chester Square, și am simțit cum un fior de nerăbdare m-a străfulgerat atât de sălbatic încât mi s-a tăiat răsuflarea. Lawrence și-a băgat vechiul Volvo în viteză și mi-a oferit o linie de cocaină din cele două deja pregătite pe bordul lat.

— Nu e nevoie, mulțumesc.

— Cum vrei, dragă. Atunci, să merem. Ține asta!

Am virat neclintit într-o curbă când el s-a aplecat pe sub brațele mele ca să tragă pe nas.

— Uaaa… Să înceapă petrecerea!

S-a ridicat scuturându-se.

— Deci, ce se întâmplă la… Waldgrave?

— O franțuzoaică. Obișnuia să treacă pe la Square. Închiriază casa pentru petreceri – știi tu cum stă treaba. La dracu', este întuneric beznă. Urăsc viața la țară. Unde este GPS-ul, dragă?

Ne-a luat o oră să parcurgem cei opt kilometri până la casă, mai ales pentru că Lawrence era implicat într-o ceartă cu doamna din GPS. Când am găsit porțile pe un drum la marginea unui sat, Lawrence a insistat să mai tragă o linie, să sudeze mai multe țigări și să-mi servească o tiradă confidențială despre zgârcenia irațională a tatălui lui, înainte să își amintească de faptul că trebuia să transmitem o parolă gazdei, parolă pe care o notase pe undeva. Adică pe o chitanță mototolită, care se ascundea în adâncurile straturilor arheologice ale portbagajului de la Volvo, așa că era trecut bine de miezul nopții când porțile s-au deschis ca să ne lase să intrăm.

— O să-ți placă la nebunie asta, a spus încântat Lawrence, în timp ce un paznic pe deplin echipat ne-a arătat un loc de parcare. Reprezentațiile lui Estelle sunt chiar ca lumea.

— Lawrence. Înainte să intrăm…?

— Ce este, dragă?

— Poate vrei să-ți scoți bancnota din nas.

•

Am auzit „Hark, my Damilcar hark!" a lui Purcell când am intrat, în timp ce un alt paznic ne-a luat telefoanele la ușă. Mi-am netezit paietele și mi-am dorit din tot sufletul niște gumă de mestecat. Îmi place să-mi curăț dinții înainte de o petrecere, dar pitica băgăcioasă îmi distrăsese atenția.

— Dragii mei! Sunteți ultimii! Intrați, intrați și să vă scoatem din hainele astea ude. Și pe cine avem noi aici, Laurence?

Accentul ei era franțuzesc la modul caricatural.

— Încă o sclavă a iubirii, am răspuns eu.

A aplaudat cu mânuțele acoperite de dantelă neagră.

— Ah, îmi place de tine! Haideți, haideți!

Eram foarte bucuroasă că nu îl ascultasem pe Lawrence când mă îmbiase cu cocaină pentru că aș fi putut să fac și eu un infarct. Femeia din fața noastră ar fi putut să fie soră geamănă cu Mackenzie. La fel de mică și de țeapănă, ochelari de soare, o fustă neagră nefirească, fără forme. Singura diferență era că peruca era neagră și că Estelle avea un bici cu mâner de abanos pe care l-a tras după ea când ne-a condus pe coridor, spre o ușă dublă din capăt.

Casa părea să aibă un stil gotic victorian; ne aflam într-un balcon de piatră, care dădea spre o sală lungă, în stil nobiliar. Am clipit până când ochii mi s-au obișnuit cu lumânările, singura sursă de lumină. În aer plutea un miros puternic și strident de parfum ars, de mosc de modă veche. Două scări curbate coborau din ambele părți, fiecare treaptă fiind ocupată de câte un bărbat gol, cu o legătură neagră din mătase la ochi. Între ei, cu fața spre balcon se afla un cvartet de coarde în ținută de seară. Estelle s-a jucat cu o borsetă din nailon prinsă de talie și am zărit un iPhone. Muzica s-a oprit și muzicienii s-au lansat în *Della crudele Isotta* a lui Donizetti. Estelle a aplaudat, iar mulțimea de oaspeți care aveau pahare înalte de cristal s-a întors spre noi. Toți erau complet îmbrăcați, bărbații în cămăși albe, femeile în rochii negre.

— Voi doi priviți de aici, a murmurat Estelle, arătând spre o bancă retrasă. Trebuie să am simetrie! Deschideți cușca.

Apoi a plesnit din bici pe umerii bărbatului gol de lângă ea, care nici nu s-a clintit când acesta i-a șfichiuit pielea. Alți doi bărbați, o pereche îmbrăcată în pantaloni negri strâmți cu bretele roșii de mătase, au deschis o cușcă îngustă de fier, în formă de sicriu vertical, în celălalt capăt al încăperii. De îndată, un pat dublu, cu așternuturi de satin negru, a fost pus pe poziție în fața cuștii și bărbații au ajutat o femeie să iasă afară. Era goală, doar cu o eșarfă la ochi, pielea ei strălucind ca un pergament în lumina blândă a lumânărilor, accentuând roșul sfârcurilor sânilor mici și tari. S-a așezat liniștită pe spate, cu brațele sub cap când unul dintre bărbați s-a aplecat peste ea și a prins-o cu o pereche de cătușe. Mi-am înăbușit un chicot. Estelle a plesnit din nou biciul și, la unison, bărbații legați la ochi s-au întors la 90 de grade, astfel încât să fie cu fața unul la altul. A mai plesnit și a treia oară, iar patul a fost dus între scări, femeia desfăcându-și ușor coapsele, arcuindu-se de nerăbdare. Lawrence m-a înghiontit.

— Ți-am spus că merită!

Când patul și-a terminat înaintarea, bărbații și-au așezat mâinile drepte pe mădulare și au început să se masturbeze, într-o gamă variată de mișcări și gemete. Muzicienii s-au înclinat netulburați, în timp ce primul dintre ei s-a aplecat înainte și și-a răspândit sperma peste trupul nerăbdător al femeii, întorcându-se cu spatele la ea imediat după aceea. Am numărat încă 29 de

siluete rămase și, unul câte unul ejaculând și plecând, acoperind încet corpul femeii cu luciul strălucitor al spermei. Oaspeții se uitau, nemișcați, în vreme ce femeia se răsucea și se zvârcolea la fiecare atingere fierbinte. Estelle privea atent, mângâind mânerul lustruit al biciului. În cele din urmă, a mai rămas doar o singură siluetă, la jumătatea distanței spre etajul de deasupra, cocoșată peste un mădular scurt și îndesat, cu o mână care freca frenetic. Muzicienii și-au încetat brusc muzica, astfel că singurul sunet din încăpere era geamătul ascuțit și tremurător al bărbatului. Estelle l-a biciuit peste față, desenând o fâșie roșie pe obrazul lui, care l-a trimis peste balustradă, sperma pulverizată ratând gura larg deschisă și căutândă a femeii. Era absolut absurd și totuși o parte din mine voia să fiu ea în acel moment abject, triumfător.

Unul dintre oaspeții de la etaj, o femeie cu părul lung și blond, și-a dat jos rochia, lăsând-o să cadă la podea, apoi a apărut goală, doar în pantofi, și s-a apropiat de pat. Ridicând privirea spre Estelle, care a încuviințat din cap, s-a aplecat peste corpul femeii și a început să bea. Una câte una, celelalte femei i-au urmat, îngenunchind și lipăind, când bărbații au început să își desfacă cămășile. Estelle a căutat prin borsetă și, deasupra mea, muzica s-a auzit din nou din difuzor. Femeia micuță s-a întors spre noi și a schițat un semn din cap, apoi ușile s-au deschis și a plecat pe unde venisem noi. A șovăit la ușă, apoi s-a întors.

— Dă-mi mâna, dragă! Eu m-am supus. Ea mi-a întors încheietura și și-a apăsat buzele uscate pe locul în care venele mele erau verzi.

— Ți-a plăcut ceremonia?

— *C'était sublime.*

— *Ah bon,* a continuat ea în franceză. Din moment ce-mi vorbești limba, dă-mi răspunsul la o ghicitoare. De ce mădular este de gen feminin în franceză?

— Pentru că sclavul își ia numele de la stăpân.

Ea a râs, un sunet răgușit și ascuțit.

— Foarte bine! Acum, *ma chère.*

Ea a scos o perniță de mătase neagră din geantă, brodată cu litere de aur.

— Care dintre ele, Lawrence, pentru prietena ta frumoasă? Aceasta?

A scos un ac lung dintr-o perniță, cu o gămălie care se termina în ceea ce părea a fi, în lumina lumânărilor, un safir alb încastrat în filigran auriu vechi și l-a înfipt cu răutate în podul palmei mele. Știam că nu trebuia să reacționez. Amândoi am privit cum un rubin mare de sânge mi-a înflorit pe piele. Pentru o secundă, am crezut că îl va suge, dar doar mi-a zâmbit și mi-a dat o carte de vizită, grea și neagră, cu un număr gravat pe ea, din nou în aur.

— Acum ești una dintre noi.

— *Merci bien, madame.*

— Oricând, dragă. *Bonsoir.*

Am așteptat până când ușile s-au închis în urma ei ca să îmi întorc încheietura și să îmi înfig dinții în rana micuță.

— Este foarte… intensă doamna.

— Cred că te-a plăcut, dragă, a spus Lawrence. Nu oferă prea multe din astea. Acum, la ce te gândești?

— La mine și la tine?

— Nu, dragă, sunt prea fumat. Du-te și distrează-te!

Pentru o clipă, m-a surprins faptul că nu îmi aminteam ultima dată când o făcusem. Refuzasem cel mai chipeș bărbat din Londra cu o noapte în urmă. Pentru ce? Pentru promisiunea că un polițist italian neînsemnat îmi ducea lipsa? Unde îmi era mintea?

Am scanat mulțimea, transformată acum într-o masă de corpuri încolăcite. O femeie stătea puțin retrasă de corpurile amestecate, descheind încet o pelerină lungă de pe umăr. A împins-o până la talie, mâinile i-au alunecat peste șoldurile ample și peste pântecul palid și plin. Exact genul meu.

— Deci, îmi desfaci fermoarul?

Am rămas neclintită și goală pentru o clipă, apoi am coborât scările, doar în cizme, ca să o găsesc.

20.

Pompierii ajunseseră când eu și Lawrence ne-am croit drum spre Lancing pe la 2 dimineața, cu o mașină de patrulă, o ambulanță și o grămadă de vecini în halate care căscau gura. Era evident că oaspeții lui Novak erau încă treji sus când

izbucniseră flăcările și mai purtau încă ținutele de petrecere. Cărăușii transportau bunuri sigilate într-o etalare stranie pe drum, îndrumați de șeful lor pitigăiat.

— La dracu', a spus Lawrence. Ce se întâmplă? Am trei grame de marfă în mașină.

— Nu cred că își bate cineva capul cu asta. Dar ce păcat!

Partea centrală a acoperișului, deasupra camerelor de oaspeți, se prăbușise. Pompierii își îndreptau furtunurile spre grinzile înnegrite și ieșite în afară, care se conturau pe cerul de țară în farurile puternice ale mașinii lor. Calcanul scăpase, spre deosebire de MacKenzie. Doi paramedici se aplecau peste o targă pe care se afla un cadavru plăpând, acoperit cu totul cu o pătură, cu excepția unui picior de copil care atârna peste margine. Era greu de spus de la distanță, dar părea absolut carbonizat. Unul dintre paramedici își aprindea o țigară, în vreme ce celălalt completa niște hârtii: era evident că nu mai exista vreo șansă de scăpare. Un țipăt ascuțit a acoperit pârâitul radioului de poliție și instrucțiunile disperate ale lui Novak. Doi pompieri țineau fotomodelul suedez, care încerca cu înverșunare să revină în clădire.

— Dar nu înțelegeți! a urlat ea. Săptămâna viitoare este săptămâna Modei. Am o rochie de la Ralph & Russo acolo!

Rupert s-a apropiat valvârtej de Volvo când am coborât, tremurând tot.

— Elizabeth! Slavă Domnului că ești în siguranță. Te-au căutat! Sunt aici! a urlat el spre pompieri. Vecinii adunați în zonă au părut oarecum dezamăgiți că eu și Lawrence nu fuseserăm cumva prinși undeva printre ruinele prăbușite.

— Cei doi oaspeți dați dispăruți?

Un polițist a venit în pas alergător spre Volvo.

— Da, domnișoara Teerlinc și lord Kincardine, aici, a confirmat Rupert.

Panica lui Lawrence s-a transformat rapid într-o expresie de șoc. Am fost foarte impresionată.

— Ce s-a întâmplat? Ce pot să fac?

— Totul este sub control, domnule. Am avea nevoie doar să răspundeți la câteva întrebări.

— Bineînțeles, am răspuns eu, dar vă rog… spuneți-mi…

M-am oprit, arătând spre targă.

— Din păcate, trebuie să vă spun că un cadavru a fost

recuperat dintr-una din camerele de la etaj. Domnul Novak l-a identificat ca fiind… hm… domnișoara Mackenzie Pratt.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— În prezent nu putem să confirmăm nimic, doamnă. Acum, dacă vă deranjează, puteți să-mi spuneți cât timp ați fost plecați de pe proprietate?

— Chiar înainte de 23, am intervenit eu înainte ca Lawrence să apuce să răspundă. La 22:45. Am auzit ceasul.

Lawrence a aprobat din cap. Acum, că făcusem sugestia, aceea urma să fie ora pe care avea să o menționeze pentru întâlnirea din curtea din spate.

— Ne-am dus să vizităm niște prieteni de-ai lui Lawrence, care au organizat o petrecere, am adăugat eu în avantajul lui Rupert. Era ceva ce aflasem pe barca lui Steve, Mandarinul, pe vremea când îi fusesem paravan peste vară împotriva femeilor care îi vânau averea. Dacă o femeie este, oricât de nominal, proprietatea bărbatului alfa dintr-un grup, ceilalți bărbați se vor purta cu supunere față de ea. Mă îndoiam că Lawrence era cel mai bogat oaspete la petrecere, dar era cu siguranță cel mai sofisticat, ceea ce îl făcea să fie masculul alfa din grupul lui Rupert.

M-am jucat cu degetele în fusta rochiei. Era o bucată fină de mătase, acolo unde se rupsese unul dintre șiragurile de paiete, probabil în camera lui MacKenzie. Nimic important pentru care să-mi fac griji, îmi repetasem fraza până la Waldgrave și înapoi. Poate pierdusem paietele când mă dusesem la ea să împrumut un analgezic înainte de cină. Trebuia să mă asigur că menționez antidepresivele din baie, aceleași pe care mama mea le lua periodic, motiv pentru care le și recunoscusem. Măcar partea asta era adevărată. Incendiul ieșise mai bine decât mă așteptasem, dar, dată fiind vârsta lui Mackenzie, un atac de cord – ceea ce, în cele din urmă, îi și provocase sfârșitul – era perfect plauzibil, presupunând că din ea rămăsese suficient cât să i se facă o autopsie. Utilizarea constantă a stimulatoarelor de serotonină este asociată cu un risc crescut de stop cardiac. Orice semn lăsat de degetul meu mare ar fi fost acoperit de apăsarea căștii, când se prăbușise peste ea, spre lumânarea aprinsă. Dacă reușeau să stabilească ora morții, Lawrence le confirmase neatent că eu eram deja cu el. Amprentele? Ei bine, sărmana MacKenzie mă auzise când mă dusesem să îmi schimb

pantofii și a avut un moment scurt în care și-a cerut scuze pentru remarcile făcute la petrecere. O luasem în brațe.

•

Rolls-Royce-urile albe erau aliniate ca să îi conducă pe oaspeți înapoi în Londra. Lawrence ceruse să fie dus la Gatwick ca să ia avionul de Edinburgh. Era aproape 7 dimineața când mi-am luat rămas-bun de la Rupert, care își petrecuse cea mai mare parte din călătorie trimițând mesaje, așezând din când în când mâna pe brațul meu. Paramedicii mă înfășuraseră într-o folie de aluminiu, pe care am strâns-o mai bine pe mine, în ciuda căldurii îmbietoare din mașină, fiind încă șocată. Știam cum se simțea fotomodelul suedez – valiza aceea Bottega turcoaz fusese produsă doar în zece exemplare. Slavă cerului, îmi pusesem la loc Vacheron-ul înainte să plec cu Lawrence.

— La dracu'! a exclamat brusc Rupert. Îmi pare rău, Elizabeth.

Charles Eagles îi trimisese un mesaj în care spunea că fusese trezit de un telefon de la *Mail*. Tragicul incident de la Lancing, chiar după denunțarea dramatică a lui Gauguin de către singura victimă a incendiului. Aceeași femeie care avusese „intervenția" relatată cu atâta patimă de ziar cu o săptămână înainte. Probabil unul dintre oaspeți i-a anunțat, s-a gândit Rupert.

— Charlie crede c-ar trebui să dăm un interviu. Îmi pare rău că te întreb, dar crezi că te-ai descurca?

— Desigur. Dar… poate ar trebui să mai așteptăm și să vedem ce vrea familia sărmanei Mackenzie, din State, nu? S-ar putea să nici nu știe încă.

— Ei, nimănui nu-i pasă de ea. Este vorba de tablou aici… Charlie crede că asta chiar va spori impactul licitației… povestea dramatică ce urmărește tabloul lui Gauguin. Apoi, o continuare într-unul dintre ziarele de duminică. Este un punct de vedere pertinent.

Rupert părea mai degrabă mâhnit. Evident, nu pentru că ideea era complet respingătoare – ci doar pentru că nu se gândise el primul la asta.

•

Când, în cele din urmă, am ajuns în camera mea, pregătindu-mă să-mi închid telefonul, am primit un mesaj de la da Silva.

„Judith. Dă-mi un semn că ești bine".

„Totul este bine".

„Am văzut incendiul, la casa unde te aflai. Au arătat pe BBC.

Au spus că a murit o femeie”.

„Nu eu”.

„Mă bucur atât de mult că ești bine. Sună-mă mai târziu”.

De ce își făcea da Silva griji? Nu era ca și cum umblam cu afurisitul de tablou în geantă. Am apucat una dintre pernele uriașe de la hotel și am cuprins-o în brațe, îngropându-mi fața în moliciunea dulce. La petrecere, ea mirosise a Mitsouko și avusese gust de sare de mare și lămâie.

21.

Cu siguranță Charles Eagles fusese foarte ocupat cât timp eu dormisem. M-au trezit două mesaje vocale primite de la niște femei aparent compătimitoare de la *Mail* și *Standard,* care mă întrebau dacă mă simțeam în stare să vorbesc despre incendiu. Aveam și cinci apeluri ratate de la Rupert și un e-mail entuziast de la biroul de relații publice al casei de licitație, în care eram întrebată dacă sunt disponibilă pentru o intervenție pe *News Channel 4.* Era clar că Rupert era copleșit de situație, întrucât atunci când l-am sunat, am aflat că era deja la hotel. M-am pregătit pe îndelete înainte să cobor, purtând o rochie din pânză neagră care părea să exprime exact nivelul de respect față de mult iubita răposată. Rupert își îneca amarul într-o friptură de iepure în sânge și un Bloody Mary. Eu am cerut o ceașcă de Lapsang și o farfurioară cu felii de portocale.

— Cum te simți, Elizabeth?

— Ei bine, foarte șocată, desigur. Trebuie să fie atât de groaznic pentru familia lui Mackenzie.

— Infarct, a răspuns Rupert, turnând sosul Worcester peste a treia felie. Departamentul de PR doar ce a auzit de la poliție. Desigur, ceva cumplit, dar asta înseamnă că această sindrofie poate să continue. Un impuls fantastic pentru vânzare!

M-a stropit cu lichidul roșu și gros.

— Așa bănuiesc, am răspuns liniștită.

Rupert și-a pus paharul jos.

— Dacă nu ești mulțumită de asta…

— Ba da, desigur. Doar că… îmi pare groaznic de rău pentru ea. Știi, a fost foarte amabilă când am urcat la ea după masă.

Și-a cerut scuze pentru ce spusese. Bineînțeles, i-am spus că nu conta absolut deloc, dar, cu toate astea…

Am riscat un suspin discret afectat. Rupert și-a așezat mâna pe brațul meu, gest care părea să devină o obișnuință în ceea ce-l privea.

— Uite. Știu că totul este… teribil de vulgar, interviuri, articole și câte și mai câte. Dar așa funcționează lucrurile. Știi că trebuie să ne mișcăm în pas cu vremurile. Să acceptăm schimbările, cum ar veni.

Pentru o clipă, am crezut că se va sufoca de la felia de pâine, apoi mi-am dat seama că încerca să redea vocalele plate din accentul de Yorkshire al Pandorei.

— Noi știm cum stau lucrurile, nu-i așa, Elizabeth? Și dacă asta înseamnă să facem promisiuni deșarte unor țărani, atunci asta o să facem. Adaptare sau dispariție, despre asta este vorba, de fapt.

Bineînțeles că înțelegeam despre ce vorbește. Înțelesesem dintotdeauna. De aceea o sfătuisem pe Pandora să nu spună nimic despre colonelul Morris, așa cum și eu tăcusem mâlc la vremea mea. Pentru că dacă puterii îi convine să imite manierele și credințele celor neputincioși, atunci puterea va face întocmai. Camuflaj. Lasă-i pe țărani să creadă că au câștigat și nimic nu va trebui să se schimbe vreodată.

•

Totuși, de data asta, părea că Charles Eagles făcuse calculele greșit. Sau poate eu greșisem. Din lumea celor drepți, Mackenzie Pratt s-a dovedit a fi o bătaie de cap și mai mare decât când fusese în viață. Inițial, povestea incendiului a provocat o compasiune libidinoasă, dar după câteva zile, tabloidele au început să avanseze ideea că *Fată cu evantai II* era cumva blestemată, că Mackenzie fusese o victimă, un cruciat curajos care fusese lăsat să ardă, în timp ce cumpărătorii de artă nemiloși dădeau pe gât sticle întregi de Krug. Faptul că nu erau prea departe de adevăr nu a îmbunătățit cu mai nimic lucrurile. Le-a urmat *The Guardian,* cu un reportaj sinistru despre viața lui Gauguin, prezentându-l ca pe un sărăntoc exploatator care îi stârnise pe cumpărătorii burghezi din Paris cu picturi de un erotism exotic ca să crească prețurile. Un grup german de influență online, al cărui nume se traducea prin „fără aer pentru abuz”, a reușit să determine Muzeul Folkwang să își

anuleze oferta, iar odată cu retragerea muzeului, numele de pe lista lui Rupert cu potențiali clienți au început să se reducă rapid. Casa de licitații începea să dea semne de slăbiciune; Rupert a organizat o întâlnire de consiliu în cadrul căreia s-a discutat ideea de a vinde tabloul într-un cadru mai restrâns și mai discret în toamnă. Avea sens – în cazul în care cumpărătorii serioși se retrăgeau din cauza tabloului lui Gauguin, lucrul acesta ar fi afectat prețurile celorlalte loturi puse la vânzare. Dar nu am putut lăsa să se întâmple una ca asta. Pur și simplu, Raznatovič nu avea să aștepte atâta timp. Ba mai mult, ieșirea lui Mackenzie de la dineu dusese la apariția de zvonuri cum că lucrarea era suspectă. Dacă era reexaminată, exista posibilitatea să nu mai treacă a doua oară.

Așadar, la vreo săptămână după incendiu, am luat metroul spre est, spre Kingsland Road, și m-am oprit la un castron de pho din porc picant la unul dintre numeroasele restaurante vietnameze. Oricât de mult mi-ar plăcea mie mâncarea italiană, era minunat să revin într-o țară care auzise de anason. Azerbaidjan House era o clădire dărăpănată pe o terasă prinsă între o spălătorie și o cafenea artizanală. Un covor decolorat era fixat în fereastră în fața unei jaluzele venețiene rupte, de pe care nu mai fusese șters praful de când Stalin cucerise Baku. Am sunat la ușă fără să aștept cu adevărat un răspuns, dar ușa a fost deschisă de un bărbat mărunțel, cu ochelari rotunzi, într-un costum negru aproape la fel de prăfuit ca jaluzeaua. A părut surprins când am întrebat dacă puteam să folosesc sala de lectură, dar mi-a permis să intru într-un hol îngust, tapetat cu pliante pentru concerte și evenimente culturale.

— La etajul întâi.

Bărbatul a dispărut într-o bucătărioară aflată undeva în spate. În timp ce am urcat scândurile goale ale scărilor, încărcate de cutii cu și mai multe pliante, am auzit bâzâitul unui cuptor cu microunde.

Nu prea avusese sens să caut informații online despre Zulfulgarli. Imaginile oficiale ale Azerbaidjanului pe care le văzusem în seara precedentă erau strălucitoare și progresiste, cel puțin dacă erai de părere că magazinele Bulgari și concesionarii Lamborghini constituiau un progres. Nu știam să citesc în azeră, care era mai curând o limbă turcică decât una cu rădăcini rusești, iar o privire pe site-ul „Indicele cenzurii” mi-a

confirmat că, și dacă aș fi știut, aș fi găsit probabil puține informații reale în spațiul public. La prima vedere, cele două mese din melamină aflate în bibliotecă nu păreau cu mult mai promițătoare, cum cea mai mare parte a materialelor stivuite la întâmplare erau în azeră, deși exista și o mică secțiune în engleză, unde am găsit fotocopia unei cărți stil *samizdat* într-o copertă transparentă din plastic intitulată *State Kidnap*! Încă mai citeam două ore mai târziu, când a reapărut bărbatul ponosit.

Zulfulgarli apărea destul de des în paginile cărții. Descris drept un „corsar negru”, el făcea parte din generația de foști funcționari publici care au rescris în voie legea privind resursele publice. Firește, se descria ca fiind „antreprenor”. Anunțul despre fundația lui culturală era descrisă de autor drept „o manifestare flagrantă a nerespectării legislației naționale”, nu că detaliul în cauză ar fi împiedicat prea multe firme de arhitectură prestigioase din Europa să concureze pentru proiectul de design. Era un model bine-cunoscut în lumea artei. Caută un despot militar opresiv care controlează o cantitate imensă de combustibili fosili și vei vedea cum o secție a Muzeului Luvru așteaptă să se deschidă imediat chiar lângă rampa de lansare a rachetelor. De la Astana la Tașkent, nimic nu reușește să șlefuiască mai bine acreditările cosmopolite decât achizițiile de artă. Zulfulgarli era acest De Medici al zilelor noastre – spre deosebire de orice altă piață, arta este reglementată doar de suma de pe cec. Poți spune că dintotdeauna a fost așa, dar măcar Romanovii și familia de Bourbon erau tirani cu gust. Custodele m-a privit cu tristețe cât am contemplat o fotografie cu Zulfulgarli pe un jet schi, cu canistrele respingătoare din aluminiu ale Turnurilor Flacără din Baku pe fundal.

— Sunteți interesată de țara mea?

Mi s-a părut nepoliticos să răspund „nu neapărat”, așa că am arătat spre figura hirsută din fotografie.

— Sunt interesată de bărbatul ăsta.

— Îl cunoașteți?

— Mă întâlnesc cu el mâine.

Mărunțelul și-a scos ochelarii și i-a șters de cămașă.

— Un gunoi, a rostit el apăsat. Acum mă tem că trebuie să închid. Sala de lectură nu mai este disponibilă.

•

— Un gunoi, i-am raportat lui Rupert. Exact ce ne trebuie nouă.

Ne aflam în biroul lui. Observasem că experții din departament păreau cu toții foarte ocupați, când am fost condusă înăuntru și i-am văzut aplecați sârguincios peste ecranele lor. În mod surprinzător, Rupert ieșise la luptă. Era hotărât să susțină continuarea vânzării, probabil ațâțat de bonusul lui, iar întâlnirile noastre căpătaseră un aer de noi împotriva lor. Fatman și Robin.

— Nu înțeleg.

— Zulfulgarli. Tipul azer. Îl doare în cot de copilăriile adolescentine ale lui Gauguin. Își dorește lucrarea pentru fundația lui culturală. Și este încă în cursă. Cred c-ar trebui să plimbăm tabloul și pe la Baku.

„Plimbatul” era o practică prin care lucrările deosebit de importante erau duse la clienți ca să fie văzute *in situ.*

— Și cum facem cu asigurarea? Nu avem prea mult timp să aranjăm și asta înainte de vânzare.

Bineînțeles, Gauguin nu era cu adevărat asigurat, cum era lipsit de valoare, dar în prezentarea originii, avusesem grijă să includ documentația corespunzătoare, grație lui Li.

— Am vorbit deja la Palermo, am continuat eu. Ai dreptate. Desigur, clientul meu își face griji pentru asigurare. Dar există o soluție de compromis. Dacă domnul Zulfulgarli o să fie de acord să vadă tabloul la Ambasada Marii Britanii de la Baku, atunci el rămâne practic pe teritoriu britanic, așa că asigurarea clientului meu nu va fi afectată.

— În tranzit?

— Cred că aveți un avion. Casa de licitații, vreau să zic.

Rupert zâmbea acum.

— Avem. Poți să călătorești așa.

— Pot? Tu nu vrei să vii?

Nu aveam niciun chef de un weekend petrecut la Marea Caspică în compania lui Rupert, dar îmi doream foarte tare să stau cu ochii pe el până la vânzare.

— Nu pot. Noi nu putem să participăm oficial la vizionări. Totuși, avem o… strategie care a funcționat înainte, în situații similare. Din moment ce pictura ne-a fost trimisă nouă, noi putem să trimitem un gardian cu ea. Am mai trimis și înainte

câte un expert junior în uniformă. A funcționat foarte bine.

— Ah. Te-ai gândit deja la tot, nu-i așa?

Încă puțină lingușeală și va crede că a fost ideea lui.

— Bineînțeles, eu sunt dispusă să plec.

Pentru o clipă, m-am gândit să îl întreb dacă puteam să o iau pe Pandora drept „gardian”. Dar apoi m-am gândit că se putea dovedi a fi o pată în cariera ei, după vânzare, ca să nu mai vorbim că ochiul ei era un pic prea priceput.

— Ar mai fi doar un lucru, Rupert. Toată treaba asta cu presa. Cred că trebuie să ne luăm povestea înapoi. Știi tu, să o facem a noastră. Avem nevoie de alt ofertant. Cineva important. Apoi, asta o să devină povestea, competiția pentru Gauguin.

Rupert s-a prins de vârful nasului, gânditor.

— Dar am pierdut atâția cumpărători. Și dacă Zulfulgarli licitează, cine i s-ar împotrivi?

M-am aplecat înspre el.

— Și dacă ți-aș spune că pot să ți-l aduc pe Pavel Iermolov?

PARTEA A TREIA

EXFOLIERE

22.

Rupert s-a mișcat atât de repede și de bine că m-am trezit plecând de pe aeroport trei zile mai târziu. Din câte părea, Zulfulgarli era extaziat de atenția exclusivă pe care o primea din partea casei de licitații. Eu și Gauguin eram însoțiți la bordul avionului de angajatul corpolent al unei firme private de securitate și de Hugh, un junior din departamentul lui Rupert. Cu un accent polonez apăsat, namila de la firma de securitate s-a prezentat drept Karel. Cu toate astea, Hugh a simțit nevoia să mă informeze, în timp ce urcam scările avionului că el era agentul sub acoperire al casei de licitații. Aș fi putut să-mi dau și singură seama după freza vâlvoi și tenișii Sebago, care îi ieșeau de sub pantalonii negri de uniformă. Însoțitoarea de zbor mi-a oferit un pahar de Krug când am decolat; am acceptat, nu ca să-l beau, ci doar să îl țin, în vreme ce norii vărătici de culoarea caiselor se adunau peste Tamisa într-o impunătoare priveliște *à la* Turner. Vândusem absolut toate obiectele în care crezusem vreodată, iar în clipa aceea, cu pielea moale sub umeri și cu mirosul de cornuri proaspete venind din chicineta avionului, mă simțeam cu adevărat foarte bine.

Asemenea tuturor democrațiilor false, Azerbaidjanul are un aeroport super șic. Terminalul Aliev era o minune a oțelului și a sticlei combinate în cascadă, chiar dacă l-am văzut doar din exterior, căci eu și tabloul lui Gauguin am fost imediat urcați în mașina de corp diplomatic care ne aștepta pe pistă, pentru a fi respectați termenii asigurării.

De îndată ce pânza și gardienii erau lăsați la destinație, eu trebuia să mă duc la Four Seasons, unde Zulfulgarli îmi rezervase un apartament.

— Vii și tu la hotel? l-am întrebat pe Hugh în timp ce priveam cum cutia cu tabloul este purtată în holul ambasadei sub

privirile atente ale Majestății Sale și ale lui Karel.

— Nu, hm… De fapt, eu stau aici. Fratele nașului are un post la consulatul britanic, așa că sunt oaspetele reședinței.

— În regulă. Păi, ne vedem mâine-dimineață aici.

— Asta dacă nu vrei să te însoțesc la cină? a întrebat el plin de speranță.

— Nu, sunt sigură că Rupert ar prefera să rămâi cu tabloul. N-aș vrea să-ți dau de gol rolul sub acoperire și tot restul!

— Ah, da, și pe bună dreptate.

După ce am semnat documentele de depozitare a pânzei, am luat un taxi – un taxi londonez, doar că pictat într-un violaceu strălucitor – spre hotel, traversând marginea orașului medieval, Icherisheher, înconjurat de inelul său impunător de zgârie-nori. Am avut la dispoziție o oră în care să mă bucur de albul pufos al apartamentului Beaux Arts, înainte de a lua cina cu Zulfulgarli. Dar, după ce mi-am scos rochia, aceeași rochie Erdem din mătase cu model pe care o purtasem la nunta Carlottei cu o vară înainte, m-am simțit iritată, oarecum captivă. Aerul condiționat funcționa la capacitate maximă, iar vederea panoramică care dădea spre orașul sovietic prin ferestrele închise era mai tulburătoare decât zidurile din beton ale barăcii din Calabria. Camera mea era plină de crini și cale. Am apăsat butonul ca să chem valetul de pe etaj și i-am cerut să le ia, dar parfumul lor a mai zăbovit un timp, plutind în aerul rânced și înghețat.

•

Zulfulgarli trimisese un Bentley să mă ducă la un restaurant din apropiere, cu tot cu șofer în uniformă și o gardă de corp care își purta arma într-un toc din piele soioasă. Pe bancheta din spate, mă aștepta o cutie neagră Bulgari, magnifică, în care se afla una dintre oribilele brățări triple din aur inscripționate cu numele mărcii. Mi-am prins-o cuminte la încheietură chiar când am ajuns la Caravanserai Buhara, moment în care garda de corp m-a informat că domnul Zulfulgarli aștepta într-o cameră privată. Vestea nu m-a încântat prea mult, dar restaurantul era în aer liber, cu pavilioane de piatră dispuse în jurul unei curți cu o fântână străveche, decorat cu perdele din mătase albe ce atârnau pe arce. Vița-de-vie și rodiile îi confereau aura unei oaze.

— Bun venit la Baku, domnișoară Teerlinc!

Zulfulgarli aștepta în fața pavilionului central, arătând exact așa cum mă așteptasem: purta o cămașă făcută la comandă, descheiată peste spuma părului de pe piept, blugi cam prea îndrăzneți, mocasini Gucci, curea Hermès, ceas Hublot pe încheietura stângă – ținuta standard pentru un mogul activ social.

— Ce loc minunat! Sunt atât de încântată să mă aflu aici!

— Eu sunt Heidar, Heidar Zulfulgarli. Prietenii mei îmi zic Hay-Z!

A urmat o pauză în care ne-am lansat, destul de incomod, într-o a doua trecere reciprocă în revistă. Zulfulgarli mi-a explicat cum caravanseraiul chiar fusese unul adevărat, unul dintre locurile în care negustorii de pe Drumul Mătăsii îl frecventaseră mii de ani. După ce m-am obișnuit cu mirosul agresiv al apei de colonie pe care o folosea, am mai scos câteva sunete de uluire la adresa negustorilor de demult și a cadoului lui generos, apoi a urmat o altă pauză. Garda de corp se alăturase sosiei lui, la o masă de lemn aranjată pentru două persoane în curte. Zulfulgarli s-a jucat cu telefonul.

— Este protejat de UNESCO, a rupt el tăcerea.

Părea să aibă o ușoară urmă de regret.

Adună-te, Judith. Asta este partea ușoară. Ce stai așa?

Mi-am revenit puțin și în următoarele două ore am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să îi sucesc mințile lui Zulfulgarli. Propria persoană era subiectul lui preferat de conversație, așa că tot ce trebuia să fac era să mai lansez din când în când câte o întrebare atent studiată, ca să-l întărât să vorbească în continuare. La un pahar – un whisky japonez pentru el, un vin alb, dulce, cu nuanțe de mosc, pentru mine – am inventariat proprietățile lui imobiliare din oraș, viziunea sa despre viitorul Azerbaidjanului, care părea, în mare parte, să implice transformarea țării în Dubai, legăturile lui în Silicon Valley și pasiunea lui pentru New York. Pe vremea când eram chelneriță într-un bar din Londra, am învățat un truc care să împiedice căscatul, prin apăsarea limbii pe cerul gurii. M-am folosit destul de mult de mișcarea respectivă.

Cina era delicioasă, clătite generoase umplute cu spanac și dovleac, o salată de brânză albă, condimentată cu tarhon și hasmațuchi, și o mâncare extraordinară cu chifteluțe de miel servită pe o tavă de alamă cu o găleată dedesubt, în care

chelnerul pusese o potcoavă încinsă mai întâi pe cărbuni.

— *Fisindjan,* a explicat Zulfulgarli, în timp ce un sos negru și lipicios era turnat peste carne.

Avea gust de prune și melasă, afumat și dulce. Am mâncat cu prăjiturele de șofran și rulouri din orez cu migdale și am băut un vin gros aproape la fel de negru ca sosul.

— Чернила, am spus eu când ne-am ridicat paharele. Cerneală.

— Vorbești rusă?

— Puțin. Dar trebuie să-mi spui despre planurile tale pentru institutul cultural.

Până și-a terminat povestea, dispăruse prima sticlă de vin și eram deja cei mai buni prieteni. Din păcate, Zaha Hadid murise înainte ca Zulfulgarli să îi ofere un post, dar el angajase un arhitect francez care venise cu un design ce semăna remarcabil de tare cu unul dintre paharele în formă de lalea din care ne beam ceaiul cu gem de cireșe. Cumpărase un spațiu pe Bulvar, uriașa promenadă de pe malul Mării Caspice, iar proiectul, mi-a spus bucuros Zulfulgarli, îl costase deja peste o sută de milioane.

— Și asta înainte să-ți cumpăr Gauguinul!

— Vrei să licitezi pentru el?

— Vreau să îl am.

— Ești foarte încrezător, am zâmbit eu. Nici măcar nu l-ai văzut încă. Poate că nu o să-ți placă.

A părut uluit de remarca mea.

— Dar este un Gauguin.

Un trio de muzicanți în tunici brodate purtate peste cămăși albăstrii și pantaloni negri largi își luaseră locurile în curte. Unul ținea între genunchi ceva ce arăta ca o chitară cu patru coarde, altul o mandolină mare, al treilea o tobă de piele de dimensiunea unui platou, pe care o lovea cu dosul unghiilor. Au început să cânte o melodie nedefinită, care se cufunda și rătăcea pe marginea unei chei majore, jucăuș melancolică și înșelător de repetitivă, până când te convingea să asculți fiecare sunet transformându-se și avântându-se spre o temă care nu se dezvăluia niciodată. Era minunată și mi-aș fi dorit să o înțeleg, poate cel mai bun lucru pe care l-ar fi spus vizitatorii de mai târziu despre institutul lui Zulfulgarli. Cât el a continuat cu povestea despre „cruciada artistică”, m-am întrebat dacă era cu

adevărat convins de ceea ce spunea, dacă se gândea cu adevărat că nu era altceva decât o jalnică încercare de PR pentru revistele din avion, dacă putea să existe vreo legătură între sălbăticia ciudat de constrânsă a muzicii pe care o ignora, în acel loc străvechi și fascinant, și o colecție de pânze care li se vor părea monotone și străine privitorilor lor, așa cum mi se păreau mie repetițiile mozaicului de pe un paravan *mashrabieh.* Desigur, nu i-am spus asta. Am făcut ochii mari, mi-am plimbat încheietura peste maxilar și am încuviințat însuflețit din cap, câtă vreme l-am privit admirativ pe sub gene, cu capul într-o parte, până când suma acelor gesturi mici și evidente a schimbat echilibrul puterii dintre noi până la punctul în care el a uitat că totul era în favoarea mea. Uneori, bărbații chiar sunt atât de ușor de păcălit.

— Apropo, pot să te întreb pe cine folosești pentru evaluarea de mâine de la ambasadă?

— L-am adus pe Solomon Mathis în după-amiaza asta.

— Uau! El este bun.

Pentru cineva care trecuse prin viață având dimensiunile unui copil de nouă ani, forța manifestată de dincolo de mormânt de Mackenzie Pratt era impresionantă. Mathis era expertul care îl sunase pe Rupert ca să îl avertizeze în privința acuzațiilor lui Pratt. *A acceptat sarcina din pură curiozitate sau pentru că își dorea să dea o lovitură casei de licitații*?

Zulfulgarli m-a cuprins cu un braț și m-a tras aproape de el.

— Ești îngrijorată, domnișoară Teerlinc? Crezi că Solomon o să-mi spună că vinzi un fals? Ha, ha! a hohotit el, de parcă ar fi învățat replicile din cărțile de benzi desenate.

— Dacă asta fac, atunci ai ales omul potrivit care să-și dea seama! am înghițit eu în sec. *Hay-Z nu este prost*!

Care să fie șansele? *Mathis este unul dintre marii experți în Gauguin – dacă tabloul trece de el, sigur Zulfulgarli rămâne în cursă. Dar dacă nu*? Mi-am lăsat corpul să se odihnească o clipă mai mult decât ar fi trebuit pe carcasa mirositoare a lui Zulfulgarli. *Dacă nu trece, poate e mai bine să rămân în Baku.*

Zulfulgarli a pledat cu entuziasm pentru o vizită la Pacha, local deschis de curând, unde, bineînțeles, avea cea mai bună masă, însă erau puține lucruri pe care le-aș fi apreciat mai puțin decât o noapte petrecută cu fratele mai puțin sofisticat al lui Borat, așa că am susținut cât am putut de elegant că sunt

obosită, gândindu-mă între timp unde aș fi dorit să înfig potcoava aia. Nu strica oricum să-i țin dorința aprinsă. M-a ajutat ceremonios să urc în Bentley și l-am rugat pe șofer să aștepte până când el a urcat în Ferrari-ul care îl aștepta. De fapt, era acoperit cu totul în catifea neagră. De îndată ce a demarat în trombă, i-am spus șoferului că vreau să merg la o plimbare pe jos. Garda de corp s-a strecurat hotărât pe partea mea, dar după ce am insistat câteva minute să-l conving că voiam să mă întorc singură la hotel, i-am liniștit îngrijorarea cu câteva bancnote de cincizeci de euro.

Mi-am dus mâinile la spate, apoi am traversat spațiul larg din fața caravanseraiului și m-am adâncit pe aleile vechiului oraș. Nu aveam niciun chef să mă întorc în sicriul camerei mele de hotel.

Străzile lui Icherisheher mi-au amintit de centrul vechi din Tanger, doar că aici totul era neobișnuit de curat și de pustiu. Nu era târziu și afară era cald, în aer plutind doar o notă satinată de răcoare venind dinspre mare, prin arcele înfundate ale porților. În afară de taxiurile turistice stranii care troncăneau pe dalele lustruite, orașul vechi părea pustiu. Nu mă deranja; îmi place să-mi amintesc că sunt o pisică în stare să meargă singură. Fitile galbene în boluri din tablă subțire ardeau în colțurile străzilor, accentuând umbrele ușilor joase, și mi-am trecut degetele de-a lungul zidurilor cât m-am plimbat, simțind căldura reținută a soarelui de peste zi.

În ciuda liniștii, mi-au trebuit câteva minute să observ că mă urmărea cineva. Purtam sandale Valentino din pânză, care nu făceau niciun zgomot pe dale, dar auzeam pași care nu erau ai mei. M-am oprit și s-au oprit și pașii; am mai mers puțin și pașii au continuat și ei. M-am oprit din nou și am aprins o țigară, aruncând o privire în spate, în flacăra brichetei. Nimeni. Am cotit la dreapta, gândindu-mă să revin în spațiul deschis din apropierea caravanseraiului, dar prima mea întoarcere m-a purtat spre peretele fortăreței. Am mers înapoi, am cotit la stânga, pe o alee abruptă. Pașii se apropiau; am simțit că oricine era persoana care mă urmărea, pășea cu grijă. Un bărbat, după apăsarea pașilor lui. Pe măsură ce am grăbit pasul, n-am mai văzut zidurile groase ale clădirilor, iar pupilele mele au început să vâneze fiecare flăcăruie luminoasă a lumânărilor când am început să alerg, prinzându-mi cu o mână mătasea

fustei. Nu prea aveam la mine multe obiecte pe care le-aș fi putut folosi ca să mă apăr – telefonul, cheia de la hotel, portofelul, un luciu de buze. Apoi mi-am adus aminte de brățara groasă de aur care-mi înconjura încheietura, cadoul lui Zulfulgarli. În vârful dealului, aleea dădea spre o piațetă pătrată împrejmuită de ziduri mari. M-am strecurat pe după clădirea din colț și mi-am ținut respirația, desfăcând brățara. După câteva clipe, silueta care mă urmărise și-a făcut apariția, trecând pe lângă mine, privind în stânga și în dreapta, dar nu în spate. Înainte să apuce să se întoarcă, am făcut un pas înainte și am apucat cu stânga gulerul hainei lui, lovind brățara cu dreapta, cât am putut de tare de tâmpla lui. Brățara a sărit pe dalele de piatră, în timp ce el s-a împleticit înapoi fără zgomot, întorcându-se spre mine. Am fentat pe stânga, apoi l-am doborât cu o singură lovitură în piept. O femeie rațională ar fi luat-o la fugă în clipa aceea, dar eu l-am încălecat, înfigându-mi mâna în părul lui, ca să îi zdrobesc fața de dale.

— Doamne! Stai! N-am vrut să te sperii.

— Nu m-ai speriat. Am o reacție anormal de redusă la stimulii externi, Romero. N-ai observat?

— Poftim?

I-am lăsat spațiu ca să se întoarcă sub mine. Mai întâi, mi-am pus mâna pe inima lui, apoi am plimbat-o de-a lungul claviculei până la locul în care îl lovisem.

— Judith. Am venit tocmai din Bari. Voiam doar să…

— Taci!

M-am aplecat și l-am sărutat. Blând, la început, atent, presărându-i câteva atingeri lente și curioase pe buze, apoi mai adânc, căutându-i limba, cufundându-mă în gura lui. El m-a cuprins în brațe, strâns, trăgându-mă peste el, în timp ce părul meu a alunecat peste chipul lui. Mi-am dus mâna pe sub rochie, așezându-mă pe umflătura mădularului lui.

— Ce faci?

— Ei bine, m-am gândit că dacă tot suntem aici…

El m-a plesnit. Destul de tare încât să doară, dar simțeam că zâmbește.

— *Puttana.*

Mi-am răsfirat degetele pe gâtul lui lovit, am apucat mai tare, am strâns.

— Da?

— Știi asta.

El mi-a rupt resturile ude ale lenjeriei și m-a pătruns înainte să se ridice și să se pună pe picioare într-o mișcare care l-a împins și mai adânc înăuntrul meu când am ajuns în poziție verticală, cu picioarele înfășurate în jurul lui, în timp ce ne-am clătinat dizgrațios spre zidul lângă care așteptasem să sar la el. Pantalonii i s-au strâns în jurul gleznelor, și mi-am înfipt unghiile în fundul lui când mi-a tras capul pe spate cu brațul și m-a mușcat de gât.

— Mai tare, i-am spus, dar îmi ghicise gândurile deja, lovindu-mă de perete, umflătura groasă a mădularului găsindu-mi căldura, desfăcându-mi sexul, în timp ce eu îl cuprindeam pe de-a-ntregul.

— Am spus mai tare.

— *Troia.*

El m-a lovit din nou, peste gură, vibrația loviturii arzând și furnicând când mi-a cuprins fundul cu ambele mâini, ca să mă pătrundă și mai adânc. Cărămizile îmi zgâriau spatele pe măsură ce sexul meu aluneca peste el și am găsit un ritm feroce, apropiindu-ne tot mai mult de apogeu cu fiecare penetrare, până când am simțit cum gheara plăcerii se desface, iar orgasmul meu nebunesc îi învăluie mădularul fierbinte, în timp ce el s-a mai repezit o ultimă oară înăuntrul meu și s-a împins în mine de trei ori, lung și încrâncenat.

Șoldurile mele erau desfăcute atât de tare încât a trebuit să mă ridice de pe el. Am îndreptat rămășițele rochiei, m-am gândit să-mi recuperez lenjeria, dar am decis apoi că nu merita deranjul. În schimb, m-am concentrat să găsesc brățara, care se putea dovedi a fi folositoare. În sfârșit, pulsul meu era din nou alert; auzeam cum se aranja, prinzându-și cureaua și încercând să-și recompună gulerul sfâșiat.

La final, am constatat că exact după colț se afla și caravanseraiul. Am plecat din orașul vechi ținându-ne de mână.

— De ce ai venit? l-am întrebat în taxiul care ne ducea înapoi la hotel.

— Am vrut să mă asigur că ești bine.

— Puteai să suni.

— Poate că mi-a fost dor de tine.

— Atunci rămâi?

— Până când pleci tu. Dacă nu te deranjează. Apoi ne

revedem la Londra pentru vânzare.

Era foarte bine așa. Prea multe lucruri mă așteptau în jurul patului meu. Era mai bine să îl am pe da Silva în el.

23.

A doua zi dimineață, la ora 10, Solomon Mathis mă aștepta în fața ambasadei, chel și cu o barbă neagră, într-un costum frumos, de un albastru-deschis. Am făcut cunoștință, apoi m-a întrebat dacă puteam să discutăm ceva înainte să sosească Zulfulgarli.

— Trebuie să vă spun, domnișoară Teerlinc, că am primit un telefon de la Mackenzie Pratt. Acum câteva săptămâni, în perioada în care a fost anunțată vânzarea.

— Sunt la curent cu asta, am răspuns cu grijă.

— Atunci știți că… hm, regretata domnișoară Pratt mi-a spus că era de părere că lucrarea este un fals?

— Într-adevăr.

— Evident, acest lucru s-a întâmplat cu mult înainte ca domnul Zulfulgarli să mă roage să-l sfătuiesc.

Mi-am dat seama imediat unde voia să ajungă. După expresia anostă și studiată de pe chipul lui Mathis, știam că ne gândim amândoi la același lucru. Am așteptat să continue.

— Am vrut să fiu primul care să vă asigure că am un respect profund față de colegii mei din Londra și că, desigur, o să acționez corect în numele domnului Zulfulgarli. În principiu, cred că această inspecție e doar o formalitate. Ar trebui să adaug, a spus el în grabă, că eu evaluez tabloul pentru el în numele celor de la FICA.

— Înțeleg.

Fundația Internațională pentru Cercetare în Artă oferă servicii de autentificare însoțite de o chichiță folositoare, prin faptul că experții ei au opțiunea să rămână anonimi. Mathis avea o reputație foarte solidă pe care nu era dispus să o compromită. Și totuși, Zulfulgarli era dispus să plătească o grămadă de bani doar ca să i se spună exact ce voia să audă. Trecând prin FICA, Mathis putea să își colecteze comisionul – probabil uriaș – și să își salveze pielea dacă, mai târziu, tabloul era recunoscut drept

o făcătură. De partea cealaltă, Zulfulgarli nu ar fi înțeles neapărat diferența dintre o evaluare FICA și o confirmare definitivă.

Mathis mă urmărea cu atenție. Îmi comunicase poziția lui, dar cea mai mică urmă de ușurare din partea mea putea să schimbe situația.

— A fost atât de groaznic, ce s-a întâmplat, am spus eu pe un ton grav. Știți, eu chiar eram acolo în noaptea aceea… se organizase o cină pentru niște clienți ai casei de licitații.

— Da, am citit despre asta. Probabil că ați fost foarte șocată.

— Lumea artei îi va simți lipsa.

— Desigur. Poate că ar fi mult mai… respectuos să păstrăm secretul opiniei domnișoarei Pratt, în măsura în care se poate, nu?

— Nici nu aș putea să fiu mai de acord. Mulțumesc. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră să fiți atât de sincer și, bineînțeles, nu o voi mai pomeni.

Nu era pe deplin clar dacă ne refeream la implicarea lui Pratt sau la clauza FICA, lucru care ne convenea de minune amândurora. Am dat mâna, asemenea jucătorilor de tenis înainte de începerea meciului.

— Sper că o să vă placă pictura.

— Nu am nicio îndoială.

•

Cum nu aveam voie să asist la desfășurarea evaluării, m-am așezat într-o cafenea peste drum și am comandat o cafea mare, cu aromă de cardamom, în timp ce am privit cum Zulfulgarli și gărzile lui de corp apar în trombă în două mașini de teren Mercedes. Au dispărut în clădire și, la câteva minute după aceea, mi-a țârâit telefonul cu un mesaj de la Hugh.

A ajuns. Cu Solomon Mathis. Stau cu ochii în patru!

Unde altundeva credea idiotul că o să fie Zulfulgarli?

Mi-am aprins o țigară și am început să mă gândesc din nou. Urmau să stea închiși acolo ore întregi. Mathis, în orice caz, așa va face, cu Hugh și Karel păzindu-l tot timpul. Era ciudat să nu ai nimic deosebit de făcut. Apoi, telefonul a țârâit din nou. Da Silva.

Vrei să te întorci în pat?

N-am putut să nu zâmbesc. Poate că, la urma urmei, chiar aveam altceva de făcut.

•

Hugh m-a sunat imediat după ora 3. Mă odihneam pe pieptul lui da Silva, cu o mână așezată pe mădularul lui. Îmi mângâiase părul cât ațipisem.

— Deci?

— Este bine. Adică, Mathis a spus că trebuie să plece și că o să își scrie evaluarea, dar l-am văzut cum a încuviințat din cap spre Zulfulgarli. O să liciteze.

— I-ai spus lui Rupert?

— Nu încă, am crezut că vrei să afli tu mai întâi.

Da Silva s-a ridicat și am văzut că își căuta pantalonii. Ajunseseră cumva pe balcon.

— Minunat. Dă-i un telefon acum. Stai! O să ajung acolo într-o oră ca să luăm tabloul.

— Desigur. Să le spun să pregătească avionul?

Am simțit cât de mult așteptase Hugh să spună asta.

— Așa să faci. Mulțumesc!

Da Silva m-a tras înapoi în cuibul de cearșafuri încâlcite.

— Pleci?

— Nu vrei să știi ce-au spus despre tablou?

— Nu-mi pasă. Rămâi aici!

M-am retras.

— Nu pot. Știi că nu pot. Dar… – nu-mi venea să cred că făceam asta, dar cuvintele păreau oricum să vină de la sine – de ce nu te întorci cu mine? Rămâi la Londra până la licitație? Pot să te iau în avion, fără probleme.

Dacă mă gândeam bine, îmi petrecusem o perioadă exagerat de lungă din viață așteptându-l pe da Silva. Zilele nesfârșite de la lac, după ce îl omorâsem pe Cameron Fitzpatrick, călătoria de la Nisa la Veneția, unde el așteptase lângă oasele lui Alvin Spencer, orele lungi ale captivității mele în Calabria. Dar am simțit că secundele de care ar avea nevoie ca să răspundă la întrebarea mea atunci – în camera de hotel care mai purta parfumul sexului nostru – au fost cele mai lungi dintre toate.

— Da, Judith, a spus el pur și simplu. Da. Mi-ar plăcea asta.

•

— Iahnie de fasole, a exclamat da Silva când taxiul a urcat pe Brook Street.

— Poftim?

— Iahnie de fasole. Știi, chestia aia portocalie dezgustătoare.

Asta îmi amintește de Anglia.

Pentru un agent sub acoperire care avea legături cu Mafia, da Silva călătorise surprinzător de puțin.

Vizitase Londra doar o singură dată, într-o excursie de o zi ca să vadă atracțiile importante, când fusese trimis în Anglia la un curs de învățare a limbii engleze la Leicester.

— Am locuit cu familiile, mi-a explicat el, în timp ce portarul ne-a luat valizele și mi-a urat bun venit la Claridge. Luam cina la 6. Era mereu frig. Cenușie, fiecare zi. Trebuia să port pulover vara. Și toată mâncarea era portocalie. Degetele alea de pește...?

— Crochetele de pește.

— Și cerealele. Era traumatizant. Am slăbit.

— Iahnia de fasole este minunată. Și o să vezi... nu e așa de rău cum crezi. Hai!

— Aveți un mesaj, domnișoară Teerlinc, mi-a spus omul de la recepție.

Zulfulgarli sunase la hotel și îmi ceruse să îl contactez direct. L-am trimis pe de Silva în cameră ca să facă un duș și am sunat din recepție la Baku. Azerii au răspuns la primul apel, urlând ca să acopere muzica asurzitoare din casă. Era 2 dimineața acolo, ora la Pacha. Linia a trosnit când Zulfulgarli a ieșit afară, apoi i-am auzit mai bine vocea.

— Deci... am vorbit cu domnul Mathis!

— Și ești mulțumit?

— Cel mai mulțumit. Aș vrea să te invit la Saint-Tropez în weekend, dacă n-ai altceva programat. Am ceva de discutat cu tine.

— Nu putem să discutăm la telefon?

— Aș prefera să te revăd. Am o casă acolo, o să fii oaspetele meu.

— Hmmm... Lasă-mă să mă gândesc și să-mi verific programul.

•

Da Silva era întins pe pat, într-un prosop de baie, învăluit în parfumul de patchouli al gelului de duș Cowshed. Și-a desfăcut brațele, dar eu m-am îndepărtat și am început să-mi scot hainele.

— Mă simt dezgustător după avion. Fac un duș și după, ce zici de room service? Fără fasole.

— Perfect, *amore mio.*

Dragostea mea. Mi-a spus „dragostea mea" și nici măcar nu era excitat. E ceva demn de luat în seamă.

•

Primul lucru pe care l-am făcut de dimineață a fost să o sun pe Carlotta.

— Unde naiba ai fost? Adică, sunt în luna a cincea pentru numele lui Dumnezeu!

— Este extraordinar, felicitări, sunt atât de fericită pentru tine! Este…

— Gemeni! Franz este încântat.

— Stați în Monaco peste vară?

Carlotta a oftat afectată.

— Da… eu am vrut să merg în Mykonos, dar Franz a spus că ar fi prea stresant pentru mine. Sunt doar însărcinată, atâta tot. Așa că sunt blocată în văgăuna asta până ne întoarcem în Elveția.

Văgăuna fiind casa lui Franz, extrem de frumoasă, în stil art deco, aproape de Palais des Princes.

— N-ai vrea să faci o plimbare până la Saint-Tropez? Dacă te lasă soțiorul?

— Taci tu! Normaaal… nu este nimeni pe aici, mor de plictiseală. Mergem la Byblos?

— Grozav. O să mă ocup de rezervări.

— O să fie vacanța mea înainte să nasc! a țipat ea, doar că fără Franz, gen. Apropo, ce s-a întâmplat cu rusul ăla?

— Poate o să ai ocazia să-l cunoști.

— Aș spune că este extraordinar, dar acum sunt, gen, foarte grasă.

— Cine este tipul? a întrebat da Silva, lingându-mă pe gât.

— Cineva cu care trebuie să mă întâlnesc. De fapt, cu doi oameni. Trebuie să plec în sudul Franței poimâine.

— Dar abia am ajuns. Pot să vin și eu?

— Nu. Sunt chestii de serviciu, dragule. Cred că merită.

— Și cu mine cum rămâne?

— Nu fi disperat, nu e nimic sexy. Tu o să rămâi aici, te duci la British Museum, la Roată sau unde vrei tu. Ia-ți o vacanță! Adică, dacă te descurci cu Franci, am adăugat eu răutăcioasă.

El s-a ridicat și s-a dus la baie. I-am trimis rapid un mesaj lui Iermolov, întrebându-l dacă era pe Coastă și apoi i-am răspuns

lui Zulfulgarli, spunându-i că mă voi ocupa singură de cazare și sugerându-i să luăm prânzul la 55.

Da Silva a tras apa și s-a întors în pat. Am început să-i desenez o linie de sărutуri pe corp, dezmierdându-i mușchii tari cu limba.

— Să nu te superi. Am invitat o prietenă, așa că o să am o doamnă de companie. O să fiu plecată doar două zile.

— Două zile sunt o veșnicie, *amore.*

Am continuat să îmi petrec limba peste pieptul lui, peste abdomen, până când buzele mele și-au găsit destinația. Nu cred că sunt prima femeie care se gândește la cumpărături în timp ce face sex oral. Aveam nevoie de câteva lucruri noi pentru călătorie. *Plec într-un weekend cu ele și dacă indiciile din gura mea sunt demne de luat în seamă, am să-mi găsesc și un prieten. Sunt gata*!

24.

Prima imagine a Mediteranei, când avionul aterizează pe aeroportul din Nisa, îmi dă mereu fiori. Poate pentru că pista pare să fie construită chiar în apă, așa că există întotdeauna momentul acela extraordinar de încordare când pilotul se ferește de valuri. Trecuse multă vreme de la prima mea vizită, absolut încântată de un weekend la Eden Roc, deși învățasem cu timpul că era ușor desuet să iubești Riviera. Pe cât era de supraevaluată, de impertinentă, de aglomerată, tot mă făcea să simt că *am ajuns* într-un loc care nu semăna cu niciun altul. Desigur, călătoria aceea nu ieșise prea strălucit în anumite privințe, dat fiind că cei doi tovarăși ai mei de călătorie sfârșiseră fără suflare, dar bougainvillea era la fel de colorată și cerul peste Cap Ferrat era la fel de strălucitor, iar de data asta îmi plăteam singură sejurul, nu printr-o felație făcută unui grăsan. Când am văzut-o pe Carlotta așteptându-mă la ieșire, mi-am dat seama cât de departe ajunsesem amândouă, fiecare în felul ei.

În afară de burtica de viitoare mamă, Carlotta era neschimbată – singurul lucru mare, pe lângă sânii imenși, era diamantul masiv cuibărit în golul de la baza gâtului.

— În sfârșit, a spus ea, după țipetele și îmbrățișările obligatorii și după ce portarul ne-a împins valizele până la mașină. Doar că… în avans.

— Când vin bebelușii?

— Ei bine, tehnic vorbind, în octombrie, dar am programat deja operația la Zürich în septembrie.

— Presupun că e nevoie de multă atenție când aștepți gemeni.

— Da, asta i-am spus și eu lui Franz.

Unul din nenumăratele lucruri pe care le admiram la Carlotta, în afară de mâna de fier cu care acționa asupra propriilor interese, era disciplina ei. Ar fi putut să fie general într-o altă viață.

— Deci… rusul? a întrebat ea, după ce ne-am instalat în Mercedes pentru drumul de două ore până la Saint-Tropez.

— Numele lui este Pavel Iermolov. Ne scoate la cină în seara asta. Dacă n-o să fii prea obosită, bineînțeles.

— Obosită? Tot ce-am făcut vara asta a fost să mă odihnesc. În afurisitul de Monaco. Este atât de patetic.

Îmi aminteam și acum vremea în care Carlotta și-ar fi dat și implanturile pentru o casă în Monaco, dar n-am insistat pe subiect.

— Este mai degrabă un prieten. Nu o perspectivă. Dar am… se poate să fi întâlnit pe cineva. Un italian?

Îmi dădeam seama cum vocea mea căpăta tonul pe care îl foloseam pe vremea când eu și Carlotta eram două fete pe un iaht, puse pe căpătuială.

— Delicios. Este bogat?

— Sărac, dar cinstit.

Ce înțeleg eu prin cinstit.

— Cum este sexul?

— Bun. Foarte bun. De fapt, al naibii de extraordinar.

— Franz nu m-a mai atins de când am aflat rezultatele testului de sarcină.

Nu mi se părea o pierdere foarte mare, din moment ce Franz era trecut de 70 de ani, cu o preferință pentru ondinism, dar am încercat să spun ceva liniștitor despre cum își făcea el griji pentru copii.

— Este lipsit de logică, dar absolut normal.

— Da. Doar că mă deranjează perspectiva asta după naștere.

•

Carlotta mi-a spus că își dorea să tragă un pui de somn când am ajuns la Byblos, așa că mi-am petrecut după-amiaza în ture de înot, citind lângă piscină și revizuind planurile pentru ziua de după licitație. Biletul de tren încă mai aștepta în dulapul de la St. Pancras Metro Express. Dar poate că, la urma urmei, nu aveam să îl folosesc. Lăsându-mă pe spate, am plutit în apa catifelată, dând ușor din mâini cât m-am lăsat purtată, cu fața întoarsă spre văzduhul mediteraneean de cobalt. Poate că am și visat un pic cu ochii deschiși.

La 6, m-am dus să mă îmbrac. Eram cu mult mai entuziasmată decât simțeam că trebuia să fiu la gândul revederii lui Iermolov după șapte luni, așa că, firește, ultimul lucru pe care mi-l doream era să dau de înțeles că mă chinuisem în vreun fel. În cele din urmă, mi-am ales o rochie largă de in de un cenușiu-deschis, cu o curea Isabel Marant de piele maronie și sandale simple. Eu am o teorie care spune că, de îndată ce un bărbat te-a văzut goală, nu mai trebuie să-ți faci griji pentru tocuri. Dar mi-am aranjat părul mai mult ca de obicei și m-am fardat timp de douăzeci de minute, ștergându-mi de câteva ori machiajul.

— Ai de gând să porți asta, draga mea?

Carlotta era îmbrăcată într-o rochie vaporoasă din muselină albă și strânsă sub piept, semnată Luisa Beccaria. Arăta de parcă ai fi zis că poza pentru Élizabeth Vigée le Brun, numele celei căreia mă inspirase să îmi aleg pseudonimul. I-am scris lui Iermolov ca să îi reamintesc să-mi spună „Elizabeth”; la fel îi explicasem și Carlottei la nunta ei, cu o vară în urmă, că renunțasem la „Lauren”, cum mă cunoscuse ea, din motive de afaceri. Doamne, viața mea era epuizantă.

— Adică, arăți minunat, dar ai spus că italianul este sărac, nu? Nu vrei să-ți limitezi opțiunile.

— Îmi place, Carlotta. Avem multe în comun.

— Adică, o legătură spirituală?

— Ai putea să spui și așa.

— Atunci trebuie să respecți relația asta. Știi, exact așa am simțit și eu cu Franz.

•

Am regretat alegerea rochiei de îndată ce am ajuns la La Vague d’Or, unde Iermolov rezervase o masă la ora 8. Bănuiam

că avea companie, din moment ce îmi refuzase cererea de a lua cina la el acasă, în afara orașului, ca să mai aruncăm o privire la picturile lui, dar nu îmi închipuiam că va fi însoțit de o tipă de un metru nouăzeci și cinci pe tocuri. Nu era de mirare că viața lui Mackenzie Pratt fusese atât de nefericită. Tatiana m-a făcut să mă simt ca un țânțar când s-a aplecat să mă sărute superficial. Totuși, puține lucruri sunt mai plictisitoare decât o femeie ostilă și rusa mea cu accent puternic care nu era chiar atât de ruginită, așa că m-am chinuit să întrețin o conversație prietenoasă, ajutată de înghițituri consistente dintr-un Corton-Charlemagne aproape perfect. Carlotta discuta în engleză cu Iermolov, trecând în revistă locurile prin care călătoriseră și unde aveau de gând să se mai ducă, într-o versiune internațională și îmbogățită a jocului numelor.

Tatiana m-a informat că era designer de bijuterii. Mi-am înăbușit compătimirea și am întrebat dacă își vindea lucrările la Londra.

— Aș vrea, dar sunt așa de ocupată, știi, călătorind cu Pavel.

Și-a întins un braț palid peste tarta de homar neatinsă și l-a apucat posesiv pe Iermolov. I-am aruncat o privire Carlottei. Trebuia să vorbesc cu Iermolov între patru ochi, dar Tatiana, în mod evident, nu avea de gând să îl scape din ochi. Carlotta s-a scuzat ca să se ducă la baie, Iermolov a încuviințat politicos din cap când ea s-a ridicat, apoi a prins-o de braț când s-a clătinat într-o parte, burtica ei rotindu-se și vărsând cocktailul Tatianei pe costumul Alaia pe care-l purta mulat pe corp. Ospătarii s-au grăbit spre noi cu șervețele, dar Tatiana nu avea altceva de făcut decât să se retragă la baie ca să remedieze situația, Carlotta agitându-se spășită în urma ei. Iermolov a început să vorbească în engleză.

— Asta a fost urâtă, Judith.

— Ei bine, dacă te asociezi cu genul de fată care bea cocktail la cină. O să se întoarcă imediat. Am nevoie să participi la vânzarea de la casa de licitație, pe 5 iulie. Și vreau să licitezi pentru un tablou. Nu să-l cumperi, să licitezi. Să licitezi sus. Este un Gauguin, *Fată cu evantai II.*

— Da, am văzut catalogul. Și ziarele, de fapt. Deci, de ce să nu vreau să obțin o pictură atât de importantă?

— Crede-mă, nu vrei. Dar vreau să te prefaci că ți-o dorești cu adevărat. O să mă ajuți?

— Mă bucur mereu să ajut... un prieten. Dar de ce urgența asta?

— Dejan Raznatovič.

— Ah!

În acel moment, miliardele lui Iermolov erau sută la sută legale, așa că știam că nu trebuia să îi explic cine era Raznatovič.

— Sigur există și alte căi prin care să-l eviți pe Raznatovič, nu?

— Pavel, te rog! Am de gând să-l evit oricum. Trebuie. Dar mai întâi am de făcut asta. Ca să câștig niște timp.

— Și la schimb?

— Ce anume din ce am eu ai putea să-ți dorești tu?

— Ai un aer foarte serios în seara asta.

— Vrei să spui neîngrijit.

— Neîngrijit? Da, așa. Poate că astea o să te înveselească. Să-l deschizi mai târziu.

Mi-a dat un pachețel pe sub masă.

— Care sunt planurile tale... după licitație?

— Ce treabă ai cu ea?

— Cu Tatiana? Este ceva... temporar.

— Atunci sunt deschisă unor eventuale propuneri. Poate. Nu pot să promit. Trebuie să văd cum merg lucrurile... la Londra. Dar am nevoie să licitezi pentru tabloul ăsta.

— Atunci o să fiu la Londra. Și vedem după.

— Să știi că m-am gândit la picturile tale, Pavel.

Iermolov s-a ridicat din nou în picioare, chiar în clipa în care femeile au revenit la masă. Tatiana își tăiase pantalonii pătați transformându-i într-o salopetă minusculă. În urma ei, un chelner purta pe brațe bucățile de material. Chiar și în competiția profesionistă și serioasă dintr-un restaurant de trei stele Michelin din Saint-Tropez, la jumătatea lui iunie, picioarele ei au întors capete în urma ei pe terasă. De la spate, Iermolov a sărutat-o pe umăr.

— Mergem mâine la cumpărături, iubito, a murmurat el, dar ochii i-au rămas ațintiți spre chipul meu.

Era ciudat să mă gândesc că, la un moment dat, îmi fusese frică de el.

•

— Este complet obsedat de tine!

Eu și Carlotta beam o ceașcă de ceai de mușețel pe balconul de la Byblos. Nu mi-am mai aprins o țigară, de dragul gemenilor.

— Avem o istorie împreună, dar ai văzut-o și tu pe Brianna din Tarth.

— Locul ăsta e plin de fete ca ea. Șiretenia i-a fluturat în colțurile genelor. Știm noi prea bine.

— Mi-a dat ceva.

Am scos cutiuța pe care o ascunsesem în geantă.

— Asprey? Dă-l încolo. M-aș fi așteptat la Harry Winston cel puțin din partea unui rus. O! Ia să vedem. Uită-te la minunile astea!

Cerceii aveau un design Belle Époque, diamante în formă de pară de mărimea degetului mare, încastrate într-un pandantiv curbat cu trei lonjeroane.

— Ți-am *spus* eu! a strigat Carlotta.

Am întors unul dintre cercei pe toate părțile. Din acel unghi, pietrele arătau ca penele unui evantai. *Destul de bine, Iermolov, destul de bine.*

— Franz măcar este decent cu bijuteriile, spunea Carlotta, atingându-și încântată colierul. Adică înainte să mă logodesc cu Hermann. Îți mai amintești de Hermann? Înainte de Franz?

— Cel care a intrat la închisoare?

— Da, așa de tipic lui. Era un porc de zile mari. Deci, oricum, mă vedeam cu tipul ăsta și mi-a făcut cadou niște diamante din astea de la… Tiffany. Adică, pe bune?

— Viața ta este o vale a plângerii, Carlotta.

— Vrei să coborâm puțin la Les Caves?

— Sigur.

— Atunci pune-ți cerceii și schimbă sacul ăsta de pe tine, vrei?

•

Zulfulgarli mă informase mândru că avem o întâlnire de o oră la restaurantul 55, explicându-mi, în cazul în care nu aflasem deja, că doar clienții vechi puteau să prindă o masă acolo înainte de 15. Mi-a trimis și o barcă să mă ducă la Pampelonne, un Cerri a cărui lățime de treizeci de metri era mult prea mare pentru o singură persoană. Totuși, cocoțată cu picioarele încrucișate, cu părul fluturând în bătaia vântului și valurile care își făceau dansul limpede și strălucitor, pe măsură ce traversam flotila de iahturi ancorate în golful Ramatuelle, aproape că am trăit un moment mindfulness. Hay-Z aștepta pe debarcader. I-

am pasat lui sandalele și am prins pliurile caftanului Prism azuriu și vaporos, înainte să mă ajute să cobor. Pe dedesubt purtam o pereche de bikini Eres albi și asimetrici, pe care Zulfulgarli părea să îi aprecieze.

— *Bonjour,* Patrice!

Proprietarul de la 55 a tresărit aproape imperceptibil când Zulfulgarli l-a bătut familiar pe spate.

— *Bonjour, madame,* domnule Zulfulgarli, ce plăcere să vă revăd!

De îndată ce ne-am instalat pe canapelele colorate în albastru cu alb, cu o sticlă de rosé și cu porții de biban de mare și ratatouille în față, Zulfulgarli mi-a spus că avea de gând să cumpere tabloul lui Gauguin. I-am spus că sunt încântată, dar că nu prea înțelegeam de ce mă invitase la Saint-Tropez ca să mi-o spună, deși era extraordinar că îl vedeam.

— Am crezut că poate ajungem la un aranjament?

— Vrei să spui o vânzare privată?

— Exact.

— Și cum te gândești să facem asta? Te rog să nu uiți că tabloul nu este al meu, eu sunt pur și simplu un dealer.

Mi-a aruncat ceea ce cred că trebuia să iau drept o privire vicleană. Șuvițe de păr negru își croiseră drum peste cusăturile de pe umărul cămășii albe Vilebrequin.

— Exact. Iar pentru o vânzare privată, cu un preț prestabilit, aș fi dispus să plătesc galeriei tale o taxă de brokeraj. Gentileschi, da?

Am sorbit din vin, la fel ca toate celelalte femei de la mesele din jurul nostru. Urmărind cum se jucau cu peștele la grătar și salatele de roșii, ridicând furculițele la gură și sprijinindu-le la fel de pline la loc pe farfurii, părea o conspirație perversă în care toată viața socială de pe Mediterană se articula în jurul unor prânzuri și cine nesfârșite la care se aștepta ca femeile să nu consume aproape nimic, la fel ca Scarlett O'Hara în *Pe aripile vântului*. Mi-am scos ochelarii de soare și l-am privit pe Zulfulgarli în ochi.

— Cât?

— O sută pentru tablou, plus zece pentru tine.

Nu era nevoie să mai spună că se referea la milioane.

— Drăguț. Aș fi foarte interesată… doar că…

— Cincisprezece.

— Domnule Zulfulgarli, nu aș îndrăzni să te jignesc printr-o negociere. Nu, după cum am spus, eu acționez în contul celor de la Società Mutuale, iar ei au insistat ca pictura să fie scoasă la licitație publică. După cum știi, este deja expediată, așa că ar trebui să existe o taxă de retragere.

— Care este rezerva?

— O sută.

— Zece la sută din rezervă plus cincisprezece pentru tine fac o sută treizeci și cinci. Aș putea…

L-am întrerupt.

— Dar mai este un motiv. Este de datoria mea să mă asigur că clientul meu primește cel mai bun preț posibil. Și am auzit de curând că există un alt cumpărător interesat. Foarte interesat.

— Cine?

— Nu aș putea să spun.

— Desigur.

Ne-am continuat prânzul, Zulfulgarli a încercat să își ascundă iritarea, terminând rapid vinul și cerând încă o sticlă. La masa de lângă apă, un grup de arabi stropeau o fată cu un Dom Perignon din 1985. Doi chelneri s-au grăbit spre ei, nu ca să îi oprească, ci ca să îndepărteze o barcă pneumatică plină de turiști care se apropiaseră prea mult de debarcader cu bețele lor pentru selfie-uri. Lângă noi, doi copii blonzi erau absorbiți în iPad-uri, ignorând hamburgerii pregătiți special pentru ei, cu aceeași indiferență cu care tratau linia ispititoare de nisip umed de pe țărm, o indiferență afișată de tot clubul când o celebră actriță în niște amărâți de pantaloni scurți și-a făcut apariția dinspre plajă. Ce ar fi făcut toți oamenii aceia dacă o barcă plină de refugiați și-ar fi făcut apariția chiar acolo, în inima capitalismului? Ar fi sărit în ea și ar fi rămas acolo, organizând rapid o gală de caritate și susținând discursuri serioase *à la* Leonardo DiCaprio? *De parcă ți-ar păsa, Judith.* Era un loc în care aveam de gând să rămân și nu era partea de plajă rezervată publicului de gură cască.

— De fapt, m-am aplecat complice spre Zulfulgarli, să-ți spun un secret? Celălalt interesat? Este Pavel Iermolov. O să participi personal la licitație?

— Trebuie să merg la New York.

— Ce păcat! I-am atins mâna peste masă. Îmi adusesem fără tragere de inimă brățara Bulgari cu mine. Speram să sărbătorim

împreună. După ce îl obții.

Mi-a mângâiat interiorul brațului.

— Deci, mă refuzi?

— Eu aș fi spus contrariul.

Am revenit în poziția inițială.

Bine, să vedem cine are, până la urmă, scula cea mai mare.

Zis și făcut.

25.

Uneori se întâmplă să stai în casă toată după-amiaza, poate citind, apoi intră cineva și aprinde lumina și numai atunci îți dai seama că afară s-a înserat, că ai stat pe întuneric fără să-ți fi dat seama. Așa m-am simțit în zilele acelea cu da Silva la Londra, de parcă lumea căpătase o patină de monotonie pe care el o înlăturase. Ca… lustrul de pe un tablou. Poate a fost pentru că el chiar putea să mă vadă, fusese cumva prezent de la începutul poveștii, și că nu era nimic, absolut nimic, ce trebuia să ascund. Sună ciudat, dar nu se simțea ciudat. Era minunat.

De îndată ce toate pregătirile pentru licitație fuseseră aranjate, nu mai aveam altceva de făcut decât să particip la petreceri împreună cu Rupert sau Charles Eagles. Angelica „lucra de acasă”, sau, în orice caz, din casa cuiva din Formentera, deși urma să se întoarcă pentru licitație. Rupert era extrem de mândru de felul ingenios în care se ocupase de povestea cu Gauguin. După cum le explicase celor din departament, era vorba, pur și simplu, de „stăpânirea poveștilor din presă”. Charles Eagles se mobilizase cu un apel către prietenii lui apropiați de la *Tatler* și, după ce un articol intitulat „Să înceapă licitația!” fusese postat pe site-ul lor, îngrijorările îndreptățite ale lui Mackenzie se făcuseră praf. Ziarele făceau speculații în privința șanselor pe care Iermolov și Zulfulgarli le aveau să câștige tabloul, așa că am trimis-o pe Pandora la William Hill cu zece lire ca să înceapă licitația, urmată firesc de un apel discret către ziarele de scandal.

Totuși, absolut nimic din entuziasmul care se construise în jurul licitației nu mi se mai părea real. Nu mai aveam ochi decât pentru Romero. Mi se părea chinuitor să mă ridic din pat, să fug

la oricare dintre evenimentele la care participam și să port absentă câte o discuție lipsită de importanță de jumătate de oră, învolburarea albă a dorinței mele pentru el înflorindu-mi permanent în minte, până când reușeam să fug înapoi la el, în cuibul pe care trupurile noastre îl făcuseră în așternuturile calde încă. Nu știu dacă vreunul dintre noi mai făcuse vreodată dragoste până acum. Nici nu cred că eu mă gândisem vreodată la asta. În primele dăți când fuseserăm împreună, dorința lui avusese o stângăcie care mi se păruse teribil de înduioșătoare. Sexul era oarecum îndepărtat de el, ceva ce urmărise pe ecran, cuvinte și gesturi pe care credea că trebuia să le facă, mai degrabă decât ce își dorea să facă. Asta nu mă mai interesase niciodată până acum – pentru mine, un iubit era bun sau rău, dar cu o combinație de îndrăzneală și sensibilitate pe care nu mi-aș fi închipuit vreodată că puteam să le simt, am vrut să îl învăț. Și am făcut-o. Făcând asta, m-am învățat și pe mine și era extraordinar, pentru că nimeni nu mai juca vreun rol. Ceea ce făceam nu era întotdeauna plin de iubire sau de blândețe, chiar dacă așa era adesea. Sub haine, pielea noastră era o hartă a plăcerii înflăcărate... amprentele lui imprimându-se adânc în interiorul coapsei mele. Eram umflată, mușcată și plină de vânătăi, iar când nu îl aveam înăuntrul meu, nu mai simțeam altceva decât golul insuportabil al absenței lui.

Nu avea importanță că nu citise prea mult și că nu îi păsa de tablouri sau că mă încurcam câteodată în italiana mea când încercam să îi explic ceva. Am căzut de acord că nu vom fi vreodată împreună, că era doar o chestiune de *atunci când* vom fi împreună, o întrebare nespusă care plutea între noi de când ne văzuserăm pentru prima oară. Așa că discuțiile noastre erau fascinante acum pentru că erau despre noi înșine: „Ce ai simțit atunci? De unde ai știut asta?” Și poate că era ceva monstruos în complicitatea noastră, dar nouă ni se părea ciudat și frumos, privilegiul iubiților pe care nu mă gândisem vreodată că aș fi putut să îl revendic. Singurul lucru despre care nu vorbeam era ce urma să se întâmple după licitație. Știu că își suna soția și copiii când eram plecată și apreciam că încerca să fie discret în legătură cu asta. Și nu suportam ideea de a mă gândi la clișeul îngrozitor al unei aventuri cu un bărbat însurat, așa că făceam ceea ce fac majoritatea femeilor în privința asta și mă prefăceam că situația în sine nu exista.

În afară de mama și de Dave, nu mai cumpărasem niciodată cadouri pentru altcineva. Gusturile lui Romero erau destul de evidente, dar mă amuza să îi fac pe plac. Bucuria pe care i-o trezeau lucrurile noi îmi amintea de cum fusesem și eu odinioară, și cumva, mă gândeam că poate dacă îl pregăteam pentru o viață nouă, ar fi fost mai dispus să își dorească una. Deci, când nu eram în pat și nu mâncam la toate restaurantele în care îmi dorisem să merg pe vremea când locuiam la Londra, dar nu mi-o permisesem niciodată, mă duceam cu el la cumpărături. Am comandat tricouri de la Turnbull & Asser și pantofi de la Edward Green, cele mai fine eșarfe și pulovere din cașmir, un costum cu adevărat englezesc de pe Savile Row. Îmi doream să îl răsfăț, să îi fac cadouri până când tot ce avea era perfect. Știam că era neînsemnat și prostesc, dar nu îmi păsa.

Cu o noapte înainte de licitație, ne-am dus într-un restaurant franțuzesc micuț din Bermondsey. După ce ni s-a turnat vinul în pahare, i-am întins lui Romero o cutie. Un Rolex Daytona... nu era ceea ce aș fi ales eu, dar știam că avea să îi placă. Îl dusesem la argintarul de pe Marylebone Lane ca să îl gravez. *Sempre. Pentru totdeauna.* El l-a cântărit între mâini înainte să îi fixeze cureaua.

— Judith. Mulțumesc. Este extraordinar, frumos. Mi-aș dori să pot să-ți ofer și eu asemenea lucruri.

— Îmi place mult mai mult să ți le ofer.

— Nu o să pot să-l port, a adăugat el întristat.

— Ba cum să nu. Să spunem că face parte dintr-o... vicleană operațiune sub acoperire.

— Îmi pare rău. Să știi că-mi pare atât de rău că lucrurile nu pot fi altfel.

— Te rog, să nu vorbim. Nu este nimic de zis. Hai să ne bucurăm de clipa asta!

Mai târziu, când ne-am întors acasă, mai întâi pe străzi victoriene pietruite, apoi pe sub luminile de pe malul Tamisei și pe lângă parcul St. James, și mai târziu, după ce am udat așternuturile, i-am pus, în sfârșit, întrebarea care mă bântuia încă din primăvară.

I-am simțit chipul în întuneric, i-am sărutat pleoapele, colțurile gurii, locul dulce de sub ureche.

— Pot să te întreb ceva?

Chipul îmi era lipit de gâtul său, buzele mele savurând

constant zvâcnirea familiară a pulsului lui.

— Orice, dragostea mea.

— Când anume mai exact aveai de gând să mă ucizi?

Ritmul inimii lui a rămas netulburat. Nicio tensiune, nicio reacție. S-a întors în cot deasupra mea și și-a lipit gura de a mea, un sărut care ascundea promisiunea fierbinte a unei vânătăi.

— Mâine, scumpo. Sau poate poimâine.

L-am lovit cu perna.

— Nemernicule!

— De unde știi că glumesc?

M-am ridicat și mi-am acoperit genunchii cu pilota.

— Nu știu. Dar am o sugestie.

El s-a întins la loc pe spate și și-a aprins bricheta Dupont. Claridge avea o politică foarte clară în privința fumatului, care era strict interzis.

— Asta. Povestea asta. Noi. Nu trebuie să se oprească. Putem să scăpăm.

— Știi că este imposibil, *tesoro.*

— Știu că Raznatovič mă vrea moartă. Dar dacă mă întorc cu tine în Calabria după licitație și în loc să mă arunci în groapa lui Salvatore, pur și simplu… dispărem? Am lăsat ca ideea să își facă loc pentru o clipă înainte de a continua. Cred că suma oferită pentru tablou o să depășească toate așteptările. Tipul de la Baku… este disperat să o aibă. Iermolov o să supraliciteze, suma licitată o să fie imensă. Și banii ajung mai întâi la Società… la bancă. Le spui unde să trimită banii cuveniți lui Raznatovič, așa că poți să-i scoți și pe ai mei. Mulți bani, Romero. Bani adevărați. Și apoi, ne dăm dispăruți.

El s-a întins pe spate, și-a pus mâinile sub cap. I-am luat țigara dintre buze și am tras prelung un fum. Îl urmărisem încântat de stilul nostru de viață, de personalul respectuos, de haine, cea mai importantă decizie a zilei fiind dacă să comande stridii sau *foie gras.* Nu îl detestam pentru asta… și eu însămi eram la fel.

— Nu pot să plec.

— Ba da, poți. Documente noi, identitate nouă, viață nouă. Eu am făcut-o, Dumnezeu mi-e martor.

— Vreau să spun că nu pot să-mi părăsesc copiii.

Deveneam exasperată în ciuda dorinței mele de a nu părea

astfel.

— Te-am văzut. Cu copilul. Cu copilul restauratoarei, cum o chema, Mariangela? Băiețelul ei. Ai învățat să faci asta. Nu simți asta. Știi că știu. Pentru că suntem la fel.

O pauză lungă. Apoi a spus în engleză: „Este un polițist corect”. Am zâmbit în întuneric. Învățase fraza de la mine.

— Și, am înghițit în sec, jucându-mi ultima carte, dacă ți-ai mai dori unul? Vreau să zic, un copil, atunci am putea, adică, aș putea…

S-a întins să îmi caute mâna.

— Vorbești serios?

— Da.

— Dar cum?

— M-am gândit la tot. Am putea să facem asta. Tot ce trebuie să faci este… să susții că ai scăpat de mine. Raznatovič o să te creadă. Și apoi mergem la Amsterdam pentru documente, știu eu un tip acolo și știu cum să ascundem banii. O să termini cu toată povestea asta. Gata cu „ei”.

— Am spus întotdeauna că ești bună.

— Ăsta este un da?

— Ești nebună.

Mi s-a făcut rău.

— Deci, este un nu?

— Nebună, dar bună. Este un da.

Blând, delicat, mi-am așezat capul pe pieptul lui. Tremuram. Tot ce spusesem fusese adevărat, dar cumva nu crezusem niciodată cu adevărat în posibilitatea asta. Totuși, brațele lui erau înfășurate în jurul meu, inspiram parfumul pielii lui. Se putea să fie real. Chiar se putea. Real. Pentru mine. Cred că am rămas acolo mult timp, apoi am simțit cum se mișcă și m-am agățat de el somnoroasă.

— Șttt, dragostea mea. Mă întorc într-o clipă.

M-am întors pe o parte și am auzit apa în baie. Cumva, sunetul acela mi se părea mai intim decât orice altceva făcuseră trupurile noastre. M-am simțit purificată, luminoasă, radiind de dragoste. El era acolo și puteam, în sfârșit, să mă simt liniștită. Când am închis ochii, am auzit ceasul din Piccadilly bătând miezul nopții.

Nu știu de ce am făcut-o. De ce trebuia să fiu sigură. Dar mai târziu, după ce a adormit, m-am desprins de trupul lui, m-am

înfășurat într-un cearșaf și m-am dus în salonul apartamentului ca să-mi deschid laptopul. Nu îi spusesem despre e-mail-uri, că le citisem. Îmi era rușine că ar fi putut crede că îmi băgăm nasul în relația lui cu Franci, că eram genul de femeie posesivă și geloasă. Am tastat codurile, am citit ultimul mesaj. Fusese trimis la 23:57.

Bunul va fi eliminat în 48 de ore.

Ceasul a bătut ora 3. După ce am terminat de îngropat totul înăuntrul meu, de compactat tot rahatul, am revenit în dormitor și m-am așezat lângă el în întuneric. Nu am plâns. Odată am citit pe undeva că de îndată ce o femeie se întristează, devine o femeie obișnuită. Și părea că nu eram pregătită să renunț la a fi specială. Nu încă.

26.

Azi este ziua cea mare!, m-a anunțat telefonul luminându-se la primirea unui mesaj. Rupert era deja sus. În timp ce m-am îmbrăcat cu o fustă și o cămașă și mi-am pus mocasinii, i-am explicat lui da Silva care era pe jumătate adormit că trebuia să revăd câteva detalii înaintea licitației.

— Îmi pare rău, trebuie să fug, dar mă întorc după-amiază, dragule. *Ti amo.*

Firește, soarele alesese tocmai ziua licitației ca să strălucească.

Mai întâi, o casă de schimb de pe Regent Street: 10 000 de lire sterline încasate în contul meu de credit până la 8:05. Un espresso dublu și o țigară pe terasa de la Pret, un mesaj cu trei pupici pentru da Silva. Taxi spre Belgravia, spre casa lui Lawrence din Chester Square. O parte din mine simțea că era ciudat să merg acolo la lumina zilei, dar ultimele flori de liliac rămase în grădini miroseau la fel – dacă închideam ochii, puteam să devin una dintre celelalte identități ale mele, de acum mult timp. Dintotdeauna îmi plăcuse acea parte a orașului, senină și tenebroasă în același timp. La ușă a răspuns namila de bodyguard a lui Lawrence, o relicvă din zilele nebune. Îmi aminteam de el, cu brațele bine încrucișate peste cămașa care ascundea un pachet de mușchi, privind implacabil în vreme

ce, în încăperea plină, corpurile goale convergeau și se separau, modelele lor conturându-se și reconturându-se neîntrerupt, precum cerneala în apă.

— Bună, Kevin!

Era deja îmbrăcat impecabil, cu pantaloni și o cămașă polo, lăsând să i se simtă parfumul proaspăt de apă de toaletă.

El m-a cântărit politicos din priviri, dar cu atenție. Mă îndoiam că mă recunoștea, dar faptul că îi știam numele îi lăsa de înțeles exact cum ne mai întâlniserăm înainte.

— Mă tem că domnul Kincardine nu este azi acasă, domnișoară.

— De fapt, am venit să te văd pe tine. Scuze pentru ora matinală, dar este destul de urgent. Pot să intru?

Kevin m-a condus într-o încăpere mică de la parter. Precum restul casei lui Lawrence, și aceasta era mobilată în amestecul acela unic de antichități impecabil alese și simț practic ponosit și domestic pe care niciun decorator nu reușise să îl reproducă vreodată. M-am cocoțat pe un fotoliu de un albastru decolorat de la IKEA, așezat lângă un paravan Edo extraordinar, un zbor de cocori în argintiu și albastru pal, împodobit cu o jachetă Puffa de un portocaliu-deschis agățată pe o margine.

— Cu ce pot să te ajut, domnișoară?

Am simțit întotdeauna ceva special pentru Kevin. Era genul de om pe care ți-l doreai alături în luptă. Sau dacă aveai nevoie să rupi picioarele cuiva.

— M-am gândit că ești persoana care mă poate ajuta să rezolv o treabă, am început eu.

— Înțeleg…

Tăcerea care s-a lăsat între noi era la fel de bună ca o discuție. Kevin își tot mișca ghiulul masiv cu sigiliu de pe mâna stângă. În palmă i-am văzut un tatuaj albastru.

— Am nevoie de un șofer. Un șofer cu o camionetă. Cineva… în formă. Și discret. Foarte discret. Tot ce trebuie să facă este să o închirieze, să se întâlnească apoi cu mine într-un anumit loc, la o anumită oră, apoi să mă ajute să o încarc. Am nevoie de el azi, pot să returnez camioneta mâine. Nimic complicat, dacă înțelegi ce zic. Trei mii, bani gheață pentru șofer, o mie pentru… agent. În avans, desigur.

— Cred că pot să-ți găsesc pe cineva, domnișoară. Îmi dai voie să dau un telefon? Pot să-ți aduc un ceai?

— Nu e nevoie, mulțumesc.

Am scos din geantă plicul de la Claridge și l-am așezat pe brațul fotoliului, și amândoi l-am ignorat cu încăpățânare.

Câtă vreme el a lipsit, mi-am făcut o listă în minte. Următoarele lucruri pe care le aveam de făcut. Doar la asta mă puteam gândi.

El s-a întors după vreo cincisprezece minute, cu un număr de telefon și o adresă pe o hârtie cu un antet pe care era tipărit scrisul de mână al lui Lawrence.

— Kevin, este minunat. Nici nu pot să-ți spun cât de mult apreciez ajutorul tău.

— Pot să sugerez metroul, domnișoară? Traficul, la ora asta…

— Desigur, trebuie să plec. Mi-a părut foarte bine că te-am revăzut, Kevin.

— Și mie, domnișoară. Este întotdeauna o plăcere să ajut un prieten al lordului Kincardine.

Plicul ne-a privit ieșind din încăpere.

•

Imediat după 10, am ajuns la centrul comercial de la Tottenham Hale ca să mă întâlnesc cu partenerul lui Kevin, Elvis, care îmi scrisese ca să mă anunțe că ajunsese deja. M-am întrebat dacă ar fi trebuit să am la mine un *The Times,* dar exista o singură sosie a Regelui, care aștepta în McDonald’s.

— În regulă. Tu ești fluturașul lui Kevin?

— Exact. Deci, uite ce o să facem.

Chestia era că trebuia să scot ceva din depozit imediat după licitație. Foarte greu de făcut. Iar spațiul care dădea spre poarta din spate a casei de licitații era o zonă în care era strict interzis să staționezi. Nu puteam să risc să parchez o mașină acolo și apoi vreun afurisit de polițist de la circulație să îmi strice aranjamentele, plus că trebuia să ajung la depozit de îndată ce se termina licitația. I-am explicat lui Elvis că tot ce avea el de făcut era să închirieze camioneta, să parcheze în apropiere de Haymarket, apoi să vină imediat ce îi dădeam de veste. Trei mii de lire pentru zece minute. Am luat o agendă telefonică de modă veche și am marcat zona dezafectată din spatele casei de licitații și traseul până acolo, adăugând o listă de obiecte de care aveam nevoie și 300 de lire în plus pentru cheltuieli. Camioneta trebuia să aibă rezervorul plin.

— Deci, trebuie să fii pe poziții de la ora 22 ca să fiu sigură,

deși îmi închipui că voi termina cel mai probabil pe la 23.

— În regulă.

— Hm… ar mai fi ceva. Arăți minunat, dar pentru acțiunea asta, crezi că poți să porți ceva mai puțin… memorabil?

Jacheta din piele de căprioară cu franjuri albi și șireturi argintii la spate și cizmele de cowboy pe măsură erau chiar fabuloase, dar puteau să bată prea tare la ochi în St James's.

— Sigur.

•

Un taxi m-a dus înapoi în oraș, în Mayfair, la 11. Îmi plăcuseră dintotdeauna magazinele ca în romanele lui Dickens de pe lângă Piccadilly – specialistul în butoni din Burlington Arcade, unde poți să găsești bijuterii victoriene făcute din dinții unor copii morți demult, ceasornicarii și producătorii de cămăși, magazinul de pălării Lock, specialistul în însemne militare care expune uniforme complete și pălării cu tricorn vechi. Înainte să mă duc la Wood St. John, am trecut prin Trumper, frizeria de pe Curzon Street, unde am cumpărat cea mai mare sticlă din colonia lor cu extract de lămâie în cutie rozalie și un brici de modă veche, cu un mâner lustruit din carapace de țestoasă. Apoi, am trecut prin Shepherd Market, pe Jermyn Street până la New & Lingwood, pentru o selecție de cravate din mătase și am intrat la tutungeria din Fox. Înainte să iau alt taxi din Haymarket, pe la amiază, am cumpărat și un pachet de bureți Brillo de la Tesco Metro și o pereche de mănuși din latex de la Boots.

•

— Colonelul Morris?

Bărbatul cu părul încărunțit și buze subțiri care deschisese ușa clădirii cu stucatură roasă arăta exact la fel ca la prima mea vizită, purta chiar aceiași pantaloni de stofă și tricoul Viyella. M-am aplecat în față, în afara razei de acțiune a camerei de supraveghere de deasupra ușii și mi-am ridicat ochelarii de soare Dior.

— Sunt de la British Pictures. Îmi pare rău că vă deranjez, dar ne întrebam dacă am putea să facem o poză rapidă tabloului dumneavoastră de Sargent? Este pentru un catalog.

— Nu este de vânzare, a răspuns el grosolan.

— Desigur, n-am vrut să spun asta, îmi pare atât de rău. Confuză și zăpăcită, ușor copleșită. Doar că șeful meu… dumneavoastră sunteți un client atât de important, iar el mi-a

spus că nu o să vă deranjeze dacă vin să arunc o privire. Este pentru expoziția de portrete din toamnă…

M-am uitat la el pe sub gene.

— Ah! Șeful tău te-a trimis?

— Exact.

— Sper că n-o să dureze prea mult, tocmai mă pregăteam să iau prânzul.

— Numai un minut, vă mulțumesc foarte mult!

M-a condus în salonul de care îmi aminteam, cu draperiile grele și pastelate peste storurile din pânză pentru protejarea tablourilor. Pictura lui Sargent, portretul satinat în tonuri rozalii și cenușii al unei femei stând pe un fotoliu de catifea, cu fustele elaborate care se rostogoleau spre cadrul ramei, era agățată deasupra șemineului. Mi-am scos din buzunar mănușile de latex și mi-am trecut reverențios degetele peste suprafața netedă a picturii.

— Nu-l atinge! a strigat colonelul.

— Îmi pare rău, îmi pare rău… o să iau camera.

Mi-am pus geanta pe covor și m-am aplecat din talie, lăsându-mi fundul la vedere, turuind despre cum urma să primim *Après-Midi*-ul lui Sargent și aveam nevoie de niște tablouri care să îl însoțească în catalog. Cu briciul pregătit, l-am simțit apropiindu-se, iar când mâna cu unghii galbene, de care îmi aminteam atât de bine, s-a avântat spre mine, l-am prins de încheietură și m-am întors, în timp ce am tăiat. A ieșit mai bine decât mă așteptam. Pentru o fracțiune de secundă, am privit amândoi surprinși oasele albe descoperite în gaura de trei centimetri din palma colonelului, înainte să se umple de sânge, iar el a urlat, retrăgându-se împleticit spre coridor. Eu am fost mai rapidă: am atins pânza cu lama de pe care se prelingea sângele înainte ca el să mai ajungă la sistemul de securitate.

— Dacă aș fi în locul tău, colonele, m-aș așeza. Pe canapea, așa. Aici.

I-am aruncat o cravată Garrick, de un roz-somon cu verde-castravete.

— Poți să o folosești ca bandaj. Ține-o între dinți.

Era sânge peste tot pe podea, se prelingea în căptușeala canapelei cu motive florale, în manșetele suflecate ale pantalonilor colonelului. A făcut așa cum i-am spus, legându-și cravata din mătase în jurul încheieturii și strângând-o, mut și

furios, între cioturile gălbejite ale dinților.

— Acum, vreau să te ridici și să aduci cartea din dormitor. Albumul de fotografii pe care mi l-ai arătat ultima dată când am fost aici. Ochii lui injectați s-au aprins. Ah, bun, îți aduci aminte. Acum, du-te și adu-l, sau tabloul tău se face franjuri. Ne-am înțeles? Dă din cap dacă înțelegi.

Era perfect posibil să reapară cu fidelul lui revolver de serviciu ațintit spre mine, dar ne aflam în Anglia. În cazul în care colonelul era vreun sportiv, armele lui erau stricate și închise într-un dulap pe undeva. În plus, pericolul făcea ca toată povestea să fie cu atât mai distractivă – am fost aproape dezamăgită când a reapărut din camera din spate doar cu un album greu cu materiale erotice din secolul al XIX-lea în mâna bună. I-am făcut semn să îl pună jos și el s-a supus ca hipnotizat, cu privirea ațintită asupra tabloului, de parcă i-aș fi ținut ostatic propriul copil.

— Acum, întoarce-te, cu mâinile la spate! Încet. Dă drumul cravatei dintre dinți! Așa, ține bine de capăt.

Am păstrat briciul deschis în pumn, câtă vreme i-am înfășurat în jurul încheieturilor o cravată în dungi cenușii cu vișiniu. Ampleforth, cred.

— Acum, picioarele.

M-am aplecat puțin și, când a dat să mă lovească de la spate, după cum bănuiam că va face, i-am prins glezna ramolită și am ținut-o așa, în timp ce corpul colonelului s-a prăbușit cu fața spre podea. Bandajul i-a căzut din gură când a țipat. Cu mare grijă, am suflecat cracul pantalonului și am ținut briciul pe șoseta subțire.

— Doamne! Ce reacție stupidă, nu-i așa? Am auzit cumva că ți-ai spart nasul? Acum, o să-ți leg picioarele și te ajut să te ridici. Sau pot să-ți secționez ambele tendoane ale lui Ahile și mult succes căci ai să chemi poliția din sprâncene. OK? Deci, începem.

Combinație elegantă de roșu cu albastru, colegiul Radley. Apucându-l de gulerul cămășii, i-am pus lama la gât și l-am ajutat ușor să revină în genunchi, poziția clasică de ostatic.

— Ce dezastru! Să legăm cravata la loc?

Am îndesat-o peste umflătura sângerie care îi acoperea viermele de mustață, apoi i-am pus călușul colorat în nuanțele urâte de muștar și alb al celor de la Cranleigh ca să se învețe

minte.

Când Rupert mă trimisese prima dată acasă la colonel, estimasem că pe pereți avea agățate picturi în valoare de vreo zece milioane de lire: tabloul lui Sargent, un Kneller, un desen mic de Rembrandt, un peisaj mic de Gainsborough. În timp ce colonelul mă privea, am făcut un tur, le-am scos din suporturile lor, am înfășurat Rembrandtul într-un ziar și l-am pus în geantă, apoi am aranjat celelalte pânze pe partea mai puțin însângerată a covorului.

— Chiar ai niște lucruri foarte frumoase, colonele! Dar mă întreb dacă n-ar trebui oare curățate puțin? Poate trebuie să le scoatem din rame… hopaa!

Briceagul a sfâșiat exact chipul îmbujorat și delicat al doamnei lui Sargent, scârțâind ușor în timp ce străpungea vopseaua. Colonelul s-a lansat într-o ploaie de istericale înfundate. A urmat peisajul diafan al lui Gainsborough, apoi l-am decapitat pe clericul cu chip prelung al lui Kneller.

— Este timpul să frecăm un pic! Îmi amintesc că ăsta este parfumul tău preferat, nu-i așa, colonele?

Sudoarea lui uscată și înțepătoare, amestecată cu colonia stridentă de modă veche, corpul lui apăsându-se greoi pe plămânii mei.

Am turnat toată sticla din cea mai bună colonie de la Trumper peste pânzele sfâșiate și m-am apucat să-mi fac de lucru cu buretele de sârmă. A durat câteva clipe până să înceapă alcoolul să mănânce din ulei, dar, pe măsură ce am continuat, picturile s-au umplut de pete satisfăcătoare după vreo zece minute, iar colonelul pierduse deja destul de mult sânge și se prăbușise pe o parte, trăgând disperat de legăturile lui. Arăta ca un stâlp răsturnat.

— Vai de mine. Poate casa de licitație nu trebuia să trimită o stagiară, nu? Dar oricum asta ai cerut mereu, nu-i așa? Îi cereai lui Rupert să ți le trimită pe cele drăguțe, nu? Nu-ți face griji, pariez că sunt bine asigurate. Nu-i așa? Tot ce trebuie să faci este să le dai un telefon după ce plec. Totuși, ar fi mai bine să te ridic. Ai un telefon fix? O să mut masa. Aici, uite, cablul o să se întindă. Minunat!

Am mutat una dintre mesele pretențioase dintre canapea și șemineu, la vreo doi metri de locul în care l-am ridicat pe colonel peste pernele căzute. Am mai înnodat o cravată prin

nodurile din mătase însângerată de pe încheieturile lui și am fixat-o pe piciorul canapelei deasupra rotiței metalice.

— Unde ai fost, apropo? La Sandhurst? Nu aveau nicio cravată de acolo. N-ar trebui să fie așa de greu să o desfaci, nu pentru un militar ca tine. Acum, după cum spuneam, o să fiu cât se poate de rapidă și apoi poți să-ți vezi frumușel de prânzul tău.

Am luat albumul și am întors paginile laminate, oprindu-mă la o doamnă durdulie în patru labe, cu pene în părul strâns.

— Credeai că o să-mi placă asta, data trecută? Parcă „neobișnuit" a fost cuvântul pe care l-ai folosit, nu?

Am îngenuncheat și mi-am petrecut mâna printre picioarele colonelului.

— Te excită, nu-i așa? Niște păsărică? Mult succes atunci!

Am sprijinit albumul deschis în fața lui, lângă telefonul vechi și butucănos. M-am dus în spatele lui și i-am cuprins bărbia cu mâna, trăgându-i capul înapoi, ciupind de probă pielea din colțul ochilor. Apoi i-am crestat pleoapele în două triunghiuri mici și precise. Ei bine, poate că nu chiar așa de precise. Unul dintre globii oculari a ieșit ușor în afară.

— Bucură-te de poze, colonele!

•

La Planet Organic, în St. John Wood, am comandat o cafea cu turmeric și m-am dus la baie ca să mă curăț, adunând bucățile mici de piele într-o pânză și dându-le drumul în toaletă. Mănușile folosite erau la loc în buzunar. Urma să scap de ele mai târziu. Probabil ADN-ul meu era prin tot apartamentul, dar care ADN nu era? Nu era ca și cum Elizabeth Teerlinc chiar exista. Începeam să mă obișnuiesc cu ideea. Tot efortul de a-ți construi o identitate, de a deveni un om adevărat, pentru ca apoi să ajungi să fii doar condamnat pentru asta. Mi-am schimbat fusta și bluza șifonate cu rochia albă și curată, semnată Alexander Wang, pe care o ținusem împăturită în geantă, mi-am șters un strop de sânge de pe gleznă, apoi am luat cana cu spumă de culoarea șofranului și am ieșit afară, privind din spatele ochelarilor de soare mamele și copiii care treceau pe lângă mine, bucurându-mă de ceața limpede a unei zilei liniștite de iulie. Odată îi spusesem cuiva că nu mă interesează răzbunările, dar eu oricum spun multe rahaturi. Poate colonelul reușise să ajungă la telefon, dar n-aș fi pus rămășag pe asta.

27.

Nu făceai mult de la Claridge la casa de licitații, dar se deranjaseră totuși să trimită o mașină. Înainte să plec, i-am trimis un mesaj lui Elvis, confirmând ora și locul întâlnirii noastre de mai târziu, apoi am privit lung în oglindă. Atâția ochi pentru care să te îmbraci. Mi-am amintit când m-am schimbat pentru prima mea expoziție de la Gentileschi, plăcerea deplină pe care am simțit-o atunci când am privit reflexia propriilor realizări. În noaptea aceea, rochia mea fusese neagră, acum era albă, o creație a Mariei Grachvogel, cu spatele gol și prinsă lejer pe șolduri, purtând doar cerceii de la Iermolov.

Da Silva și-a strecurat capul prin ușa de la baie.

— Uau!

— Nu mă atinge! Ai mâinile ude.

— Îmi strici tot cheful.

— Ne vedem la licitație? Și apoi, în depozit? La 11?

Plănuiam ceva special. Romantic. Ceva ce-mi doream ca el să vadă după licitație, să sărbătorim înainte de a ne întoarce în Italia. După ce revenisem din St John's Wood, îl dusesem la casa de licitații ca să îi arăt drumul spre depozit. Am folosit ecusonul primit de la Rupert ca să intrăm. Mi-am adus aminte de forfota din zilele de licitație, cărucioarele cu opere atent împachetate transportate prin sălile de lucru, portarii oferind, de data aceasta, indicații experților. Îi făcusem semn lui Jim, care pregătea o lucrare mică pentru transport. Am observat cu plăcere că era acel Utrillo al lui Mackenzie Pratt, care fusese retras din licitație.

— Mult noroc în seara asta! a strigat el și i-am trimis un pupic prin aer. După ce am trecut de el, mi-am vârât limba în urechea lui da Silva și i-am dat ceva mai multe amănunte despre surpriza mea. A avut o reacție pozitivă.

— O să ai nevoie de asta, dragostea mea. I-am dat ecusonul. Tu o să folosești intrarea principală, eu mă duc la petrecere direct prin coridor.

A pus cu grijă ecusonul în betelia prosopului.

— Să nu întârzii!

— Promit, dragostea mea. *In bocca al lupo*!

I-am privit spatele dezgolit când a închis ușa de la baie.

De îndată ce am auzit dușul pornind din nou, am deschis ușa dulapului, apoi seiful dinăuntru. Cifrul era ziua de naștere a lui Franci. Îl observasem când da Silva își pusese deoparte pistolul. Nu avea niciun motiv să scoată arma în seara asta. Geanta mea era o Balenciaga Giant City din piele de șopârlă de culoarea caisei, bună și spațioasă. La ușa pentru public erau montate dispozitive pentru securitate cu raze X, dar puteam să trec cu ea fără probleme.

Știi că porți o rochie potrivită atunci când se lasă tăcerea în urma ta. Razele soarelui poleiau aerul cu firicele de aur. Îmi amintea de Calabria, de zilele acelea lungi de căldură copleșitoare. Am rămas, atunci, pentru că… ei bine, nu prea mai conta acum de ce rămăsesem. Motivul s-a dovedit a fi la fel de trecător ca lacrimile care îmi dansau în ochi până mă obișnuiam cu lumina orbitoare. Un lucru rămânea însă neschimbat. Îmi doream în continuare să câștig. Când am traversat recepția spre șoferul care mă aștepta, nu s-au auzit decât tocurile mele pe marmură.

•

Un covor roșu fusese desfășurat de pe trotuar până la ușa principală a casei de licitații. Ai fi zis că mulțimea se adunase pentru premiera unui film – se ridicaseră chiar bariere care să îi țină la distanță pe curioși. I-am cerut șoferului să facă un tur prin St James Square, în vreme ce o actriță importantă de televiziune, îmbrăcată într-o rochie largă, poza în fața paparazzilor care zăboveau pe trotuar. Două dubițe de televiziune erau parcate lângă Biblioteca din Londra și l-am recunoscut pe criticul de artă de la *The Times,* care oferea un interviu pe trepte unui jurnalist cu un microfon. Am așteptat discret deoparte, în timp ce paparazzii au fotografiat o pereche de vedete de reality show, mână în mână, cu cataloagele la vedere, apoi am intrat prin fața lor.

Rupert aștepta în hol, în costum negru, salutând absent cumpărătorii și verificându-și ceasul. Din când în când, își ștergea fruntea cu o batistă de mătase cu un model flamboaiant. M-a salutat călduros cu câte un sărut pe ambii obraji și m-a condus spre sala de consiliu, apoi în salonul de lângă sala de ședințe a președintelui. Nici măcar nu trecusem de ușa încăperii când lucram aici. Femei subțiri, cu un aer serios, care țineau cupe de șampanie, se odihneau pe canapele

de mătase din secolul al XVIII-lea și discutau cu o mulțime pestriță de bărbați, câțiva cu costum negru, alții mai tineri cu cămăși descheiate la piept și jachete cu blugi. Jeff Auerbach, directorul companiei de tehnologie KryptoSocial, era sfidător în adidași voluminoși și o cămașă polo uzată. Mi-am adus aminte cum încercase Carlotta să mă convingă să-mi încerc puterile cu el în St. Moritz cu o iarnă în urmă; am schițat un salut în direcția lui, iar el mi-a zâmbit. Rupert m-a prezentat unui grup aflat în apropierea ușii, iar când am traversat parchetul de culoarea chihlimbarului, mai mulți oameni m-au salutat. Toată lumea știa că eu sunt cea care vinde tabloul lui Gauguin și, deși nimeni nu era atât de necioplit încât să menționeze banii, aș fi putut la fel de bine să defilez cu rezerva ștanțată în frunte. În cazul în care casa de licitații obținea prețul cerut, urma să-mi fac o mulțime de prieteni noi foarte apropiați.

— Arăți minunat!

O voce blândă peste umărul meu. M-am întors și l-am văzut pe Iermolov.

— Mulțumesc. Nu la fel de minunat pe cât este cadoul tău.

— Trebuie să fii teribil de entuziasmată, domnișoară Teerlinc, a adăugat el pe un ton mai prietenos.

Rupert continua să ne dea târcoale îngrijorat, dar distanța creată între noi de stomacul lui îl înnebunea. Pavel Iermolov era celebru în lumea artei pentru că nu își făcea niciodată apariția prin sălile de licitație, preferând să își cumpere capodoperele prin intermediari anonimi, dar totuși, iată, el se afla aici, la petrecerea lui Rupert, molfăind dintr-un pateu cu ciuperci sălbatice și trufe albe. Iermolov s-a întors ca să îi strângă mâna.

— Tocmai o felicitam pe domnișoara Teerlinc pentru talentul ei extraordinar.

— Într-adevăr, într-adevăr, a rostit Rupert.

Încăperea devenea din ce în ce mai aglomerată. Cât de curând urma să ne deplasăm în sala de licitație. Atitudinea protocolară și lăcomia se războiau pe chipul lui Rupert. Ideea era că trebuia să ne prefacem toți că ne aflam acolo pentru un eveniment social agreabil, licitația iminentă fiind o simplă formalitate fermecătoare.

— Vă interesează ceva în mod special astă-seară, domnule Iermolov? a întrebat Rupert nonșalant, ca și când reprezentantul casei de licitații nu ar fi stat să urmărească prin tabloide

intențiile de cumpărare ale clienților lui.

— Firește.

Rupert s-a scuzat și s-a avântat spre ușă cât de repede i-a dat voie corpul lui masiv. Urma să trimită un mesaj prin centrala telefonică, prin care să îi confirme Pandorei Smith prezența lui Iermolov. Cum Zulfulgarli licita de la New York, am cerut ca Pandora să îl reprezinte. Era prima ei licitație mare și era încântată. Plecarea lui Rupert ne-a lăsat nouă cale liberă și, pe măsură ce Iermolov era recunoscut, atmosfera devenea tot mai încărcată. Mi-am amintit de celelalte petreceri la care obișnuiam să merg pe vremea când locuiam în Londra, de clipa parcă nesfârșită de nerăbdare încordată, înainte să întindă cineva o mână sau să se aplece pentru un sărut, cu toții așteptând începerea licitației, cuprinși de suspansul în care plana promisiunea extazului.

— Elisabeeeth!

Angelica își flutura telefonul pentru un selfie cu Iermolov, dar acesta s-a îndepărtat hotărât din raza ei de acțiune. Am scos un scârțâit șoptit, întrerupt, din fericire, de anunțul din difuzor.

— Doamnelor și domnilor, vă rugăm să vă ocupați locurile. Licitația va începe peste cinci minute.

Iermolov mi-a oferit brațul.

— Mergem?

•

La parter, personalul de la recepție era ocupat să verifice lista invitațiilor, să distribuie paletele și să atribuie locurile. Cumpărătorii importanți erau așezați în mijlocul încăperii, spre partea din față, iar vânzătorii erau aliniați în spate. De-o parte și de alta, spațiile în picioare erau umplute până la refuz cu reprezentanți ai galeriilor, studenți, jurnaliști și câțiva turiști curioși. Licitațiile sunt evenimente publice – teoretic, oricine poate să participe. În spate, nemișcați în uniformele lor maronii, se aflau ușierii. M-am uitat să văd dacă Jim era printre ei. La licitațiile mai puțin importante, ușierii duceau operele la tribună, dar în seara aceea, casa de licitație alesese doi băieți înalți și frumoși, ferchezuiți în frac și cu mănuși albe, la fel ca stripperii de la o petrecere a burlăcițelor.

Iermolov a acceptat o paletă numerotată din lemn și m-a condus la locul meu.

— Deci, poate ne vedem mâine? a întrebat el încet.

— Poate…

M-a sărutat pe obraz, apoi și-a continuat drumul spre scenă. Lângă platformă, ofertanții prin telefon așteptau lângă postul de telefonie fixă de modă veche. O altă inovație – erau îmbrăcați în culorile casei de licitații, tineri importanți și solemni în costume, cu cravate din mătase de un auriu pal, aceeași nuanță pe care o aveau și rochiile de seară asortate, fără bretele, ale tinerelor. Fiecare își odihnea ușor câte o mână pe receptor, postura lor accentuând tensiunea din încăpere, asemenea cailor de curse aliniați înainte de start. Pandora mi-a surprins privirea și a schițat un zâmbet complice. Părea mândră și emoționată. La vreo câteva secunde după aceea, l-am zărit pe da Silva peste umăr, înainte ca luminile să se stingă. Purta o cămașă de un albastru-închis, cu un logo Polo mare și alb, nu era unul dintre lucrurile pe care i le cumpărasem. Dar era acolo. Mi-am simțit mușchii ușurați, relaxați și vibrând de nerăbdare. *Să înceapă jocurile.*

Vorbitorii au întrerupt acordurile *Simfoniei a IX-a* de Beethoven, pe măsură ce s-au aprins reflectoarele, ecranul din spatele podiumului luminat purtând logoul casei de licitații. Corul de cumpărători prin telefon au ridicat receptoarele când „țârâitul” s-a transformat în strigăte și urale ale mulțimii, care aplauda la fiecare lot dezvăluit, picturile metamorfozându-se în literele numelor artiștilor. Telefoanele sunau fără încetare. Filmul de prezentare a inclus douăzeci dintre operele importante, de la Manet la Pollock, apoi s-a întrerupt brusc. Tăcere. Apoi, primele note ale temei muzicale din *Rocky.* Doamne. Un foc de artificii roz și albastre a explodat când Kooning și Gauguin – Gauguinul meu – au apărut unul lângă altul, în timp ce Charles Eagles a alergat pe culoarul din mijloc, îmbrăcat într-un sacou de catifea, mulțimea aplaudând și salutându-i intrarea când a urcat la tribună. Ce se întâmplase cu casa de licitații? Sărmanul Rupert. Eagles a așteptat ca un actor, pe măsură ce lumina s-a aprins, absorbind tensiunea. Cei doi Dreamboys[1] au adus prima lucrare, un Basquiat, și au așezat-o reverențios pe suport. Și s-a dat startul.

Exuberanța s-a transformat în concentrare. Eagles a trecut de primele câteva lucrări fără surprize majore – Basquiat, care s-a dus pentru 80, urmat de un Caillebotte și de un Manet, fiecare

[1] Celebru grup de stripped din Marea Britanie. (n.tr.).

depășind valoarea inițială cu câteva sute de mii. A patra lucrare era Pollock, evaluată la 150. Deodată, o fată din banca de lângă Pandora și-a ridicat paleta, prezentând o ofertă de la numărul ei de telefon, un semn din public, o altă ofertă prin telefon, un semn calm de la o doamnă japoneză din primul rând.

— 150, a anunțat Eagles. Reținsumele licitate?

Prețul crescut a apărut pe ecran în spatele lui, transpus în lire, dolari, euro și ruble. O nouă ofertă din banca ofertanților, apoi o alta și o izbucnire colectivă au animat încăperea. 180. Apoi, în timp ce cumpărătorii invizibili păreau să se lase contaminați de pasiunea mulțimii adunate în casa de licitație, Eagles abia dacă mai putea să țină pasul cu ofertele, fiecare accentuând fiorul dat de sumele tot mai mari. 230. Puteai să cumperi un spital la banii ăștia. 250. 260. Ofertele au tot crescut până s-a ajuns la doar două palete din banca telefoanelor, prima fată și un băiat înverșunat privindu-se unul pe altul, în timp ce vorbeau în spatele mâinilor făcute căuș, insistând pe lângă cumpărătorii pe care îi reprezentau. 270. 280. O pauză lungă.

— Aud 290 de milioane?

Băiatul mormăia la repezeală, dar chipul lui lăsa să se ghicească înfrângerea.

— O dată…

Băiatul a semnalat finalul.

— De două ori și… adjudecat! Doamnelor și domnilor, pentru 280 de milioane de lire.

Sala a fost inundată de uralele spectatorilor.

Mi-am înfipt unghiile în palme cât au fost aduse următoarele câteva loturi, ținându-mi spatele drept, încercând să par calmă, indiferentă. Iermolov nu își ridicase încă paleta.

— Și acum, *Intersecția,* de William de Kooning.

Având vreo patru metri pătrați, pânza le dădea ceva bătăi de cap celor care trebuiau să o ridice pe poziție. Sub lumina reflectoarelor avea un aspect șters, culorile de obicei intense tipice artistului păreau decolorate, un ansamblu gălăgios de tije de culoarea bambusului și a cositorului pal care se înfășurau într-o unică sclipire de un bleumarin mangan. M-a tulburat. Exista ceva rece și păienjenit în densitatea despre care trebuia să recunosc că era puternică, formele desfășurându-se în pictură, clare și îngrozitor de agresive. Atrăgea privirea într-un fel aproape hipnotic – era o imagine la care nu te întorceai prea

liniștit cu spatele. Îți doreai s-o privești. Eagles era aplecat în față pe vârfuri, savurând așteptarea.

— Doamnelor și domnilor, a spus el încet, vocea devenindu-i un murmur seducător, licitația începe de la 60 de milioane.

Prețul de rezervă era de două ori mai mare – știrea fusese prin toate ziarele și suma era tipărită în catalog, totuși lumea a fost vizibil încântată. Aproape imediat, Pandora și-a ridicat telefonul. *La naiba.* Zulfulgarli licita.

— Am 70 de milioane, doamnelor și domnilor. Aud 80?

Ofertele au urcat, cifrele de deasupra capului lui Eagles abia reușind să redea ritmul modificărilor, în timp ce mâinile lui se mișcau asemenea brațelor unui dirijor, invocând mize crescânde de peste tot din sală. A depășit prețul de rezervă și a urcat spre 200. Pandora încă mai vorbea, ridicându-și mâna ca să contracareze la fiecare nouă creștere de preț. *Zulfulgarli se răzgândise*? *Mergea pe de Kooning, nu pe Gauguin*? Rupert risca să facă infarct. Era exact ce merita grăsanul nemernic, dar era ultimul lucru de care aveam eu nevoie.

La 250 de milioane au rămas trei ofertanți. Unul în sală, un american cu păr argintiu, pe care îl văzusem în salon, doi în bancă. Americanul a licitat 270.

— Aud 280? 280 de milioane de lire sterline?

O încuviințare de la Pandora. O încuviințare de la omologul ei din bancă.

— 300 de milioane de lire sterline.

Dacă mergeau mai sus de atât, aveau să bată recordul. M-am forțat să respir, rugându-mă ca Zulfulgarli să aibă o strategie, epuizând rezervele unui eventual rival pentru Gauguin.

Un scârțâit din sală. Pe scaunele din față, unde o asiatică micuță și în vârstă, îmbrăcată în negru, a ridicat calm paleta.

— 310 milioane de lire sterline, doamnelor și domnilor!

Oficial, De Kooning devenise cel mai scump tablou din lume. În tribune, jurnaliștii își actualizau știrile, dând de veste, chiar în timp ce Pandora s-a mișcat, aruncând o privire neliniștită în direcția mea. Celălalt telefon era ridicat. Bătrâna plăpândă a mai făcut un semn.

— Am 330 de milioane de lire! Acum este rândul dumneavoastră, domnișoară.

Eagles a dat din cap spre Pandora, care a făcut o pauză, a vorbit și a făcut o pauză. Avea să liciteze mai mult? Nu, ieșea

din joc. *Slavă cerului.* Dacă ar mai fi continuat, m-aș fi sufocat, eu și jumătate din public… în ultimele câteva minute, aproape că uitasem să respir.

— Între doamnă și cumpărătorul la telefon. Aud 340 de milioane?

Femeia a licitat, chiar în clipa în care celălalt cumpărător de la telefon a scuturat din cap.

— 350 de milioane de lire pentru Willem de Kooning, *Intersecția*! Pentru dumneavoastră, doamnă!

Suma ucisese exuberanța mulțimii. Pentru o clipă, încăperea a împărtășit un moment de admirație tăcută. Apoi, graba oarbă, eliberarea mult așteptată. Majoritatea angajaților casei de licitație au reușit să își păstreze calmul profesional, dar Eagles a răsuflat întretăiat și zgomotos în microfon, întinzând mâinile încântat.

— Și acum, ultima lucrare a serii, Paul Gauguin, *Fată cu evantai II.*

Am simțit cum privirile mă căutau din fiecare colț al încăperii. În timp ce tabloul și-a făcut apariția, nu am putut să nu îi arunc o privire lui da Silva. Părea calm, absorbit de ecranul telefonului, abia uitându-se la lucrarea lui Li când a fost așezată pe suport.

— Uf! a glumit Eagles, repetând gestul lui Rupert cu batista. Ce seară, doamnelor și domnilor, ce seară! Dar acum, aud o ofertă de început de 50 de milioane?

Pentru o clipă absolut înfiorătoare, aproape m-am așteptat să se ridice cineva și să denunțe pictura ca fiind un fals. Cunoscând-o cum o cunoșteam, am fost brusc incapabilă să o văd cum trebuia, fiecare linie și strat de culoare urlând „contrafăcut”! Acum era expusă, miile de dăți în care ochii mei scrutaseră pânza în căutarea celui mai mic milimetru de defect păreau să nu mai conteze deloc. Am simțit o dorință sălbatică de a-i declara falsitatea eu însămi, de a mă ridica și de a arunca totul în aer. Ce-mi păsa mie dacă Raznatovič își primea banii, dacă da Silva era salvat? M-am sprijinit în mâini și m-am uitat fix la gulerul țeapăn al bărbatului din fața mea. *Trebuie să se vândă. Dacă nu se vinde, nu s-a terminat.*

Primele oferte au urcat înainte ca eu să mă concentrez pe spatele lui Iermolov, căutând vreo mișcare. Numărul de deasupra lui Eagles era la 85. Iermolov și-a ridicat paleta. Încă o privire peste umăr. Da Silva era al naibii de atent acum, ochii

lui, ca și ai mei, erau ațintiți spre Pandora. Ea a ridicat suma. Iermolov a răspuns. Mai multe oferte din public. 100, 120, 150. De dincolo de scaune, aproape că puteam să simt ușurarea lui da Silva. Raznatovič își obținea prețul. Dar eu voiam mai mult.

— Doamnelor și domnilor, am 200 de milioane de lire!

Eagles își pierdea glasul acum, concentrând toată energia mulțimii pe duelul dintre Iermolov și Pandora, pe măsură ce, unul câte unul, ceilalți ofertanți ieșeau din cursă. Mi-am coborât ochii în poală, îmi doream ca Iermolov să continue. Nu era vorba de bani la oamenii ăștia. Iahturi, avioane, fete, tablouri. Banii erau doar modul prin care țineau socoteala. Trebuia să sper că dorința lui Zulfulgarli de a câștiga va ieși triumfătoare. Ajunsese la 330 pentru De Kooning – asta era limita pentru ideea lui nebunească de buget?

230, 250. Iermolov continua să ridice paleta, o mișcare nepăsătoare, de parcă juca ping-pong. 270. Puteai să auzi și o muscă. 290, 300, au continuat, îndemnați de frenezia tăcută și reținută a mulțimii.

— Am 320 de milioane de lire!

O pauză lungă. Apoi, încet, Iermolov a ridicat. *Nu poate să îl cumpere. Nu pot* să *îi fac una ca asta.* Pandora vorbea agitată în receptor. A așteptat. Eagles a așteptat. Pandora încă mai șoptea.

— Domnul din primul rând, la 330?

La dracu', nu. Trebuia să liciteze, trebuia. Pandora se uita în mulțime, nesigură. Tăcerea s-a prelungit când i-am surprins privirea. *Spune numele, Pandora, spune numele.* Amintește-i că este Iermolov. Eram pregătită să cred în telepatie, în orice, numai să îi pun cele trei silabe pe buze. Și-a apăsat și mai strâns mâna pe receptor și s-a întors. *Bravo, ce fată bună*!

Pandora a încuviințat brusc din cap și a făcut semn.

— 340 de milioane pentru *Fată cu evantai II* a lui Gauguin. Este rândul dumneavoastră, domnule!

Dar Iermolov scutura deja din cap, lăsând paleta jos.

— La 340 de milioane de lire sterline, închid licitația.

Am simțit gust de sânge pe buze.

— Adjudecat!

Am sărit ca din pușcă, înainte ca mulțimea să se ridice, făcându-mi loc spre spatele sălii, în direcția biroului lui Rupert. Angelica se afla în partea cealaltă a încăperii, într-o frenezie pe

Instagram, sărind de colo-colo ca un reporter de război. Am avut timp doar cât să surprind privirea lui da Silva când am trecut de prag. Rupert stătea la birou, sub ecranul mare, care transmisese licitația în direct, urmărind haosul și pe Eagles coborând de la tribună de parcă tocmai marcase golul câștigător în finala Cupei Mondiale.

— Rupert?

El s-a întors, încet, pe jumătate transfigurat de ceea ce vedea. De fapt, se zărea licărirea unei lacrimi în colțul gușii.

— 340, a șoptit el.

Mi-am închis ochii strâns când m-a cuprins în îmbrățișarea lui.

•

Dopurile de șampanie pocneau deja în sala de ședințe a președintelui când m-am îndreptat spre depozit. Îi explicasem lui Rupert că eram prea copleșită ca să mă alătur petrecerii și, după scurta lui efuziune emoțională, mi-a spus că înțelegea perfect. După plecarea mea, nu mai rămânea nimeni, în afară de Eagles, care să îi readucă în lumina reflectoarelor. Eram mai mult decât fericită să îl las să-și savureze momentul de glorie. Am zăbovit în treacăt, în timp ce lucrările erau verificate de un expert al casei de licitații, reintrând în depozit, unde urmau să stea până se completau documentele de expediere. L-am tras de mânecă pe Jim când a trecut pe lângă mine cu un cărucior.

— Jim! Este absolut minunat, nu?

El mi-a zâmbit.

— Cea mai bună vânzare din toate timpurile. Terminăm într-un minut. Am o rezervare la York dacă te interesează?

Am râs.

— Mulțumesc, aș vrea să pot. Dar trebuie să mă întorc sus.

Mi-am dat obosită ochii peste cap auzind zgomotul care venea din salon.

— Știi, aș vrea să mă mai uit la ea pentru ultima dată, dar mi-am uitat ecusonul sus, în haină. Te superi?

— Nicio problemă, domnișoară.

Mi-am ținut respirația când m-a lăsat să trec pe ușă.

— Mulțumesc mult. Îmi ia doar un minut. O… dar Jim… Am schițat un gest neajutorat spre rochia mea albă. Aș putea să împrumut…?

— Ah, bineînțeles!

Și-a scos șorțul maroniu.

— Ești cel mai tare! O să-l las la raft pentru tine. Și poftim, i-am dat cele două bancnote de 50 de lire pe care le aveam pregătite în mână. Fă-le băieților cinste din partea mea!

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, domnișoară. Felicitări!

Dacă aș fi planificat vreodată un jaf de opere de artă, momentul acesta l-aș fi ales, imediat după o licitație importantă, momentul în care toată lumea era distrasă și lucrările erau mutate înapoi în depozit, singurul punct de nesiguranță al securității de la casa de licitație. M-am ascuns în palanchin până când ultima lucrare a fost pusă la loc, iar portarii au plecat la bar.

28.

Subsolul era întunecat și rece, singurul sunet care se auzea fiind ticăitul constant al aparatelor care păstrau temperatura controlată. Mi-am verificat ceasul – 10:40, da Silva urma să sosească peste vreo cincisprezece minute – apoi i-am scris lui Elvis: „Dă-i drumul”. Era timpul pentru o plimbare rapidă. Cele mai multe dintre lucrări erau stivuite în cutii, dar în spațiul rezervat pentru British Pictures, mai în spate, mai multe pânze erau sprijinite de tejgheaua care se învecina cu una dintre băncile mari de vizionare. Am căutat comutatorul de sub marginea mesei și am aprins lampa UV. William Etty. Coapse victoriene catifelate și sâni sfioși, lâncezind în fiecare postură timidă de dorință, carnea surprinsă într-un albastru suprarealist cu strălucire artificială. Perfect. Scoțând din geantă șorțul casei de licitații, m-am descălțat și mi-am legat rochia la șold, m-am îndreptat spre ușa care ducea la rampa de încărcare. Un șir de cărucioare joase din lemn erau parcate de-a lungul peretelui, așteptând livrările de a doua zi. Am revenit cu grijă înăuntru cu un cărucior, șorțul fluturându-mi peste picioarele goale, am sprijinit mânerul de fier în spatele băncii de vizionare, mutându-mi geanta pe tejghea, la îndemână, în spatele unei perechi de fete dezbrăcate. Am avut atât timp cât să-mi scot rochia și șorțul, apoi să mă urc pe masă, înainte de a auzi vocea lui da Silva.

— *Amore, sei qui*?

— Aici, am răspuns, coborând pe un cot și întinzându-mi piciorul de-a lungul lemnului, conștientă de scânteierea pielii mele pe strălucirea lăcuită a picturilor. I s-a tăiat răsuflarea când m-a văzut și i-am surprins privirea, călătorind încet peste corpul meu, apoi peste picturi, toate acele buze întredeschise, sfârcuri rozalii, membre moi și grele.

— Ai spus…

Mi-am pus un deget pe buze.

— Șttt. Nu contează ce am spus.

M-am ridicat cât el s-a apropiat de masă, mi-am desfăcut larg picioarele, am urmărit cu o mână linia gâtului, peste sâni și de-a lungul coapsei până la buzele sexului meu, deschizându-mă pentru gura lui când el a îngenuncheat în fața mea. Mâna lui a urcat ca să-mi frece și să-mi strângă sânii, în vreme ce limba lui s-a apăsat înăuntrul meu. Mi-am lăsat capul pe spate, în vreme ce el s-a înfruptat și mi-a sorbit umezeala, trupul meu răspunzându-i, chiar când m-am întins în spate după geantă. S-a ridicat și și-a eliberat mădularul, umflat și încordat, și a încercat să mă tragă spre el, dar eu m-am răsucit și am bătut ușor cu mâna în masa de lângă mine.

— Este rândul meu. Repede, întinde-te!

El s-a supus și l-am încălecat, mi-am îndoit picioarele, lăsând doar vârful mădularului lui să atingă buzele sexului meu. Încet, mi-am coborât greutatea ca să îl cuprind înăuntrul meu, apoi m-am retras, l-am plimbat din nou peste sexul meu. El a gemut și s-a prins cu mâinile de masă, m-a penetrat în zvâcniri scurte, jos, sus, jos, sus, primindu-l tot mai adânc, de fiecare dată până când, fiind pe deplin scufundat înăuntrul meu, m-am ridicat de pe el, m-am oprit, apoi m-am înfipt atât de tare încât mi s-a tăiat răsuflarea. Am revenit în poziția inițială, cu șoldurile apăsate pe el, cuprinzându-i strâns mădularul, desenând lent cifre de opt, încordându-mi strâns mușchii la apogeul fiecărei atingeri.

— *Sei una meraviglia.*

Aplecându-mă în față, l-am lăsat să-mi prindă sfârcul între dinți, continuând să mă afund în el, să îl trag mai aproape, cu privirile ațintite pe chipul lui.

— Îți place asta? Îți place când ți-o trag așa?

El a încuviințat din cap, mut, frenetic, aiurit.

— Ce zici de asta?

A ejaculat chiar când am scos bidonașul din sacoșă și am lăsat ca primul geamăt al orgasmului lui să devină prima înghițitură de butan. De la bricheta Dupont îmi venise ideea. Prima lovitură i-a izbit capul de lemn; înainte să își revină îndeajuns cât să riposteze, i-am pus sacoșa pe cap, numărând până la douăzeci înainte să-i dau a doua doză. El a îngăimat ceva și a amorțit, înăuntru și afară. Am alunecat de pe el, l-am întors pe burtă și i-am pus cătușele înainte să scot sacoșa. Nu voiam să moară. Înlocuind șorțul casei de licitații, am atârnat sacoșa de mânerul căruciorului și am ridicat nivelul cu ajutorul băncii, apoi l-am rostogolit pe el înăuntru, legându-l cu benzile de nailon atașate de tavă. Apoi l-am scos în curte. Am fost nevoită să mă las pe spate ca să îi contrabalansez greutatea, pe măsură ce l-am împins pe rampa cu grătare, spre zona în care se mutau lucrările. Imediat ce am ajuns jos, i-am scris lui Elvis.

„Aici?”

„Afară”.

Aerul nopții părea să îl revigoreze pe de Silva: gemea și vărsa. I-am mai dat o dușcă ca să-i ușurez suferința, apoi am folosit pasajul ca să deschidem ușa depozitului. Acesta avea să fie cel mai important moment. Nu existau camere de filmat în depozitul propriu-zis – casa de licitații era prea atentă la anonimatul clienților –, dar în curte nu se vedea decât un portar și un cărucior. Paza putea doar să verifice depozitul. Nu ar fi găsit nimic în neregulă – uneori, portarii mutau lucrări noaptea ca să prindă expedierile făcute dimineața devreme –, dar aveam la dispoziție doar intervalul în care ei veneau până acolo înainte să ne vadă. Cabina paznicului era lângă hol, deci nu aveam mai mult de câteva minute.

După cum plănuisem, Elvis trăsese în spate și lăsase deschisă ușa dubei. Când a coborât să mă ajute, am văzut că purta o jachetă unisex obișnuită și chiar își sacrificase zuluful de pe frunte. Tăcută, i-am făcut semn să mă ajute să poziționez căruciorul.

— Deci ăsta este pachetul? a șoptit el sec.

— Acoperă-l și pornește mașina. Grăbește-te! Eu pun asta în spate.

Porțile de securitate s-au închis, după ce noi am ieșit din spate. Nu se auzea niciun sunet din depozit.

— Mi-ai luat lucrurile?

— Sunt acolo. Lângă ce avem în spate.

M-am întins peste scaun și mi-am dat seama că mi se vede fundul gol de sub șort, dar Elvis avea privirea ațintită asupra taxiului negru care trecea pe stradă. Pentru o clipă agonizantă, a oprit ca să-și lase pasagerul să coboare, dar apoi și-a văzut de drum. Servieta mea și micul cărucior erau așezate lângă bancheta pe care da Silva începuse să își revină. Întinzându-mă peste centura de siguranță, l-am împins pe o parte. Vomitase și nu voiam să se sufoce. Am scos blugii, hanoracul și adidașii din valiză și m-am îmbrăcat.

— Ai adus și scaunul?

— Am adus tot, așa cum ai spus. Kitul este în rucsacul de sub scaun. Kevin mi-a spus să-ți dau asta, a adăugat Elvis nepăsător. A spus că îți place mai mult.

Mi-a dat un baton Crunchie. Lawrence obișnuia să servească bomboane Cadbury's Treatsize în loc de apetitive. Ce drăguț că Kevin își amintise de asta. Elvis și-a aprins o țigară și a aruncat o privire spre bancheta din spate.

— Cum este?

— Cam verde. Dar e bine.

Am scos din geantă plicul cu banii pentru Elvis.

— Poftim. Trei mii, în bancnote de douăzeci, așa cum am spus. Ai fost absolut genial, mulțumesc!

Numai Dumnezeu știa cum reușeam să vorbesc în șoaptă.

— În regulă. Mă bucur că pot să-i fac o favoare lui Kevin.

— Doar nu ești un nebun, Elvis, nu-i așa?

— Poftim?

— Nu contează. Dă-i bătaie! Trebuie să mă întorc aici mâine la 4.

— Ești sigură că te descurci cu el?

— Absolut.

Ar fi fost mult mai rapid și mai ușor ca Elvis să mă ajute cu da Silva și kitul, dar nu voiam să îl implic mai mult decât o făcusem deja. În plus, aveam nevoie să fac asta singură.

•

Duba era mai mare decât orice altă mașină pe care o condusesem. De fapt, nu mai condusesem niciodată altceva în afară de Vauxhall-ul de la școala de șoferi. Habar nu aveam pe unde îmi era permisul. Am înaintat ridicol de încet pe Piccadilly și m-am trezit cumva pe banda de autobuze din apropierea

cartierului chinezesc. Însă am reușit, în cele din urmă, să stăpânesc mașina pe măsură ce am înaintat lent prin Soho, pe Dean Street spre Oxford Circus. Grupuri de turiști și de petrecăreți intrau și ieșeau de prin baruri, zăbovind în aerul cald al verii. Trei fete, la braț, legănându-se în ritmul adierii nopții, au apărut deodată în fața mașinii, cu tocuri în picioare, frumoase, arogante și dezlănțuite. Una dintre ele mi-a trimis un pupic. Mi-am supt dulceața de fagure topită de pe cerul gurii. Drumul urma să dureze vreo patru ore și jumătate, așa că aveam să fim acolo chiar înainte de ivirea zorilor. Am traversat Westway, îndreptându-ne spre M1 și spre nord, apoi am pornit radioul ca să rămân trează când camioneta a început să se cufunde în întuneric, urcând pe coloana vertebrală a Angliei, spre Liverpool.

De vreo câteva ori, când eram mică, mama m-a dus la Crosby Beach. Doar că nimeni nu îi zicea așa: *i se spunea Eroziunea, bazinul larg din estuarul Mersey, pe unde intrau navele, în spatele remorcherelor pufăitoare, ca să ancoreze în docurile din Liverpool. Nave din America, Grecia, Norvegia și China. Eu și mama încercam să ghicim proveniența steagurilor, în timp ce făceam un picnic cu mere și pâine albă cu gem. Mi-am adus aminte de nisipul roșiatic, de felul în care firicelele lui ajungeau peste tot, pe sub pulover, prin manșetele de la blugi. Nu aveai voie să înoți, curenții și nisipurile mișcătoare erau prea periculoase, dar mama mă scotea să vâslim și, odată, cred că am dat de o plasă de pescuit. Și bunătățile de la toneta cu înghețată, domnul Whippy cu minunatul lui sos de zmeură. Ți se strânge inima, nu-i așa*?

Călătoria a fost punctată de gemetele intermitente ale lui da Silva și de vocea de Darth Vader de pe GPS-ul lui Elvis, de bufnituri ușoare și de înjurături ocazionale în italiană. Spre final, aproape că am ațipit, tresărind când Anakin Skywalker a urlat la mine să o iau la stânga, pe Marine Terrace, spre lac. Ceasul îmi arăta 4:35, mai erau 15 minute până în zori. Epuizată, am deschis ușa din spate și am scos scaunul. Aerul era incredibil de rece; un vânt șfichiuitor de Atlantic care arunca alge marine și putregai peste dalele promenadei. În afară de felinarele din față, țărmul era cufundat în întuneric; am ținut mica lanternă între dinți câtă vreme am dus scaunul și frânghiile pe plajă. De probă,

am început să-mi croiesc drum spre prima siluetă nemișcată care păzea orizontul.

Lucrarea *Alt loc* al lui Anthony Gormley a fost instalată în Crosby în 2005. O sută de figuri din fontă, fiecare modelată după corpul artistului, fiecare cântărind 650 de kilograme. Ele păzesc trei kilometri de coastă, înaintând un kilometru în apă. Potrivit artistului, obiectivul lor este să confrunte viața cu timpul planetar, exact lucrul pe care îl aveam și eu în minte, chiar dacă nu așa cum își propusese domnul Gormley.

La vreo o sută de metri, nisipul a început să mi se miște sub picioare, devenind tot mai umed. Valurile din estuar urmăresc un ciclu de cinci zile: valuri mari de dimineață, începând puțin după miezul nopții până la 6:30. Azi se aștepta să se încheie la 5:47. Împovărată de scaun, am înaintat greu. Voiam să mă grăbesc, căci simțeam, mai degrabă decât vedeam, primele sclipiri ale zorilor în urma mea, dar știam că trebuia să fac fiecare pas cu grijă, testând flexibilitatea și absorbția nisipului ud. Am trecut de câteva dintre siluetele fantomatice, deformate de mare, până când pământul s-a prăbușit, înghițindu-mi, cu un șuierat lacom, piciorul până la genunchi. Revenind clătinat pe picioare, am pus scaunul jos, apoi am alergat înapoi pe drumul pe care venisem.

În mașină, Selena Gomez ciripea nostalgic ceva despre un whisky sec. Am armat Caracalul și am târât rucsacul pe una dintre băncuțele de pe faleză. Da Silva nu mirosea prea bine – gazul de brichetă și tartinele semidigerate nu răspândesc o aromă prea ademenitoare. Voma i se uscase în fire lungi de-a lungul gâtului și îi udase gulerul, iar sub ochii lui uimiți se vedeau vânătăi purpurii. I-am pus călușul, apoi am încercat să îl ridic, dar el a opus rezistență, corpul devenindu-i teribil de greu. Era imposibil să te uiți la fața lui, imposibil să te uiți la ochii aceia. Așa că i-am înfipt pur și simplu Caracalul în coaste, lucru care l-a făcut să se miște. L-am ținut acolo ca un ecou al plimbării noastre spre închisoarea din Calabria, în vreme ce l-am condus pe plajă. Ceea ce părea să fie soarele răsărise deja, dar, de la spate, păream un cuplu care făcea o plimbare romantică în zorii zilei. El era încă amețit, împiedicându-se de mine pe măsură ce înaintam spre valurile maronii.

— Gata, iubitule! Stai jos!

Mai întâi, i-am legat picioarele, înfășurând funia în jurul

picioarelor scaunului înainte să îi deschei cămașa Ralph Lauren oribilă, rupând-o la cusături ca să i-o scot peste cătușe. Atunci a început să se împotrivească, scuturându-se dintr-o parte în alta, încercând să mă lovească.

— Dacă aș fi în locul tău, n-aș face asta. N-o să reușești decât să te răstorni. Și o să se strice simetria.

I-am legat pieptul de spătarul scaunului și i-am înfășurat o treime din frânghie în jurul gâtului și am strâns peste încheieturile încătușate ca să îi țin capul nemișcat, apoi am făcut un pas înapoi ca să-mi admir opera. Imobilizat de legături, nemișcat pe scaun, da Silva părea, de la spate, la fel de imobil ca siluetele lui Gormley din apropiere.

— Deci ăsta este un *ciao,* am strigat eu, cât i-am ridicat cămașa murdară și ruptă și mi-am îndesat arma în blugi. Nu m-am uitat în spate până nu m-am întors pe coastă, aprinzându-mi o țigară și privind cum se transforma marea, dintr-un brun întunecos într-un brun mai deschis. Era 5 dimineața. M-am întrebat cât timp îi trebuia ca să își dea seama că mai erau patruzeci de minute până când marea îl va înghiți cu totul. La urma urmei, el încercase să mă ucidă pe o plajă – cred că era chiar poetic. Apa își îndrepta deja umbrele fumurii spre scaun.

Există întotdeauna ceva hipnotic în imaginea mării. Să știi că, indiferent ce se întâmplă, valurile vor continua să se izbească de același țărm pentru totdeauna. Presupun că la asta se referea artistul, la straniul confort al micimii noastre. Am așteptat împreună și, după o vreme, în vacarmul uluitor al valurilor, aproape am uitat că silueta așezată era mai umană decât tovarășii ei. Nu părea să conteze prea mult. În mod sigur nu contase pentru da Silva. Mi l-am reamintit în ferma din Calabria, explicându-mi nonșalant cum navele se descotoroseau uneori de încărcătura lor umană. Indiferența aceea era sursa unicei afinități pe care o avuseserăm vreodată cu adevărat.

Pentru că eram la fel, eu și el. Îl urmărisem. Ușurința cu care trăia în dualitate, cruzimea, îmbrățișarea calmă a violenței necesare. Și m-am gândit, la fel ca orice altă proastă tristă care ajunsese vreodată acolo și își plânsese amarul în apele nepăsătoare, că asta însemna că mă putea iubi. *Doar fii tu însăți și vei găsi pe cineva care te vrea așa cum ești tu.* Da Silva mă văzuse, știa ce sunt, ce făcusem. În Tanger, îi spusesem că cea mai bună armă pe care o putea folosi o femeie era surpriza. Dar

dragostea este cea mai bună dintre toate. În cele din urmă, m-am convins că dragostea avea să îl aducă la mine, să ne elibereze pe amândoi. Poate chiar ar fi fost așa. M-am modelat și remodelat de atâtea ori, dar el fusese șansa mea de a deveni complet nouă. Și îmi răpise această șansă. Nu când îmi dădusem seama că mă va sacrifica, ci când știusem că o va face și că nu va simți absolut nimic. Nu m-ar fi salvat, așa că nici eu nu îl puteam salva.

Apa săruta acum frontonul țărmului. Capul lui da Silva dispăruse de multă vreme sub suprafața lucioasă. Chestia cu dragostea este că te face naiv. Te face credul. Te face să încetinești. Deci, dacă un bărbat crede că o femeie este în toate aceste feluri, el devine slab. Fusesem naivă, credulă, înceată. Dar, în cele din urmă, reflexia imaginii lui da Silva în ochii mei îl făcuse să se relaxeze atât cât să mă subestimeze. Mă crezuse transparentă, foarte limpede. Crezusem amândoi pentru o vreme că putea să mă vadă, ceea ce se dovedise a fi greșeala lui. Am împăturit cămașa, am aruncat rapid o privire de-a lungul țărmului să nu dau de alergătorii de dimineață și am aruncat-o în valuri. S-a desfăcut în apă, răsfirându-și neajutorată brațele. Undeva, peste adierea și șuieratul vântului dinspre Atlantic, cineva plângea. Poate eram chiar eu. Poate pentru că „pentru totdeauna” se dovedise a fi cam prea puțin timp.

Era momentul pentru următorul lucru pe care-l aveam de făcut. Deși poate că trebuia să iau micul dejun înainte. Pe drumul principal, în spatele promenadei, era o cafenea deschisă.

— Toate bune, prințeso? a întrebat băiatul la tejghea.

Am zâmbit larg.

— Toate bune, da.

Bacon și sandviș dublu cu ou prăjit, o infuzie de plante, sos HP. Era bine să fii acasă.

29.

Mă întâlneam cu mama la 11, la cafeneaua de la Galeria Tate de pe Albert Dock. Îmi parcasem duba pe strada Hanovra pe la 8 și mă întinsesem pe scaunele din față pentru câteva ore de somn. Nu-mi plăcea prea mult bancheta din spate. Când m-a

trezit telefonul, m-am spălat pe dinți cu o sticlă de apă, mi-am șters fața cu un șervețel umed, m-am schimbat într-o bluză de cașmir bleumarin de vară și am luat-o în jos, pe Mersey.

Arăta bine. Mă simțeam uneori atât de groaznic de bătrână încât îmi era greu să-mi amintesc că avea doar 47 de ani. Chipul îi era stafidit, dar cu dintele aranjat și părul coafat, pielea îi părea destul de proaspătă, cu un pic de autobronzant. Și se îmbrăcase bine – cămașă albă și o eșarfă strălucitoare, cizme maro până la glezne, care se potriveau cu geanta Mulberry pe care i-o trimisesem.

— Ei bine, Judy.

Nimeni nu-mi mai spunea așa, acum că buna și vechea mea prietenă Leanne murise. Sunt mai înaltă decât ea, iar când m-am aplecat să o sărut pe obraz, am încercat să mă abțin să nu o adulmec bănuitor, dar mi-a prins mâna și a ținut-o o clipă pe fața ei.

— Sunt bine, dragă.

— Da. Arăți minunat, ca și când ai fi avut grijă de tine.

— M-am dus la piscina de la centrul de recreere. Cu Mandy. Acum au saună și tot ce trebuie.

— Grozav.

— Vrei să comanzi ceva?

— Doar o cafea neagră. Am luat micul dejun.

— Atunci eu îmi iau un cappuccino. Rămâi…?

Era atâta fragilitate în întrebarea șovăitoare.

— Nu pot… Trebuie să mă întorc la serviciu.

— În Italia?

— Da. M-am întors doar ca să aduc ceva. O lucrare.

Ne-au venit cafelele și am amestecat în cești. Când am ridicat cafeaua în același timp, mi-a surprins privirea și și-a lăsat ceașca, fără să soarbă din ea.

— Am văzut ziarele. Este uimitor. N-am spus nimic, totuși, a adăugat ea grăbit.

— Da. A mers foarte bine. Clienții mei sunt încântați.

— Da. Ascultă, îmi pare rău, Judy.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Băutura. Știu că nu mă pot revanșa față de tine, dar îmi pare rău. Eu… eu înțeleg de ce ai rămas departe.

Timp de doisprezece ani, am rămas departe.

— Totuși, sunt teribil de mândră de tine. Toate astea… cu

tabloul? La televizor și toate cele. Chiar ești cineva.

— Mamă, nu suntem la *Jeremy Kyle,* la emisiune. Las-o baltă. Înțeleg povestea cu băutura. De ce să nu ai chef de-un pahar când una dintre fiicele tale a ucis-o pe cealaltă?

— Nu spune asta.

— E adevărat, nu-i așa? M-am aplecat peste masă. Cafeaua mea *americano* s-a lovit de un borcan de dulceață. Eu am ucis-o pe Katherine.

— A fost un accident. Știm amândouă asta. Un accident groaznic.

— Pe care m-ai lăsat să-l port pe umeri toată viața.

— Ce opțiune aveam, Judy? Te-ar fi luat de aici.

— Nu. A fost pentru că știai că eu am făcut-o.

— De asta ai venit? Să mă chinui?

— Nu. Am vrut să te văd. Am vrut să…

— Să înțelegi? Eu nu înțeleg. Mă cunosc, știu ce om ratat sunt. Fac tot ce pot ca să merg mai departe, atâta tot. Dar tu? Tu de ce ești… așa cum ești? Tu știi mai bine decât o să știu eu vreodată.

Am multe în comun cu mama mea. Chipurile noastre. Felul în care gândim. Dar nu mă mai făcuse niciodată să mă simt prost. Strângea din buze, de parcă încerca să nu plângă, dar liniile albe din machiajul ei nu transmiteau durere. Era dispreț.

Mama a pus o bancnotă de zece lire pe masă și și-a luat geanta.

— Pa, Judy. Ai grijă de tine! A fost minunat să te văd, să-mi dai de veste despre tine.

M-am întrebat câți bani avea în geantă. Cât de departe va ajunge înainte să renunțe și să deschidă ușa celui mai apropiat bar. Mi-am imaginat-o prăbușindu-se terminată la ora 3, plângând în autobuzul spre casă și, cumva, imaginea aceea mi-a făcut plăcere. Mama semăna cu mine în multe feluri, dar era slabă. Lucru care mă făcuse pe mine puternică.

Sora mea Katherine mirosea a migdale. S-a *născut când eu aveam doisprezece ani. Pentru o vreme a fost bine, noi trei. Mama nu a mai băut. Venea să mă ia de la școală, cu Katherine înfofolită în cărucior, cu căciulița ei roz cu urechi pufoase. Vinerea ne duceam la cafeneaua din brutăria lui Gregg și mama îmi cumpăra o ciocolată caldă. Împărțeam o felie de prăjitură cu*

vanilie, cu Katherine așezată în poala din stofa de un verde-închis a fustei mele de școală, cu degețelele ei dolofane care se înfășurau și se strângeau pe biberon, în vreme ce eu o ajutam să își bea laptele cald.

O iubeam pe Katherine. Dar mama a început să se ducă din nou la bar, apărând târziu acasă, cu vreun tip pe care îl adunase de pe drum, urlând la mine să mă trezesc și să am grijă de copil, în timp ce ei și-o trăgeau pe canapeaua de lângă perete. Eram obosită tot timpul, mi se închideau ochii de oboseală. Scăpam lucruri, îmi uitam manualele, ațipeam în clasă și luam note mici la matematică. Nu puteam să-mi fac temele pentru că trebuia să am mereu grijă de Katherine, să o schimb și să o hrănesc, să îi aranjez pătuțul, să îi duc olița, să o spăl, să o pun în cărucior ca să mergem la Tesco când mai apăreau niște bani prin geanta mamei, încercând să fac ceaiul cu bebelușul sprijinit pe șold, în vreme ce mama dormea în fața televizorului. În cele din urmă, mi s-a părut mai ușor să nu mă mai duc deloc la școală. Nu am vrut să o las singură cu mama. Directorul m-a chemat pentru „o mică discuție". Mi-a spus că eram deșteaptă, că puteam să mă duc la facultate, dar ochii îi erau ațintiți spre ceasul de pe zidul cenușiu din biroul lui, care mirosea a țigări. La școală, își ținea o sticlă de vodcă în sertarul de la birou. Aștepta să treacă timpul, la fel ca toți ceilalți. Mi-a părut rău pentru el, pentru respirația lui oribilă, pentru pungile de sub ochi. Eram dezorientată. Dar am început să mă duc din nou la școală și când ajungeam acasă, o găseam pe Katherine urlând în pătuț, udă și murdară, și uneori o lăsam pur și simplu acolo și închideam ușa pentru că nu era corect.

Așa că în ziua aceea, când am deschis ușa, în apartament mirosea a migdale dulci. Lumina era aprinsă în baie, dar era întuneric și neaerisit. Mama îi făcuse baie lui Katherine și o dăduse cu uleiul special pentru bebeluși, dar probabil că uitase de ea, pentru că erau sticle goale lângă canapea. Katherine era lipită de barele pătuțului. A încercat să plângă din nou când m-a văzut, dar probabil era epuizată de plâns pentru că tot ce a reușit să scoată cu o voce slăbită a fost un orăcăit răgușit. Am ridicat-o și am luat-o în brațe.

Și apoi m-am gândit. Nu o să fii în stare să pleci. *Aveam doisprezece ani. Eu puteam să mă mai descurc așa vreo patru, cinci ani. Dar Katherine ar fi avut doar patru ani și știam că nu*

puteam să o părăsesc. Așa avea să fie totul. Și, într-o clipită, aveam să ajung la fel ca mama, singurul lucru pe care să îl aștept cu nerăbdare fiind să mă fac praf în ziua în care îmi încasam ajutorul social. Ne-am dus amândouă și am stat lângă mama. Ea nu s-a trezit. M-am aplecat și Katherine s-a întins să îmi atingă fața, dar eu am luat-o de acolo și am dus-o la baie. Am scos un prosop curat și am desfăcut nasturii uzi de sub body-ul ei, am mai lăsat să curgă apă fierbinte în baia tulbure. Odată dezbrăcată, rozalie și agitată, am sărutat locul moale din colțul ochiului ei.

— Îmi pare rău, bebelușule, am șoptit.

Nu a durat mult. După aceea, am înfășurat-o în alt prosop, prosopul ei special, cel galben cu glugă. Fața îi era vineție, ochii sticloși. Tremuram din tot corpul când am dus-o înapoi pe canapea.

— Mamă, am tot repetat atunci, tot mai agitată. Mamă?

Cafeaua mea era rece. Am rătăcit printre magazine și am mers pe lângă balustradele pe unde curgea râul. Nu îmi mai doream să văd nimic în Liverpool, așa că, după puțin timp, m-am întors la mașină, am luat-o spre șoseaua de centură, apoi pe M1. La radio se auzea „Hot Love” cântată de T. Rex, dar eu trebuia să mă întâlnesc cu Elvis.

30.

Bunch of Grapes, pe Duke Street, de dragul vremurilor de mult apuse. Mi-am pus vechiul costum negru Channel din Italia, cu sacou pe talie și fusta cu pliuri. Dave aștepta la masă cu o halbă și un pahar de vin alb despre care știam din experiență că era dezgustător.

— Am ceva pentru tine.

A împins spre mine o sacoșă Hatchard verde-închis peste masa din sticlă cu margini de lemn.

— Ediția cartonată a cărții mele.

— Ah, Dave!

Mai întâi, am întors-o la biografia autorului, unde Dave arăta elegant și sobru în uniformă. Apoi, am revenit la primele pagini –

o semnase. „Cu dragoste și mulțumiri, întotdeauna, Dave”.

— Pentru ce sunt mulțumirile?

— Știi tu.

Din vina mea, Dave își pierduse mult iubitul post la casa de licitație, dar vânzarea unui tablou de Richter, prima mea achiziție ca dealer, îi permisese să își ia diploma de profesor. Totuși, era prea puțin în comparație cu ce îi datoram eu lui.

— Sunt atât de mândră de tine! Sunt așa de norocoasă că te am prieten.

Am sorbit amândoi prelung, cu aer britanic, din băuturile noastre.

— Sper că ai un bilet spre Bahamas. Acum ești celebră și tot tacâmul. Fata care l-a găsit pe Gauguin. Îmi place noul nume.

— Da. Rațiuni profesionale. N-o să mai am nevoie de asta. Dar tu – mi-am ridicat servieta pe masă – tu chiar vei fi celebru. BBC o să adore asta.

Am început să deschid notițele pe care mi le luasem despre originea *Fetei cu evantai II,* pozele pe care le făcusem în timp ce Li lucra. Avusesem grijă să îi surprind doar mâinile. Dave le-a privit lung, apoi și-a trecut degetele peste hârtia lucioasă.

— Ce-ai făcut?

— Este un fals. Rupert a vândut un fals. Pentru trei sute patruzeci de milioane. Și este a ta! Dovada. Poți să-l distrugi, Dave!

— De ce aș face asta?

— Te-a concediat! Ne-a aruncat pe amândoi ca pe... ca pe niște mucuri de țigară. Asta ar putea să te facă celebru, Dave, ai putea să devii expert, redactor la un ziar, orice! Nu-ți dorești asta?

Dave a strâns frumos hârtiile și pozele, fără să se grăbească, apoi le-a împins înapoi spre mine pe masă. Expresia de pe chipul lui a devenit rigidă, căldura și entuziasmul dispărând complet.

— Nu știu de ce ai făcut asta și nici nu vreau să știu, a spus el. Dar n-a fost pentru mine, nu? A fost pentru tine, Judith sau Elizabeth sau cum te-oi mai numi tu zilele astea, nu? Pentru că tu trebuie să fii întotdeauna vedeta, nu-i așa? Afacerile s-au aranjat la casă, cu Stubbs? Totul a fost despre tine. M-ai folosit atunci și mă tot folosești de atunci.

— Am îndreptat lucrurile, i-am răspuns îmbufnată.

— Chiar că, și-am să-ți fiu mereu recunoscător. Dar nu asta e ideea. De ce mi-aș dori să atrag toată atenția asta asupra mea? O să-și dorească să știe de unde am materialele, cum te-am cunoscut – eu vreau doar o viață liniștită. Asta am vrut dintotdeauna.

— Atunci de ce m-ai ajutat de atâtea ori?

— Cred că mi-a… părut un pic rău pentru tine. În adâncul sufletului, ești o fată bună. Dar am simțit mereu că lipsește ceva. Adică, atunci când te-am cunoscut, la casa de licitații, oamenii spuneau că ești… amuzantă.

— Pentru că nu m-am născut cu pretenții? Am crezut că tocmai tu o să înțelegi asta.

— Nu despre asta este vorba. După cum spuneam, lipsește ceva. Oamenii spuneau că te uitai la ei de parcă nu erau reali.

Privind, tot timpul. Imitând, reacționând conform așteptărilor. Asta face toată lumea, nu? *Eu… sunt doar mai rapidă decât majoritatea.*

— Oprește-te aici, Dave! m-am răstit eu. Te rog, oprește-te!

— OK. Îmi pare rău. Mie mi s-a părut dintotdeauna că ești perfect normală. Și când ai intrat în belele, am vrut să te ajut. Dar asta… asta n-are nimic de-a face cu mine. Îmi pare rău.

M-am ridicat în picioare, am pus documentele despre originea tabloului înapoi în servietă, imitând grija cu care le mânuise el. Apoi m-am aplecat în față, am privit chipul lui bun și cinstit. Era milă acolo, care ar fi putut să fie insuportabilă dacă insuportabil chiar ar fi fost ceva ce să înțeleg. Dar nu mai era nimic de spus. Nu eram supărată, Dave avea perfectă dreptate. El nu mai avea la ce să-mi folosească. Devenise irelevant.

Mi-am îndreptat spatele. Tăcerea lui m-a urmărit până în St James.

•

Poate că așa trebuia să fie. Noi împotriva lor, cruciați curajoși în slujba adevărului, răpunând snobii, escrocii și parveniții. Pentru cei care credeau că frumusețea era doar o afacere, că vopselurile în ulei puteau să acopere petele de sânge. Dar lucrurile nu funcționează așa. Motiv pentru care mă întorceam la casa de licitații pentru ultima oară de una singură.

Nici măcar nu m-am deranjat să vorbesc cu fetele de la recepție, m-am îndreptat pur și simplu spre scara centrală, cea pe care fusesem mereu atât de mândră să urc.

— Elizabeth! a exclamat Rupert tot numai un zâmbet față de vânzătorul care bătuse toate recordurile. Ce faci? Ce pot să fac pentru tine?

— Trebuie să vorbesc urgent cu tine. Între patru ochi. Vrei să închizi ușa ca să nu ne deranjeze nimeni?

— Desigur.

A trecut pe lângă mine, a încuiat biroul, s-a întors și m-a găsit așezată pe birou, cu Caracalul îndreptat spre umflătura congestionată din dreptul inimii lui. Prima lui reacție a fost un hohot de râs răgușit, un sunet absurd scos din adâncul măruntaielor.

— Eu nu râd. Vino aici și ia loc.

Am împins scaunul cu vârful pantofilor mei cu toc cui de la Saint Laurent. După ce s-a așezat între brațele scaunului, am sărit jos și l-am înconjurat, lipind gaura micuță a țevii de umflătura de carne aflată deasupra gulerului.

— Deschide servieta! Scoate hârtiile și aruncă o privire! Dacă faci orice altceva, chestia căreia îi zici creier o să ajungă la Whitehall înainte să apuce cineva să urce scările. Hai, dă-i drumul!

Privind cum scotea lucrarea lui Li, m-am întrebat dacă era cu adevărat atât de falsă. Un Gauguin perfect, doar că nu realizat de Gauguin.

— La dracu'!

— Ai grijă cum vorbești, Rupert. Deși, da…

— Ce vrei? Bani? A reacționat cu o viteză admirabilă dat fiind situația – trebuia să îi admir stăpânirea din voce, faptul că nu pierdea vremea cu scepticismul.

— Nu.

— Atunci?

Întrebarea avea mai multe răspunsuri posibile. Opțiunea unu: *plecam cu hârtiile, luam un taxi direct spre Kensington și le lăsam la* Daily Mail. *Și gata cu cariera lui Rupert. Opțiunea doi*: *îl lăsam să retragă tabloul – rușine și jenă – Raznatovič îl ucidea pe da Silva. Stai, da Silva era deja mort. Opțiunea trei*: *îl lăsam pe Hay-Z să îl atârne în vreun monument hidos dedicat orgoliului arhitectului care îl concepuse și îl lăsam acolo, numai eu și Rupert știind adevărul. Eram foarte tentată de opțiunea trei.*

Încercarea lui Rupert de a-și păstra sângele-rece s-a năruit în

clipa aceea. A început să plângă în hohote prelungi și urâte.

— Este o poză. Este doar o afurisită de poză! a șuierat el.

Opțiunea patru: *îi spulberam măduva lui Rupert prin tot biroul. Măcar măduvă avea. Dar mi-a plăcut mereu să joc corect. Ce oferise Raznatovič*? *Opțiunea colectivă.*

— Neah. Nu vreau bani. Nu vreau să te distrug. Nici măcar nu-mi doresc așa de tare să te omor. Ceea ce vreau… i-am ocolit agale corpul și mi-am reluat locul pe birou. Am îndreptat vârful Caracalului în spațiul dintre capul și inima lui. Vreau să joc un joc. E simplu. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui cum mă cheamă. Dacă ai dreptate, strâng hârtiile și nu mă mai vezi niciodată. Gauguinul este atârnat pe un perete, tu primești o promovare și, în cele din urmă, un titlu nobiliar, prea puțin îmi pasă. Dacă nu poți, ei bine… O, Doamne!

În clipa aceea alarma unei mașini a pornit pe King Street. Să-ți potrivești creația cu circumstanțele era ceva ce învățasem de la Caravaggio, așa că am profitat de zgomot ca să îl împușc ușor pe Rupert în piciorul stâng. Glonțul a desenat un mic foc de artificii sub pantoful Edward Green când a întâlnit parchetul. El s-a ridicat smucit din scaun, încercând să se apuce de membrul rănit, dar era prea gras să ajungă la el.

— Nu țipa!

De-o parte și de alta, obrajii lui Rupert erau la fel de cleioși și umezi ca mozarella proaspătă. Și-a înghițit lacrimile și a inspirat cu disperare când durerea l-a lovit din plin, dar nu a țipat.

— Așază-te la loc! Așa. Deci, ești gata? O să-ți ușurez sarcina.

Mi-am încheiat cu grijă bluza de mătase la gât, așa cum o purtam când eram studentă, apoi mi-am strâns părul într-o coadă.

— Îți pare cunoscut?

Nu am mai văzut niciodată pe nimeni care să bălească în agonie. Saliva i se prelingea pe bărbie, amestecându-se cu sudoarea de pe guler. Puteam chiar să simt duhoarea greoaie a fricii.

— Hai, încearcă!

— Hm… hm…

Ochii lui disperați erau incapabili să înțeleagă.

— Hai că ești pe aproape!

— Te rog, a bolborosit el. Nu înțeleg. Ce-am făcut? N-am omorât pe nimeni!

Măcar unul dintre noi.

— Vrei un indiciu?

El a încuviințat frenetic din cap.

— O să te coste. M-am aplecat și am trecut pistolul peste chipul lui și peste pieptul umed al cămășii. Ce ești dispus să dai la schimb pentru un indiciu? Alt deget de la picior? Ce zici de o ureche?

— Te rog, te rog!

Acum plângea din nou cu suspine.

— Hai, că mă plictisesc. Stubbs?

— Hm, hm… Georgina?

— Nu. Gândește și tu puțin mai neconvențional. George Stubbs, *Ducele și ducesa de Richmond*? Mai ții minte imaginea? Ar trebui. Am făcut un semn spre fotografiile cu mâinile lui Li îndreptate spre pământ peste Gauguin. Același tip a schimbat tabloul pentru tine, pe vremuri când aveai de gând să intri în afaceri cu Cameron Fitzpatrick.

— Nu știu, jur, chiar nu… O!

Momentul epifaniei lui a fost chiar o plăcere de privit pentru mine.

— Judith? *Judith*?

— Bingo, Rupert! Ai ajuns unde trebuie!

Am început să adun hârtiile, continuând să țin pistolul cu o mână.

— Judith, nu înțeleg, dar îmi pare rău. Îmi pare rău dacă…

— Scutește-mă! Cum se spune, „Nu te plânge, nu te explica”? Deși aș prefera alt clișeu. Să mergem pe „apă de ploaie”?

Rupert știe cum a murit amicul lui, Cameron Fitzpatrick. Ucis pe malul râului din Roma. Tabloul pe care îl falsificau, cel pentru care m-au concediat, a dispărut.

— Să-ți spun cum a murit Cameron, Rupert? Adică, ai vrea să afli detaliile?

I-am trântit trunchiul pe chei dintr-o singură lovitură. El s-a lăsat pe spate, iar ceafa i s-a crăpat pe pavaj. Mi-am proptit genunchiul în pieptul lui ca să îi mai eliberez gura, apoi i l-am împins ca să îi rostogolesc corpul până când a dispărut în apă.

— Tu ai făcut asta! a rostit el sec.

— Eu am făcut asta. Din nou. Dar nu prea am timp să stau de vorbă despre vremurile bune petrecute la British Pictures, Rupert. Acum, într-un minut, o să plec. Poți să-ți aduci aminte de

Gauguin dacă vrei sau poți să semnezi nota de plată și să îi faci vânt la Baku. Îmi închipui că o să mergi pe ultima variantă, întrucât integritatea îți este invers proporțională cu mărimea fundului tău revoltător. Apropo… desfă-ți pantalonii!

— Ce?

— Fă-o! Acum, ridică-te! Pune mâinile pe birou și apleacă-te în față, te rog. Acum scuipă. Am ridicat arma. Scuipă pe țeavă!

După cum îmi explicase da Silva odată, există un adevărat vocabular pentru turnători în rândul Mafiei. *Vomitini* („cei care vomită”), *muffuti* („frezele”) sau, preferatul meu, *ammalati di sbirritudine* („suferinzii de polițism”). Rareori trăiesc foarte mult, dar dacă se trezesc în închisoare alături de „bărbați de onoare”, o pedeapsă extraordinar de degradantă pentru trădarea lor este sodomia. Mă întrebasem, așa cum părul blond și ochii albaștri își făceau uneori apariția în genetica sudului italian, dacă era un obicei animalic păstrat de la vikingi, care obișnuiau să își violeze prizonierii bărbați după o bătălie triumfătoare. De îndată ce arma a devenit îndeajuns de alunecoasă, am înconjurat corpul prăbușit al lui Rupert și m-am apropiat cu grijă de elasticul indispensabililor, trăgându-l în jos cu țeava pistolului.

— Acum, dacă poți să păstrezi tăcerea încă puțin, cred că putem să păstrăm secretul întâlnirii noastre, da?

— Da.

— Iisuse! Da, ce?

— Da, Judith.

Nu aveam niciun chef să devin și mai intimă cu anatomia lui Rupert, dar mi-am retras degetul de pe trăgaci și i-am vârât ușor țeava în posterior.

— Este posibil să vrei să-ți bagi un pumn în gură. Ai grijă când îl scoți, este încă armat, dacă-mi permiți glumița!

Păzea! *Sosim*! Încordându-mi brațul drept, l-am lovit tare cu pumnul stâng, chiar sub cot. Cea mai mare parte din Caracal a dispărut în Rupert, care a reușit să își păstreze buzele nemișcate.

— Cum spuneam, cu mare grijă. Orice ai face, să nu atingi trăgaciul sau micul dejun o să ajungă din nou pe tavă. Pa, Rupert!

Mi-am luat servieta și am ieșit pe ușă, pășind pe tocurile mele înalte.

Pe scară, am văzut-o pe Angelica. Aproape că a intrat în mine

când coboram, până când ceva a făcut-o să se întoarcă.

— Ah, bună… Elizabeth? Elizabeth?

I-am făcut un semn discret cu mâna și am plecat.

Majoritatea artiștilor nu mor artistic. Artemisia, epuizată de febră și de ciumă, Caravaggio, un pelerin clătinându-se neajutorat pe o plajă goală din Italia, Gauguin nebun și înfometat în paradisul lui distrus. Preferăm să ne facem o idee despre viața lor din imaginile operei. Cei trei sunt legați prin violență, prin sacrificiu, prin sânge. Caravaggio a semnat doar unul dintre tablourile lui și a făcut-o cu sângele unui sfânt. A ucis un om în Roma, iar papa a pus o recompensă pe capul lui. Ajuns în Malta, la sediul Cavalerilor Sfântului Ioan, Caravaggio și-a oferit talentul ca o recunoaștere a vinovăției. Apartenența la ordin putea să schimbe o posibilă sentință. Cărțile spun despre Caravaggio că nu a reușit să priceapă natura înțelegerii, că schimba eșafodul cu o închisoare pe care o crea singur, dar mie îmi place să cred că era dornic să picteze din nou și credea că așa va avea o șansă. A preferat întotdeauna să aibă probleme decât să se supună. Tabloul lui Caravaggio, Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul, *a fost cel mai mare altar din cariera lui, realizat pentru catedrala din Valletta, unde avea să fie acceptat drept cavaler. Și-a plasat sfântul în curtea sumbră a unei închisori pe timp de noapte, o versiune a incintei glaciale din piatră unde Gauguin a urmărit execuția lui Prado. Petrecerea s-a terminat, palatul doarme, sala în care a dansat Salomeea este abandonată în mrejele aburilor de vin și de tămâie. Undeva înăuntru, ea își visează premiul. Călăul se înclină peste victima lui legată, cu sabia proptită în pământ lângă el. Și-a făcut treaba, dar treaba nu s-a terminat. Sabia a pătruns adânc în gâtul lui Ioan, dar capul nu a fost încă tăiat, rana se desface și sângele țâșnește. Apucând părul lui Ioan, călăul se întinde nepăsător după cuțitul de la brâu ca să lupte cu ultimul os și izvor de putere din trunchiul încă viu. Victima nu trăiește și nici nu moare*; *este pietrificată într-o agonie nesfârșită, necruțătoare. Șuvoaie de sânge într-un firicel purpuriu și, când te uiți, vezi cârceii cățărători cum brodează numele lui Caravaggio. Poate fi înțeles ca un portret al mântuirii, pictorul fiind rebotezat, spălat de păcatul crimei în sângele morții sfântului. Sau, poate, Caravaggio ne spune*: *„Aici mă aflu eu,*

pentru totdeauna, încremenit brutal la marginea milei neîndurătoare”.

Era cam 6 seara, ora la care orașul își schimbă din nou axul de rotație. Așteptam pe peronul liniei Piccadilly de la Green Park, o femeie simplă îmbrăcată în costum negru, printre navetiștii resemnați, cu chipurile palide. *Fac ceea ce simt în mine.* În servieta mea din piele, un bilet cu un număr, actele de proveniență ale unui Gauguin fals, un Rembrandt mic, dar autentic, o pereche de cercei cu diamante de 100 de carate, un pașaport. Într-un seif din Franța, un tablou și o cutie plină de rămășițe decapitate. În Amsterdam, bărbatul care deținea recordul privind cel mai bine vândut fals de artă din lume aștepta într-un hotel. În sudul Franței, mă aștepta un alt bărbat. În New York City, un al treilea. În spatele meu, un geamăt înăbușit s-a risipit prin mulțime. Cineva căzuse pe șine, probabil.

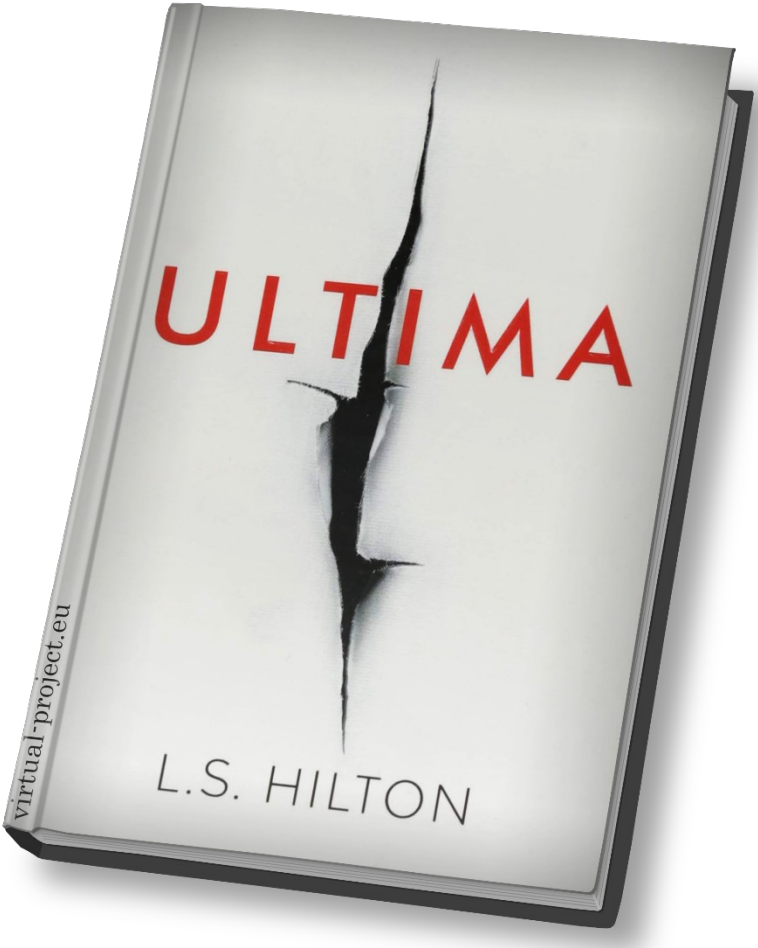

virtual-project.eu